

- Efesenii -

Chemarea Bisericii

Compilații - Editor: Daniel Branzai

Corectare: Traian și Maria Ban, Lia Guță Ciucur

O avertizare !

Aceasta este o carte despre Biserică. Nu veți găsi în ea însă nimic din ceea ce se înțelege astăzi prin acest termen. Nu veți citi despre un „patriarh“ sau „papă“, nimic despre „sinoade, convenții, eparhii, mitropolii, parohii, comunitați, uniuni și convenții“, nimic despre liturghii, închinare la sfinți, sărbători, moaște, odăjdii, lumânări, tămâie, constituții, mărturisiri de credință, beatificări, închinare la sfinți, maica Domnului, înscăunări și pomeni, nimic despre seminare, universități creștine, diplome, doctorate, ordine preoțești, edicte, enciclice și bule papale, nimic despre băieți de altar, cântat în strană, toacă, clopote, picturi și icoane, nimic despre naos și pronaos, turlă, clopotniță, cantor, cor, dirijor de cor, despre baptister, orchestră, trupe, soliști și compozitori celebri de „mise“ sau oratorii, nimic despre ceea ce majoritatea oamenilor de azi asociază cu termenul de „Biserică“.

Efeseni este manualul Bisericii așa cum a gândit-o Dumnezeu și a împământenit-o Pavel. Diferența dintre textul epistolei și termenii amintiți mai sus marchează cât de mult ne-am îndepărtat de începuturi, evoluind, vor spune unii, sau decăzând, vom spune noi, în tendința multimilenară de a înlocui calitatea conținutului cu coloratura înșelătoare a ambalajului, esența interioară cu efervescența manifestărilor exterioare, divinul transcendent cu materialismul firii pământești, spiritualitatea cea dumnezeiască cu specializarea profesională confesională. Biserica poate exista și prin toate cele de mai sus, dar nu întotdeauna și nu în mod necesar. Biserica poate fi însă întotdeauna „altceva“ decât cele de mai sus.

Va invit la o mare aventură: să redescoperim împreună „tainele Bisericii“. Lăsați prejudecățile la o parte, țineți Biblia deschisă alături și ... să începem.

Lectură plăcută!

Cuprins

Introducere

<i>Apostolia lui Pavel</i>	10
<i>Pedagogia lui Pavel</i>	14
<i>Problema din Efes</i>	16
<i>Conținutul pe scurt</i>	23
1. Ceea ce nu știi te poate face sărac	29
<i>Taina Bisericii</i>	79
2. Ceea ce nu știi te poate face învechit	47
3. Ceea ce ști îți poate da pacea	101
4. Ceea ce ști îți poate da biruința	145

Anexe:

- <i>Tainele Noului Testament</i>	155
- <i>Viață și moarte în Biblie</i>	157
- <i>John Wesley</i>	161
- <i>Jonathan Edwards</i>	169
- <i>Schiță alternativă la Efeseni</i>	171

Schița epistolei

Doctrină - Privilegiile noastre în Christos (1 - 3)

1. Ceea ce nu știi te poate face sărac

A. Posesiunile noastre în Christos 1:1-14

1. De la Tatăl - 1:4-6
2. De la Fiul - 1:7-12
3. De la Duhul Sfânt - 1:13-14

Prima rugăciune - pentru iluminare - 1:15-23

2. Ceea ce nu știi te poate face învechit

B. Poziția noastră în Christos 2:1-22

1. Înviați și așezați pe tron 2:1-10
2. Împăcați și așezați în templu - 2:11-22

A doua rugăciune - pentru întărire - 3:14-21
(3:2-13 este o paranteză explicativă)

Datoric - Îndatoririle noastre în Christos (4 - 6)

3. Ceea ce ști îți poate da pacea

A. Umblați în unitatea trupului lui Christos

- Unitate în diversitate - resursele 4:1-9
- Unitate în slujire - metoda 4:10-12
- Unitate pentru creștere - scopul 4:13-16
- Schimbarea hainelor, schimbarea vieții 4:17-23
- 1. „Umblarea în adevăr“ (4:24b-32)
- 2. „Umblarea în dragoste“ (5:1-7)
- 3. „Umblarea în lumină“ (5:8-14)
- 4. „Umblarea în înțelepciune“ (5:15-20)
- 5. „Umblarea în supunere“ (5:21-6:9)

4. Ceea ce ști îți poate da biruința

B. Strategia lui Christos în luptă

6. „Umblarea în biruință“ (6:10-20)

Introducere

Am văzut oameni care au cumpărat o carte, s-au trecut pe o anumită listă și au câștigat marele premiu în valoare de ... \$1.000.000. Surpriza a fost ... colosală! Puteai citi pe fețele lor uimirea și îndoiala totodată. Un milion de dolari pentru că au cumpărat... o carte!

Ceva asemănător se petrece și cu cel care citește scrisoarea apostolului Pavel către credincioșii din Efes. El descopere foarte repede că cine a crezut în Isus Christos este posesorul unui câștig nemaipomenit de mare! Nu numai că i-au fost iertate păcatele și a scăpat de amenințarea iadului veșnic, dar împreună cu Christos, Dumnezeu i-a dăruit bogățiile incomensurabile ale harului divin.

Vă propun să parcurgem împreună acest act de împroprietărire divină, acest veritabil tratat juridic etern și să redescoperim pentru noi care este „nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți“ (Efes. 1:18).

Ca în orice studiu, vom porni de la general la particular și de la complex la simplu. După ce vom arunca o privire asupra autorului acestei cărți și asupra condițiilor care l-au determinat să scrie această epistolă, vom privi la schița generală a lucrării și apoi vom analiza fiecare din părțile ei componente.

Conținutul acestei cărți nu este o „creație“ a autorului, ci o „colecție“ a lui. Materialele au fost adunate cu scopul prezentării într-o serie de studii în serviciile de vineri seara de la biserica „Bethel“, din Anaheim, SUA. Cea mai mare parte a materialului provine din cărțile sau lucrările menționate în Bibliografia de la sfârșitul cărții. Am tradus uneori „verbatim“ (cuvânt cu cuvânt), mai ales din lucrarea „The Bible Exposition Comentary“ a lui Warren W. Wiersbe. Eu am preluat din comentariul lui, el a preluat din comentariile altora. Scopul nu a fost înălțarea autorilor, ci slujirea Bisericii lui Christos. Alături de ceilalți autori citați, autorul acestei cărți își declină și el dreptul de a fi „original“, în favoarea cinstei de a fi folositor altora.

Apostolul Pavel îi spune lui Timotei:

„Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire“ (2 Tim. 3:16,17).

Biblia este o „culegere de cărți“. În paginile ei putem găsi tot ce ne trebuie pentru viață și neprihănire.

- I. Doctrină (Ne învață ceea ce este drept).
- II. Mustrare (Ne învață despre ceea ce nu este drept).
- III. Îndreptare (Ne învață cum să ajungem drepecți).
- IV. Sfințire (Ne învață cum să rămânem drepecți).

Este interesant că această ordine se vede și din felul în care au fost așezate epistolele în Noul Testament:

Romani (Doctrină),
1, 2 Corinteni (Mustrare),
Galateni (Îndreptare)
Efeseni (Sfințire).

Noi ne vom concentra acum atenția asupra acestei extraordinare epistole către Efeseni.

Autorul epistolei

Eclesiastul ne spune că există o vreme pentru toate lucrurile de sub soare:

„Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui. Nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei; săditul își are vremea lui, și smulgerea celor sădite își are vremea ei. Uciderea își are vremea ei, și tămăduirea își are vremea ei; dărâmarea își are vremea ei, și zidirea își are vremea ei; plânsul își are vremea lui, și râsul își are vremea lui; bocitul își are vremea lui, și jucatul își are vremea lui; ...“ (Ecles. 3:1-8).

Pentru Pavel a fost o vreme a călătoriilor pentru înființarea de biserici și o vreme a statului pe loc pentru ca să poată să le scrie acestor biserici epistole lămuritoare prin care să fundamenteze teologia și ucenicia lor.

Efeseni, Coloseni, Filimon și Filipeni sunt supranumite și „epistolele captivității“, deoarece au fost scrise de Pavel în timp ce se afla în închisoarea de la Roma (60-62 d.Ch.).

Încrezător în providența prin care Dumnezeu planifica fiecare zi și circumstanță a vieții sale, apostolul nu se plânge de situația în care a ajuns, ci caută să vadă ce bine poate să scoată Dumnezeu din aceasta:

„Vreau să știți, fraților, că împrejurările în care mă găsesc, mai degrabă au lucrat la înaintarea Evangheliei. În adevăr, în toată curtea împărătească, și pretutindeni aiurea, toți știu că sunt

pus în lanțuri din pricina lui Isus Christos. Și cei mai mulți din frați, îmbărbătați de lanțurile mele, au și mai multă îndrăzneală să vestească fără teamă Cuvântul lui Dumnezeu. Unii, este adevărat, propovăduiesc pe Christos din pizmă și din duh de ceartă; dar alții din bunăvoință. Aceștia din urmă lucrează din dragoste, ca unii care știu că eu sunt însărcinat cu apărarea Evangheliei; cei dintâi, din duh de ceartă vestesc pe Christos nu cu gând curat, ci ca să mai adauge un necaz la lanțurile mele.

Ce ne pasă? Oricum: fie de ochii lumii, fie din toată inima, Christos este propovăduit. Eu mă bucur de lucrul acesta și mă voi bucura. Căci știu că lucrul acesta se va întoarce spre mântuirea mea prin rugăciunile voastre și prin ajutorul Duhului lui Isus Christos. Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic; ci că acum, ca totdeauna, Christos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea mea“ (Filipeni 1:12-20).

Având în vedere persecuția generală prin care treceau creștinii pretutindeni în lume, Pavel predică cu vorba, dar și cu fapta, urmărind să le dea creștinilor de atunci o pildă într-un tot vrednic de urmat:

„Căci pentru mine a trăi este Christos și a muri este un câștig. Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; și nu știu ce trebuie să aleg. Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Christos, căci ar fi cu mult mai bine; dar, pentru voi, este mai de trebuință să rămân în trup. Și sunt încredințat și știu că voi rămânea și voi trăi cu voi toți, pentru înaintarea și bucuria credinței voastre; pentru ca, prin întoarcerea mea la voi, să aveți în mine o mare pricină de laudă în Isus Christos. Numai, purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Christos, pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi rămânea departe de voi, să aud despre voi că rămâneți tari în același duh, și că luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei, fără să vă lăsați înspăimântați de potrivnici; lucrul acesta este pentru ei o dovadă de pierzare, și de mântuirea voastră, și aceasta de la Dumnezeu. Căci cu privire la Christos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El, și să și duceți, cum și faceți, aceeași luptă pe care ați văzut-o la mine, și pe care auziți că o duc și acum“ (Filipeni 1:21-30).

Creștinismul lui Pavel era contagios. Oriunde a ajuns acest om, cei din jur au fost supuși influenței lui creștinizatoare. Educat și cunoscător al limbilor folosite atunci în Imperiu Roman, Pavel a intrat repede în dialog cu oamenii din toate straturile sociale și a rodit în convertirea celor din jur:

„Spuneți sănătate fiecărui sfânt în Christos Isus. Frații, care sunt cu mine, vă trimit sănătate. Toți sfinții vă trimit sănătate, mai ales cei din casa Cezarului“ (Filipeni 4:21-22).

Apostolul se numește pe sine: „întemnițatul lui Isus Christos pentru voi“ (Efeseni 3:1). El își sfătuiește cititorii cu autoritatea unuia care este „întemnițat pentru Domnul“ (Efes. 4:1), devenind pentru Evanghelic „un sol în lanțuri“ (Efes. 6:20). Epafra vine să-l viziteze și-i aduce vești nu prea bune despre Biserica din Colose. Pavel tocmai vroia să-l trimită la Colose pe Onisim, sclavul fugit de la stăpân și acum „încreștinat“ de apostol. Profitând de această „potrivire“, Pavel se așterne iarăși la masa de scris și le adresează Colosenilor o scrisoare în care tratează „rătăcirea“ care apăruse în această Biserică. În timpul scrierii, apostolul își dă seama însă că subiectul este mult prea important pentru a nu fi împărtășit și celorlalte Biserici. De aici se naște hotărârea lui de a dezvolta tema abordată în scrisoarea către Colose, amplificând-o într-un fel de „scrisoare circulară“ către toate bisericile. În sprijinul acestei păreri stă și faptul că epistola nu conține nici un fel de salut adresat unor persoane particulare, lucru foarte neobișnuit atâta timp cât știm că apostolul Pavel a stat în Efes mai bine de doi ani. Probabil că, inițial, această scrisoare le-a fost adresată celor din Laodicea. Intenția lui Pavel a fost ca între biserici să se facă apoi un schimb de scrisori, astfel ca toți să le citească pe toate:

„După ce va fi citită această epistolă la voi, faceți așa ca să fie citită și în Biserica Laodicienilor; și voi, la rândul vostru, să citiți epistola care vă va veni din Laodicea“ (Coloseni 4:16).

Manuscrisele cele mai timpurii nu păstrează precizarea: „către Efeseni“, iar noi suntem îndreptățiți să credem că această epistolă este de fapt o copie a acelei scrisori adresate celor din Laodicea. Epistola ar putea purta de fapt orice nume ca destinație, căci ea nu se adresează unei situații locale, ci prezintă învățături pe care trebuie să le cunoască Bisericile de pretutindeni și din totdeauna.

Filimon, Filipeni, Coloseni și Efeseni pleacă deci împreună din mâna lui Pavel într-un timp în care acesta se găsea în închisoare.

Patru bărbați, purtători ai scrisorilor lui Pavel, au părăsit Roma în anul 62 d. Ch. îndreptându-se spre provincia romană a Asiei Măscine (Turcia de astăzi). Ei purtau patru documente de cea mai mare importanță. Aparent „încătușatul“ Pavel punca în mișcare forța colosală care avea să ingenuncheze temutul Imperiu al Romei și să schimbe pentru totdeauna fața lumii civilizate.

Cine sunt cei patru bărbați și de unde erau ei? Iată câteva detalii:

Epafrodit era din Filipi și ducea acum acasă o scrisoare duioasă în care mesajul dragostei înflorea într-o bucurie contagioasă căreia toate legiunile

romane nu-i vor putea face față (vezi Filipeni 4:18). *Tihic* era din Efes și purta și el spre locuitorii acelor meleaguri cea mai desăvârșită descriere a naturii și năzuințelor Bisericii lui Christos. De-a lungul vremii, această scrisoare avea să devină manifestul intersecției dintre divin și uman, dintre temporal și etern, dintre ceea ce a făcut deja Dumnezeu pentru oameni și ceea ce sunt chemați să facă acum oamenii pentru Dumnezeu (vezi Efes. 6:21). *Epaфра* era din Colose și purta cu el manifestul despre divinitatea lui Christos, Capul Bisericii și garanția tuturor biruințelor ei de acum și dintotdeauna asupra falsei lumi a miturilor și a speranțelor deformate și mincinoase ale filosofiei (vezi Col. 4:12). *Onisim* era un sclav fugar din Colose. El mergea acum înapoi la stăpânul său ca să îndrepte un rău făcut, dar și ca să arate cum trebuiesc rezolvate conflictele dintre oameni în noua ordine mondială a creștinismului. Dimensiunile acestui triumfi al iubirii, Onisim, Filimon și Pavel, aveau să cuprindă apoi toată societatea vremii și să instaureze o etică nouă în care oamenii se vor vedea unii pe alții ca fii în aceeași familie divină a lui Isus Christos (vezi Fil. 10).

Dacă autoritățile romane ar fi știut ce se află în epistolele scrise de Pavel și dacă ar fi intuit extraordinara revoluție umană pe care o vor declanșa, toate legiunile romane ar fi fost în stare de alarmă, iar cei patru emisari ar fi fost vânați până și în gaură de șarpe. Dar Roma nu știa nimic despre toate acestea, iar puterea forței brute avea să fie curând învinsă de aparenta slăbiciune a unui „intemnițat”, care vorbea oamenilor despre Unul care fusese executat prin crucificare.

În timpul acestei prime detenții la Roma, Pavel era într-un fel de arest la domiciliu. Era păzit de soldați romani, dar putea primi musafiri și putea avea alături prieteni:

„Când am ajuns la Roma, sutașul a dat pe cei intemnițați căpitanului străjerilor palatului, iar lui Pavel i s-a îngăduit să rămână într-un loc deosebit cu un ostaș care-l păzea.

După trei zile, Pavel a chemat pe mai marii Iudeilor; și, când s-au adunat, le-a zis: „Fraților, fără să fi făcut ceva împotriva norodului sau obiceiurilor părinților noștri, am fost băgat la închisoare în Ierusalim, și de acolo am fost dat în mâinile Romanilor. După ce m-au supus la cercetare, ei aveau de gând să-mi dea drumul, pentru că nu era în mine nici o vină vrednică de moarte. Dar Iudeii s-au împotrivit, și am fost silit să cer să fiu judecat de Cezar, fără să am de altfel nici un gând să părăsc neamul meu. De aceea, v-am chemat să vă văd, și să vorbesc cu voi; căci din pricina nădejzii lui Israel port eu acest lanț.Î

Ei i-au răspuns: „Noi n-am primit din Iudea nici o scrisoare cu

privire la tine, și n-a venit aici nici un frate, care să fi spus sau să fi vorbit ceva rău despre tine. Dar am vrea să auzim părerea ta, pentru că știm că partida aceasta pretutindeni stârnește împotriva.”

I-au hotărât o zi, și au venit mai mulți la locuința lui. Pavel le-a vestit Împărăția lui Dumnezeu, le-a adus dovezi, și a căutat să-i încredințeze, prin Legea lui Moise și prin Prooroci, despre lucrurile privitoare la Isus. Vorbirea ținea de dimineață până seara. Unii au crezut ce le spunea el, iar alții n-au crezut. Fiindcă ei au plecat acasă în neînțelegere unii cu alții, Pavel n-a adăugat decât aceste vorbe: „Bine a spus Duhul Sfânt prin proorocul Isaia către părinții voștri, când a zis: „Du-te la poporul acesta, și zi-i: „Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; cu ochii voștri veți privi, și nu veți vedea. Căci inima acestui norod s-a împietrit; ei aud greu cu urechile, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec.” Să știți, deci, că mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă Neamurilor, și o vor asculta.”

Când a zis aceste vorbe, Iudeii au plecat, vorbind cu aprindere între ei. Pavel a rămas doi ani întregi într-o casă pe care o luase cu chirie. Primea pe toți care veneau să-l vadă, propovăduia Împărăția lui Dumnezeu, și învăța pe oameni, cu toată îndrăzneala și fără nici o piedică, cele privitoare la Domnul Isus Christos” (Faptele Apostolilor 28:16-31).

Apostolia lui Pavel

Ca o pecete a autorității și ca o pază împotriva epistolelor eretice care circulau deja încă pe atunci, epistola debutează cu identificarea autorului ei:

„Pavel, apostol al lui Isus Christos, prin voia lui Dumnezeu”
(Efes. 1:1).

Numirea de apostol este derivată din terminologia vremii. Un „apostol” (grecește - apostolos) era un fel de „trimis împuternicit”, „reprezentant” sau „ambasador”. Iată cum definește Pavel apostolia creștină:

„Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Christos, și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Christos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi, deci, suntem trimiși împuterniciți ai lui Christos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Christos: Împăcați-vă cu

Dumnezeu!“ (2 Corinteni 5:18-20).

Un apostol este un ambasador al Împărăției cerului în împărăția lumii acesteia. El vestește dorința lui Dumnezeu de a pune capăt conflictului și vestea bună a unei posibile împăcări prin jertfa mijlocitoare a lui Isus Christos.

Inițial, Domnul Isus a avut doisprezece ucenici pe care i-a ridicat la rangul de apostoli după învierea Sa și i-a trimis cu vestea bună până la marginile pământului:

„Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.“ (Matei 28:18-20)

Deși n-a făcut parte din acest grup inițial de apostoli, Pavel se prezintă drept apostol:

„Pavel, rob al lui Isus Christos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu“ (Romani 1:11-20).

Apostolia lui Pavel a fost contestată în anumite cercuri și autoritatea lui a fost pusă în discuție. În epistolele lui există pasaje care arată aceasta și prezintă răspunsul și poziția lui în această problemă (Galateni 1:20). Credincioșii din Corint, deși primiseră credința prin Pavel, erau înclinați să-l privească pe Pavel mai prejos decât ceilalți doisprezece:

„Am ajuns nebun: voi m-ați silit. Dar voi trebuia să mă laudați; căci, cu toate că nu sunt nimic, totuși cu nimic n-am fost mai pe jos de acești apostoli așa de minunați. Semnele unui apostol le-ați avut printre voi în toată răbdarea, prin semne, puteri și minuni care au fost făcute între voi“ (2 Corinteni 12:11-12).

Este evident că Pavel și-a primit această apostolie direct de la Domnul Isus, care i s-a arătat pe drumul Damascului și l-a înștiințat apoi prin Anania de misiunea care urma să-i fie încredințată:

„Doamne“, a răspuns Anania, „am auzit de la mulți despre toate relele pe care le-a făcut omul acesta sfinților Tăi în Ierusalim; ba și aici are puteri din partea preoților celor mai de seamă, ca să lege pe toți care cheamă Numele Tău. Dar Domnul i-a zis: „Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților, și înaintea fiilor lui Israel; și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu“ (Fapte 9:13-16).

Pavel și-a înțeles slujba apostolice sale, deosebită de a celor doisprezece și îndreptată cu precădere spre oamenii din afara neamului evreu:

„... căci Cel ce făcuse din Petru apostolul celor tăiați împrejur, făcuse și din mine apostolul Neamurilor, și când au cunoscut harul, care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, care sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba, mâna dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim: noi la Neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur“ (Galateni 2:8-90).

„V-o spun vouă, Neamurilor: „Întrucât sunt apostol al Neamurilor, îmi slăvesc slujba mea, ...“ (Romani 11:13).

Probabil că trebuiau îndepărtate anumite îndoieli și în Efes, așa că Pavel își începe epistola cu proclamarea apostolice sale și pe care o descrie apoi pe scurt într-un pasaj aflat la mijlocul epistolei:

„Iată de ce eu, Pavel, întemnițatul lui Isus Christos pentru voi, Neamurilor... (Dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu, care mi-a fost dată față de voi. Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta, despre care vă scrisese în puține cuvinte. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Christos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Christos, prin Duhul. Că adică Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Christos Isus, prin Evanghelia aceea, al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui.

Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Christos, și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile; pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Christos Isus, Domnul nostru. În El avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu cu încredere. Vă rog iarăși să nu vă pierdeți cumpătul din pricina necazurilor mele pentru voi: aceasta este slava voastră“ (Efeseni 3:1-13).

Dimensiunile apostolice lui Pavel au fost două: să-L reprezinte pe Christos prin viața sa și să scrie teologia bisericii lui Christos. Iată un pasaj

care ni-l dezvăluie pe apostol deplin conștient de aceste două misiuni ale sale:

„Rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer, și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel. Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Christos, pentru trupul Lui, care este Biserica. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu“ (Coloseni 1:23-25).

În terminologia proprie lui, Pavel „împlinea“ și „întregea“. Prima expresie ne vorbește despre calitatea mărturiei sale personale:

„împlinesc ce lipsește suferințelor lui Christos, pentru trupul Lui, care este Biserica.“

Expresia pare o blasfemie, dar nu este. Singurul lucru care „lipsește“ suferințelor lui Christos pentru Biserică este „continuitatea în timp“. Dumnezeu a avut nevoie de un Pavel ca de un instrument prin care să continue să-L arate pe Christos suferind pentru Biserica Sa!

A doua expresie vorbește despre responsabilitatea cu care se apuca Pavel să își scrie epistolele:

„... ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu“.

Pavel a fost conștient de autoritatea și responsabilitatea pe care a primit-o de la Dumnezeu. Acolo unde a avut un mesaj clar de la Dumnezeu l-a spus răspicat. Chiar și în lucrurile în care n-a avut ceva precis de la Domnul, el a vorbit și a scris în virtutea autorității primite de la Dumnezeu:

„... cât despre fecioare, n-am o poruncă din partea Domnului.

Le dau însă un sfat, ca unul care am căpătat de la Domnul harul să fiu vrednic de crezare. Iată, deci, ce cred eu că este bine ...“

Pavel și-a împlinit apostolia cu pasiune și cu multă lepădare de sine. Redusă la doar câteva cuvinte misiunea vieții sale a fost „să-L iubească pe Dumnezeu și să-i pregătească Domnului Isus un popor desăvârșit, asemenea unei logodnice neprihănite îndrăgostite de preaiubitul ei:

„Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Christos ca pe o fecioară curată“ (2 Cornteni 11:2).

„Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile,

dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Christos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Christos Isus. Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine“ (Coloseni 1:25-29).

Pedagogia lui Pavel

„Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu“
(Faptele Apostolilor 20:27).

Cum de reușea acest om să explice „Tot“ planul lui Dumnezeu când unora dintre noi nu ne ajunge o viață întreagă să-l predicăm decât „în parte“? Care a fost metoda pedagogică folosită de Pavel în învățătura pe care o dădea altora? Cum se poate spune pe scurt ce cuprinde planul lui Dumnezeu? Cum se sistematizează conținutul „dreptarul de învățatură“ pe care l-a dăruit apostolul lui Timotei spre păstrare și transmitere mai departe?

„Dreptarul învățăturilor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine, ține-l cu credința și dragostea care este în Christos Isus. ... Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții“ (2 Timotei 1:13; 2:2).

Este evident că Pavel a fost un om educat, cu o gândire foarte riguros disciplinată și cu un sistem de învățatură foarte bine pus la punct. Ni se spune chiar că el a închiriat o școală pe care a transformat-o în primul Institut biblic creștin din istorie! Într-un timp relativ scurt, apostolul a reușit să gradueze din școala sa un număr de elevi care au împânzit apoi toată regiunea:

„În urmă, Pavel a intrat în sinagogă, unde vorbea cu îndrăzneală. Timp de trei luni a vorbit cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu, și căuta să înduplece pe cei ce-l ascultau. Dar, fiindcă unii rămâneau împietriți și necredincioși, și vorbeau de rău Calea Domnului înaintea norodului, Pavel a plecat de la ei, a despărțit pe ucenici de ei, și a învățat în fiecare zi pe norod în școala unuia numit Tiran. Lucrul acesta a ținut doi ani, așa că toți cei ce locuiau în Asia, Iudei și Greci, au auzit Cuvântul Domnului“ (Faptele Apostolilor 19:8-10).

O școală presupune o expunere sistematizată de adevăruri. Care a fost „programa“ școlii lui Pavel?

Cititorul atent va observa în scrierile lui Pavel pomenirea unor trei

categoria de învățătură. Se pare că apostolul și-a sistematizat toată învățătura în trei capitole distincte. Teologia lui Pavel nu este nici grea și nici confuză. Pentru o bună înțelegere și transmitere mai departe, Pavel și-a aranjat cunoștințele în trei categorii specifice: una despre trecut, una despre prezent și una despre viitor. Numirile alese de Pavel au fost „credința“, „dragostea“ și „nădejdea.“

Este evident că fiecare categorie are un conținut specific.

„Credința“ reprezintă totalitatea învățăturilor legate de ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mântuirea noastră. Credința este fundamentul, temelia pe care ne zidim existența ca și creștini.

„Dragostea“ cuprinde totalitatea învățăturilor despre „rodirea“ noastră ca ființe născute din nou și maturizate într-un caracter asemănător cu Isus Christos.

„Nădejdea“ cuprinde totalitatea învățăturilor privitoare la viitor, informații despre ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru cei care-L iubesc și-L așteaptă să-și instaureze Împărăția.

În limbajul teologiei moderne, „credința“ ar fi „soteriologia“, „dragostea“ ar fi „sfințirea“, iar „nădejdea“ ar fi „escatologia“ noastră.

Sistemul pedagogic al lui Pavel iese la iveală repede dacă citești cu atenție intenția cu care le-a scris Pavel bisericilor. Majoritatea epistolelor s-au născut în vremuri de crize locale, când apostolul le-a scris ca să le „trateze“ de anumite lipsuri sau abateri de la viața creștină normală. De fiecare dată, Pavel face fiecărei biserici o evaluare în virtutea celor trei capitole ale teologiei lui și scoate în evidență diagnosticul și tratamentul pe care-l recomandă. Iată câteva exemple:

„Acum dar, rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea“ (1 Cor.13:13).

„De aceea și eu, de când am auzit despre credința ...și despre dragostea voastră ... mă rog ca să pricepeți care este nădejdea ...“ (Efeseni 1:15-18)

„ ... am auzit despre credința voastră...și despre dragostea voastră ..., din pricina nădejzii care vă așteaptă...“ (Col. 1:4-5).

„ ... căci ne aducem aminte ... de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragostei voastre și de tăria nădejzii în Domnul nostru Isus Christos!“ (1 Tesal. 1:3).

„ ... credința voastră merge mereu crescând, și dragostea fiecăruia ... se mărește tot mai mult. Aceasta este o dovadă lămurită despre dreapta judecată a lui Dumnezeu, întrucât veți fi găsiți vrednici...“ (2 Tesal. 1:3-5).

Problema din Efes

Știind toate acestea, ce putem spune despre epistola de care ne ocupăm aici? Din evaluarea făcută de Pavel, se pare că biserica căreia îi este adresată această epistolă suferă la capitolul cunoștințelor despre poziția și prioritățile Bisericii în perspectiva destinului ei veșnic:

„De aceea și eu, de când am auzit despre credința ...și despre dragostea voastră ... mă rog ca să pricepeți care este nădejdea ...“
(Efeseni 1:15-18)

Așa cum am spus deja, expresia „în Efes“ care apare în primul verset nu este prezentă în trei dintre cele mai timpurii manuscrise: Codex Vaticanus, Codex Sinaiticus și papyrusul Chester Beatty, care este anterior celor doua codexuri. Se prea poate ca această „limpezire a nădejdii“ să fi fost o necesitate pentru majoritatea adunărilor creștine locale de atunci. De fapt, unii comentatori sunt de părere că aceasta este epistola despre care se vorbește în Coloseni 4:16, unde se amintește că ar fi fost trimisă celor din Laodicea:

„După ce va fi citită această epistolă la voi, faceți așa ca să fie citită și în Biserica Laodicenilor; și voi, la rândul vostru, să citiți epistola care vă va veni din Laodicea.“

Ca instrument de limpezire și stabilire a învățăturilor despre Biserică, epistola aceasta este temelia pe care se pot așeza toate celelalte epistole. Efeseni este cea mai profundă scriere a lui Pavel.

William Barclay, în comentariul său asupra cărții Efeseni, o numește „Regina Epistolelor“.

Armitage Robinson, în comentariul scris la cumpăna dintre secolele XIX și XX, a numit-o „coroana operelor sfântului Pavel“.

Poetul englez Samuel Taylor Coleridge a numit epistola „cea mai divină compoziție a omului“. Aceasta deoarece ea cuprinde, în primul rând, acele doctrine specifice creștinismului care nu se găsesc în alte religii.

John Macay, rector al Seminarului Teologic Princeton, convertit în tinerețe prin citirea și studierea acestei epistole, o numește „cea mai măreață, cea mai matură și, pentru timpurile noastre, cea mai relevantă dintre scrierile lui Pavel“. „Această epistolă este muzică pură“, a spus el.

Ruth Paxson, a numit epistola către Efeseni „Marele Canion al Scripturii“, în sensul că te uimește cu frumusețea ei și pare de necuprins celui care dorește să o studieze.

John Stott scrie: „Întreaga epistolă este o minunată combinație între doctrina creștină și datoria creștină, credința creștină și viața creștină, între ceea ce a făcut Dumnezeu prin Christos pentru noi și ceea ce trebuie să facem noi în consecință“.

Ce efect trebuie să fi produs această scriere oamenilor care trăiau în Efes!

Cei aproximativ 300.000 de oameni din Efes erau idolatri. Împreună cu Alexandria din Egipt și cu Antiohia din Siria, orașul Efes era unul dintre cele mai importante centre de civilizație din partea de est a Mării Mediterane.

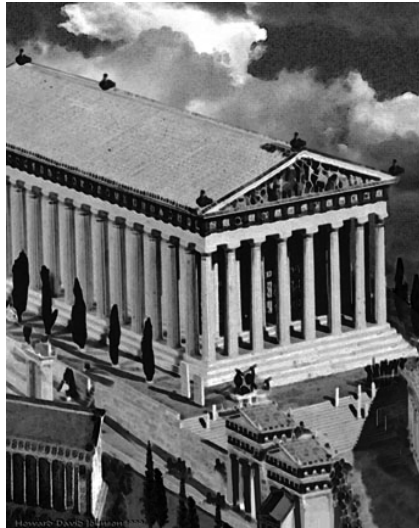
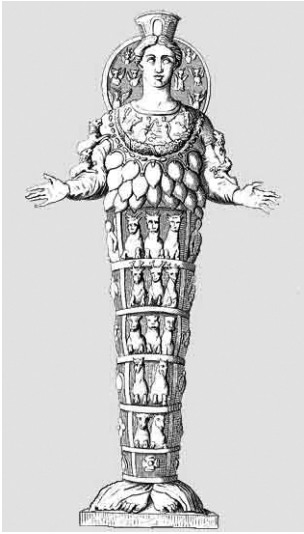
Orașul, capitală a provinciei romane Asia, era situat pe râul Caistar, nu departe de coasta Mării Egee. Râul era navigabil până la Efes, ceea ce făcea din oraș un port bine protejat și foarte important. Efesul a devenit un centru comercial, administrativ și un adevărat nod de comunicare între diversele provincii imperiale. Orașul era cea mai importantă verigă între Roma, aflată la vest, și toate celelalte provincii de la est. Pe aici treceau cantități impresionante de produse. Oameni din diferite națiuni și rase se amestecau pe străzi: evrei și păgâni, sclavi și oameni liberi, greci și romani.

Prosperitatea economică se conjuga cu cea culturală, așa încât nu e de mirare că din Efes au apărut filosofi precum Zenon, Heraclit, Democrit, Parmenie și Pitagora, poeți ca Anacreon și Hipponax, pictori ca Apelles și Parrhasius. Cât despre viața religioasă, ea se desfășura într-o mare varietate de forme, de la cultul vechilor zeități oficiale până la acela al divinităților mai noi – și mai atrăgătoare – ale misterelor orientale. O intensă practicare a magiei crease în oraș o întreagă literatură inițiativă.

Dacă această descriere vă sună familiar și aveți sentimentul că se potrivește societății contemporane, nu vă înșelați deloc. Curente subterane ale celor ce conduc lumea spre „civilizația“ viitorului au considerat „demodată“ ideologia creștină și au adus, prin Renaștere, lumea înapoi la dimensiunile societății grecești. Satan caută să ștergă din istorie influența lui Christos și a creștinismului, propunând oamenilor aceleași surrogate cu care i-a înstrăinat de Dumnezeu înainte de venirea Evangheliei. Iată de ce studiul acestei epistole a lui Pavel este cel mai contemporan studiu pe care l-am putea face.

Centrul religios era însă ocupat de celebrul templu al zeiței Artemis (Diana), una din ficele lui Zeus, socotit drept una din cele șapte minuni ale lumii (incendiat de nu mai puțin „celebrul“ Herostrates în 356 î.Ch. și refăcut apoi de meșterul Dinocrates).

Era o structură imensă. Documentele vremii vorbesc despre o lungime de 130 metri, o lățime de 67 m și susținut pe 100 de coloane înalte de 18 m. Ca termen de comparație, este suficient să spunem că era de peste patru ori mai mare decât Partenonul grec din Atena. Preoții acestui templu susțineau că această zeiță ar fi ales în mod preferențial Efesul și s-ar fi oferit să fie un fel de protectoare a lui. Dovada acestei „alegeri“ ar fi fost „chipul ei căzut din cer“ (Fapte 19:35). Templul adăpostea un tezaur în care intrau zilnic mari sume de bani și devenise un fel de bancă a Asiei. Câștigul era multiplicat de „donațiile“ către sutele, dacă nu miile de „preotese“ ale iubirii, un fel de prostituate sacre și simandicoase.

Pavel face din Efes una din principalele ținte ale apostolatului său. În anul 53, spre sfârșitul celei de a doua călătorii misionare, el se oprește temporar și mai mult tatonează terenul în vederea unui plan pentru viitorul apropiat.

În cea de a treia călătorie misionară, după ce apostolul evanghelizează numeroase localități de pe țărmul european al Mediteranei și consolidează în ele biserici locale, se așează în capitala provinciei Asia și, la capătul celor aproape trei ani de muncă (53-56), lasă aici una din cele mai puternice comunități creștine, pe care o va iubi cu toată ființa sa și căreia îi va trimite pe unul din cei mai apropiați colaboratori ai săi, mai tânărul Timotei.

Ținutul era însă sub dominația idolatriei și a învățăturilor rudimentare ale filosofiei grecești. Decadența ideologică produsese o degradare a eticii și a comportamentului. Într-o lume a păcatului, Pavel îi sfătuiește pe cititorii și frații săi să trăiască ca niște adevărați „sfinți“

„Pavel, apostol al lui Isus Christos, prin voia lui Dumnezeu, către sfinții care sunt în Efes și credincioșii în Christos Isus: Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Christos“ (Efes. 1:1-2).

Pentru cititorul modern, faptul că Pavel își numește cititorii „sfinți“ s-ar putea să fie surprinzător. Dogmele deformate ale bisericilor tradiționale rezervă această numire doar pentru o minoritate restrânsă a cărei caracteristică generală este în primul rând faptul că ... sunt morți.

Nici un termen al Noului Testament nu a suferit o modificare mai mare

decât numirea de „sfânt“. Până și dicționarul modern definește o astfel de persoană drept „un om recunoscut pentru sfințenia vieții sale.“ Care este autoritatea care poate face o asemenea evaluare și care poate da un asemenea calificativ? De obicei un corp ilustru ecleziastic, iar procesul prin care un credincios poate ajunge sfânt poartă numele de „canonizare.“

Noul Dicționar explicativ al limbii române descrie un sfânt ca pe „o persoană care și-a consacrat viața apărării religiei și care după moarte este considerată făcătoare de minuni.“ În doctrinele tradiției catolice, nici măcar papa de la Roma nu poate fi considerat un „sfânt“! Foarte puțini papi au apucat pe calea canonizării ...

Oricât de „religioasă“ ar fi această procedură, ea nu are nici un fel de suport în autoritatea Bibliei. În epistola adresată Efesenilor, Pavel își numește destinatarii „sfinți“ de nu mai puțin de nouă ori (1:1, 15, 18; 2:19; 3:8, 18; 4:12; 5:3; 6:18). Oamenii aceștia erau vii nu morți, deși fuseseră un fel de morți „în greșeli și păcate“:

„Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copiii ai mâniei, ca și ceilalți“ (Efes. 2:1-3).

Este la fel de clar că acești sfinți nu făcuseră încă nici o minune, deși putem spune că trăiseră o minune atunci când fuseseră „înviați“ de Dumnezeu în viața veșnică:

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, cu toate că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Christos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Christos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Christos Isus“ (Efes. 2:4-7).

În definiția lui Pavel, sfinții sunt oameni care au crezut în Isus Christos și fac acum parte dintr-un grup pus deoparte de Dumnezeu. Ei sunt vii nu numai din punct de vedere fizic, ci și spiritual. Biblia îi numește pe acești oameni „ucenici“ (Fapte 9:1, 10, 19, 25-26, 36, 38), care merg pe „Calea credinței“ (Fapte 9:2) scoși din mersul deșert de viațuire al celor păcătoși și făcuți „sfinți“ (Fapte 9:13, 32, 41).

Termenul „Sfânt“ (Hagios în limba greacă) înseamnă a fi scos dintr-o mulțime și așezat deoparte. Când cineva crede în Isus, el este „pus deoparte“ în economia lui Dumnezeu, scos din lume și așezat „în Christos“. Un astfel de om mai trăiește încă „în lume“, dar nu mai este „din lume“, nu-i mai

aparține sistemului ei:

„Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume. Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul“ (Ioan 17:14-17).

Asemenea unui scafandru, un creștin poate exista într-un mediu nenatural lui pentru că are un aparat de protecție special care-i întreține viața. În cazul creștinului, acest echipament special este locuirea Duhul Sfânt în el. Fiecare credincios adevărat are Duhul Sfânt. Prezența Lui în viața lor în face „sfinți“:

„Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Christos, nu este al Lui“ (Rom. 8:9).

„Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți, deci, pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 6:19-20).

Numai prezența Duhului Sfânt în viața credincioșilor îi poate face să supraviețuiască în mediul ostil și înveninat al lumii păcătoase. Lebăda nu-i albă pentru că stă în apă, nici omul nu-i sfânt pentru că merge la biserică ...

Sfințirea înseamnă fundamental două lucruri: să-ți declari proprietarul și să fii preocupat de calitatea caracterului. Va veni o vreme când până și pe zurgălăii cailor va fi scris: „Sfinți Domnului!“ Orice oală din Ierusalim din Ierusalim și din Iuda va fi închinată Domnului“ (Zaharia 14:21,22).

Ne mai rămâne o singură întrebare: Cum ajunseseră acești oameni din Efes „sfinți“? Răspunsul este dat în două cuvinte: „credincioși“ și „har“ (Efes. 1:1,2). Cei din Efes dobândiseră o poziție specială în economia lui Dumnezeu prin credința lor în Christos și intraseră în minunata lume a harului divin. Acest „har“ este menționat de douăsprezece ori în epistolă și poate fi definit drept „capacitatea de a dori și de a face voia lui Dumnezeu, cu bucurie.“ El este o parte integrantă a vieții celor credincioși, care au fost așezați de Dumnezeu „în Christos“. Expresia „în Christos“ este menționată de Pavel de douăzeci și șapte de ori în această epistolă. Alipirea de Christos este singura cale sigură pentru deslipirea de lume. Sfințirea unui om începe în momentul credinței. Martin Luther definea astfel credința:

„Credința nu este un vis omenesc sau o iluzie. Credința este lucrarea lui Dumnezeu în noi. Ea ne strămută în lumea divină pentru renașterea noastră în Dumnezeu. Ea îl omoară pe vechiul

Adam din noi și ne face o făptură nouă, ne recrează inima, curajul, înțelegerea și toate celelalte fațete ale personalității. Credința vine prin lucrarea Duhului Sfânt. Ea implică o putere de viață care ne împinge irezistibil spre bine. Credința nu întrebă care sunt faptele bune ce trebuiesc făcute, ci trece la înfăptuirea lor fără nici un fel de întrebare.“

Apostolul Iacov întrebă în epistola sa: „Poate oare credința aceasta să-l mântuiască?“ (Iacov 2:14). Dacă există și o credință care nu mântuiește, care este aceea care ne mântuiește cu siguranță?

Când vorbește despre credință, Biblia folosește trei termeni: „pistis“, un substantiv, „pisteuo“, un verb și „pistos“, un adjectiv.

Cea mai clară definiție a credinței (pistis) o găsim în Evrei 11:1: „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd“. Autorul scrie apoi 29 de versete ca să ilustreze cum a lucrat această credință în acei oameni care L-au crezut pe Dumnezeu pe Cuvînt și L-au urmat prin credință. Nu toți cei amintiți în această enumerare au fost extraordinari de credincioși. Sara, Iacov, Ghedeon și Samson au avut și ei scăderile lor. Chiar și Avraam, tatăl tuturor credincioșilor a mai și ezitat. Dar au avut „credință“. Chiar și cînd nu este decît „cît un bob de muștar“, credința adevărată face minuni și este răsplătită de Atotputernicia divină.

Ce este credința? Este certitudinea că ceva sau cineva este demn de încredere. Toată existența noastră se bazează pe credință. În problema mântuirii, credința creștină se sprijină pe existența și lucrarea lui Christos: „Christos a murit pentru păcatele noastre, a fost îngropat și a înviat și s-a arătat lui Chifa și celor doisprezece“ (1 Cor. 15:3-4).

În limbajul Bibliei, „a crede“ (pisteuo) sau „a nu crede“ înseamnă a decide să accepți sau să respingi oferta mântuitoare a lui Dumnezeu prin Christos. Fiecare om va sta înaintea lui Dumnezeu ca să dea socoteală de această alegere (Fapte 17:30-31).

Credința nu poate exista prin ea însăși; trebuie să crezi în ceva sau în cineva. Dumnezeu a acordat oamenilor încă de la început libertatea de a crede în El sau în altceva sau altcineva. Alegerea primilor noștri părinți, Adam și Eva, n-a fost bună și ne-a cufundat pe toți în haosul și suferința pe care le experimentăm astăzi.

În ceea ce privește existența lui Dumnezeu și a lucrurilor spirituale, toată lumea crede. Unii „cred că da“, alții „cred că nu“. Există o credință pozitivă, și o credință negativă. Aceste două forme ilustrează hotărîrea interioară pe care am făcut-o fiecare dintre noi în problema lui Christos. Terminologia Bibliei restrînge însă această folosire a termenului, categorisindu-i ca și credincioși doar pe aceia care au o credință pozitivă (pistos) și își reasează prioritățile vieții în funcție de existența lui Dumnezeu.

Chiar și cei care cunosc ceva din realitatea existenței lui Dumnezeu se află într-un mare pericol. S-ar putea ca ei să se oprească doar la o constatare pasivă, care să nu le folosească la nimic. Poți muri cu medicamentul în mână. Ca să te vindeci, trebuie să iei medicamentul și să-l înghiți. În termeni biblici, a crede în Christos înseamnă: „a-L primi“ (Ioan 1:12), „a-L cere“ (Ioan 4:10), „a-L mărturisi“ (Rom. 10:9) și „a-L chema“ să te izbăvească (Rom. 10:13).

Atunci când este veritabilă, credința creștină duce la schimbarea radicală a vieții, la primirea Duhului Sfânt și la slujire față de Dumnezeu și față de semenii.

Credința duce sufletul mai departe de cât poți vedea cu ochii. Credința nu este împotriva rațiunii, ci dincolo de limitele rațiunii, o continuare a ei. Ceea ce credem despre Dumnezeu este cel mai important lucru despre noi înșine. Ceea ce credem determină cum ne comportăm, iar amândouă împreună determină ce devenim.

Conținutul Epistolei către cei din Efes

Epistolele „Efeseni“ și „Coloseni“ seamănă foarte mult în limbaj una cu alta. Nu mai puțin de 75 de versete din cele 155 de versete ale scrisorii către cei din Efes se găsesc aproximativ identic în scrisoarea adresată Colosenilor. Și acest fapt întărește convingerea noastră că, plecând de la o problemă locală, apostolul a dezvoltat-o apoi într-o lucrare adresată tuturor Bisericilor.

Tema epistolei către Efeseni este strâns legată de tema epistolei scrisă Colosenilor. Gândul central din scrisoarea către cei din Colose este „atotsuficiența lui Isus Christos“. În Isus Christos locuiesc „toate comorile înțelepciunii și ale științei“ (Col. 2:3).

„Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El“ (Col. 1:19; 2:9).

El este singurul prin „care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor“ (Col. 1:14). Toată epistola adresată colosenilor este clădită pe ideea că Christos este „atotsuficient“ pentru tot ce avem noi nevoie.

Epistola scrisă Efesenilor este o dezvoltare a acestei idei. Întreaga epistolă poate fi rezumată în două versete plasate în primul capitol:

„... căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuiască în Sine însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul, în Christos, toate lucrurile; cele din ceruri și cele de pe pământ“ (Efes. 1:9-10).

Mesajul central al epistolei este: refacerea aceluia „Unu“ cosmic de dinaintea căderii; redobândirea unității prin Christos; unirea cerului cu

pământul prin poziția și lucrarea unică a lui Isus Christos.

Christos este în același timp și centrul în care trebuie să se întâlnească toate lucrurile și substanța care le leagă pe toate împreună. Toate sunt unite „în El“, dar și „prin El“.

Există în lume o „rupere“ care a adus durere și suferință. Păcatul neascultării i-a separat pe cei vinovați de Dumnezeu producând o stare de tensiune, un dezechilibru în tot ceea ce există. Scrisoarea către Efesenii ne ajută să ne dăm seamă mai întâi de existența acestei stări de conflict care este în natură, în om, între oameni, în timp, în eternitate, între neamuri, între ființele cerești, între om și Dumnezeu și ne îndreaptă apoi spre convingerea că această stare se poate îndepărta numai când toate lucrurile, toate puterile și toți oamenii se vor uni „în Christos“. Sarcina supremă a Bisericii, așa cum o vede Pavel, este să spună tuturor celor vii că unitatea dintre toți oamenii și dintre oameni și lumea în care trăim, unitatea după care tânjim cu toții în familie și în societate nu poate fi realizată în afara lui Christos. Mesajul Bisericii trebuie însoțit de o demonstrație practică a realizării unei vieți noi în perimetrul celor ce L-au primit pe Christos. Iată de ce Stott numește comentariul său în epistola către Efesenii: „Societatea cea nouă a lui Dumnezeu“.

Chiar și un cititor superficial observă imediat că cele 6 capitole ale scrisorii sunt împărțite în două jumătăți distincte. „Doxologia“ de la sfârșitul capitolului 3 este un fel de piatră de hotar între două secțiuni clar deosebite.

Prima parte a epistolei, cuprinzând capitolele de la 1, 2 și 3, este doctrinală, iar cea de a doua jumătate, așezată în capitolele 4, 5 și 6 este practică.

Prima jumătate a epistolei se ocupă cu dezvăluirea „poziției“ noastre în Christos, iar a doua jumătate ne arată „practica“ în care trebuie să se evidențieze această poziție.

În primele capitole vedem ceea ce a câștigat Christos pentru noi la Golgota, iar în cele de la urmă vedem ce fel de viață vrea El să desfășoare în noi și prin intermediul nostru. Fiecare din cele două secțiuni debutează cu câte un verset care-i anunță tema:

Despre POZIȚIA noastră în Christos:

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Christos“ (Efes. 1:3).

Despre PRACTICA pe care trebuie s-o manifestăm:

„Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea, pe care a-ți primit-o ...“ (Efes. 4:1).

Schița	Chemare			Purtare			
Împărțirea cărții	Bogăția slavei	Bogăția salvării	Bogăția Bisericii	Umblarea în Biserică	Umblarea în sfințenie	Umblarea acasă și la lucru	Umblarea în luptă
Text	1:1 - 1:23	2:1 - 2:22	3:1 - 21	4:1 - 4:16	4:17 - 5:21	5:22 - 6:9	6:10 - 6:24
Tema	Doctrină			Datorie			
	POZIȚIA			PRACTICA			
	Privilegiile			Îndatoriri			
Locul	Roma						
Timpul	60 - 61 d.Ch.						

De ce le scrie apostolul Pavel această epistolă celor din Efes? Este evident că el vrea să le facă de cunoscut câteva adevăruri de bază ale credinței creștine cu privire la Biserică și la viața nouă în Christos.

Neștiința este periculoasă! Vom grupa capitolele care urmează sub patru titluri:

- Ceea ce nu știi te poate face sărac*
- Ceea ce nu știi te poate face învechit*
- Ceea ce ști îți poate da pacea*
- Ceea ce ști îți poate da biruința*

1. Ceea ce nu știi te poate face sărac

Privilegiile noastre în Christos (a)

A. Posesiunile noastre în Christos 1:1-14

1. De la Tatăl - 1:4-6

2. De la Fiul -1:7-12

3. De la Duhul Sfânt - 1:13-14

Prima rugăciune - pentru iluminare - 1:15-23

Posesiunile noastre în Christos

În ultimă instanță, nu contează cine ești, unde ești sau ce ai, ci „al cui ești“!

Spre deosebire de celelalte epistole scrise de Pavel, Efeseni nu este o corectare a unor anumite probleme locale. Apostolul scrie ca să lărgescă orizontul cititorilor săi pentru ca ei să poată pricepe mai bine dimensiunile planului divin etern și să ajungă astfel să prețuiască mai bine scopurile înalte pe care le are Dumnezeu cu Biserica.

Hetty Green este cunoscută ca „cea mai zgârcită femeie din istoria Americii.“ Când a murit, a lăsat în urma ei o avere de o sută de milioane de dolari. Pentru anul 1916, asta reprezenta o colosală avere. Se spune că femeia aceasta era așa de zgârcită că mânca griș cu apă rece pentru că nu voia să cheltuiască bani ca să încălzească apa. Fiul ei a avut un accident grav și, pentru că ea a pierdut prea mult timp în căutarea unei clinici gratuite, a trebuit să i se amputeze piciorul. Chiar și moartea i s-a tras de la zgârcenie! A murit într-un atac de apoplexie, într-o criză de nervi când încerca să convingă pe cineva să-i cumpere lapte degresat pentru că era mai ieftin decât celălalt. A fost o femeie excentrică, care n-a știut cum să-și folosească resursele.

Epistola lui Pavel către Efeseni este o înștiințare despre extraordinarele resurse pe care le avem noi în Christos. Cartea aceasta vorbește despre „bogăția Bisericii.“ Pavel folosește termenii abundenței: bogăție, moștenire, plinătate, umplere. Unii au supranumit această epistolă „banca financiară a celui credincios“ și au spus că putem scrie oricâte cekuri spirituale, pentru orice sumă dorim, ori de câte ori dorim. Orice am face, averea noastră spirituală divină nu se va micșora cu nimic!

Pe vremea crizei economice din America anului 1928, oamenii nu li s-a permis să scoată de la bănci mai mult de 10% din cât aveau ei acolo. Imaginați-vă ce tragedie! Să ai bani la bancă și să nu te poți folosi de ei! Eu cred că asistăm la o tragedie și mai mare în Biserică. Cei credincioși nu știu cum să scoată din extraordinarele resurse pe care le are la dispoziție Dumnezeu pentru ei.

Vă îndemn să priviți la această epistolă prin prisma ideii de abundență. Textul ne vorbește despre:

1. „... bogățiile harului Său“ (1:7b)
2. „... bogățiile nepătrunse ale lui Christos“ (3:8b).
3. „... bogăția slavei Sale“ (3:16).

Cu alte cuvinte, Dumnezeu este gata să reverse asupra credincioșilor un torent din bogățiile Lui extraordinare.

Termenii prin care sunt caracterizate aceste bogății sunt și ei semnificativi:

- a. „Har“ - descrie „bunăvoința nemeritată și necâștigată din partea lui Dumnezeu.“
- b. „Slavă“ - este folosit de opt ori în text și identifică natura superioară a dumnezeirii.
- c. „Moștenire“ - este folosit de patru ori și identifică ceva pus deoparte pentru noi.
- d. „Bogății“ - este folosit de cinci ori.
- e. „plinătate/umplere“ - sunt folosiți de șapte ori și marchează belșugul.
- f. „În Christos“ - expresia este cheia întregii cărți, este folosită de douăzeci și șapte de ori și identifică poziția celui care s-a identificat cu Isus Christos printr-o credință mântuitoare personală.

Probabil că Efeseni 3:19 descrie cel mai bine starea aceasta de belșug: „ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.“ Așa ceva este formidabil! Nu numai că avem acces la „bogățiile nepătrunse ale lui Christos“ și că Dumnezeu face pentru noi „mai mult decât cerem noi sau

gândim“ (3:8,20), dar ni se promite că vom ajunge „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu“! Sunt destule resurse în cer ca să acopere toate datoriile noastre trecute, toate lipsurile noastre prezente și toate nevoile noastre viitoare și încă și mai mult! Acesta este planul lui Dumnezeu. Urmăriți conceptul acesta al „plinătății“ în următoarele trei pasaje:

- a. „Plinătatea lui Dumnezeu“ (3:19b)
- b. „Plinătatea lui Christos“ (4:13b).
- c. „Plinătatea Duhului Sfânt“ (4:18b).

Toate resursele slăvite ale dumnezeirii sunt puse la dispoziția noastră!

Se spune că o imagine face cât o mie de cuvinte și o metaforă face cât o sută de studii. Ca să înțelegem bine epistola către Efesenii, John MacArthur ne recomandă să avem în fața ochilor minții imaginea unei mașini de mare performanță.

1. Planul, proiectul după care funcționează și puterea care o mișcă sunt descrise în primele trei capitole ale cărții.

2. Contactul în care trebuie să răsucim cheia este descris în Efesenii 3:14-21. Nu ne folosește la nimic să avem o mașină foarte performantă, dacă nu întorci cheia în contact ca să o pornești. Doar această „pornire“ declanșează puterea care face mașina să meargă.

3. Traseul pe care trebuie să meargă mașina este descris în partea doua a epistolei (4:1 - 6:9). Pavel ne spune că trebuie să umblăm într-un chip vrednic de chemarea pe care am primit-o.

4. Obstacolele pe care le vom întâlni în calea noastră sunt și ele descrise în pasajul din 6:10-24. Pentru că Satan ne va ieși în cale pe drumurile noastre, trebuie să ne îmbrăcăm cu armura luptătorului și să ne rugăm neîncetat.

Cu imaginea aceasta în minte, vă invit să parcurgem împreună textul epistolei lui Pavel către Efesenii.

Vă rog să trageți adânc aer în piept. Urmează cel mai masiv paragraf din această epistolă, din toate epistolele și, probabil, din toată Biblia!

După ce face o scurtă introducere în versetele unu și doi, Pavel începe cu versetul trei o frază care ține, în originalul din limba greacă, până la versetul paisprezece. Este o revărsare asemănătoare unei cântări de slavă. Pavel își varsă sufletul în laudă la adresa lui Dumnezeu pentru multele Sale binecuvântări. Este o secțiune interesantă a cărții. O singură frază vorbește de obicei despre un singur lucru, dar aceasta vorbește de nu mai puțin de opt binecuvântări pe care le au cei ce sunt în Christos. În mai toate limbile în care a fost tradusă Biblia, pasajul de la versetul trei la versetul

paisprezece este împărțit în propoziții sau în idei separate prin diferite semne de punctuație. Nu putem citi paragrafe așa de lungi și, în același timp, să și înțelegem despre ce este vorba.

Va trebui să facem împreună un efort ca să analizăm și să înțelegem acest pasaj. El este „cel mai lung psalm“ din Noul Testament. De obicei, după introducerea fiecărei epistole, Pavel se roagă pentru destinatarii ei. De data aceasta, înainte de rugăciune, el așează această formidabilă diatribă retorică, un adevărat tur de forță teologic.

Ceea ce înseamnă că Pavel pur și simplu începe, în versetul trei, să-L laude pe Dumnezeu enumerând multele Sale binecuvântări, iar pe măsură ce începe să le enumere ele încep să-i iasă din gura una după alta, adăugând frază după frază și doctrină după doctrină într-o încercare de a exprima minunăția acestei mântuiri mărețe pe care o avem în Isus Christos¹.

Versetul trei este un verset-titlu, o afirmație așezată la începutul acestei secțiuni care vorbește cu adevărat despre ceea ce urmează. Ea spune:

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Christos.“

Cum spunea Warren Wirsbe, „cine se naște în familia lui Dumnezeu se naște bogat.“ Pavel dorește să vorbească despre binecuvântările rezervate sfinților și dorește să-L laude pe Dumnezeu pentru ele.

Versetul titlu ne spune foarte multe despre aceste binecuvântări: (a) *Când*: în eternitatea trecută; (b) *Cu ce*: cu binecuvântări duhovnicești (nu materiale); (c) *Unde*: în locurile cerești; (d) *Cum*: în Christos.

Întregul pasaj ancorează mântuirea noastră în Dumnezeu. Temporalul tranzient este ancorat în eternitatea trecută și viitoare.

La o privire atentă, paragraful fluviu de la versetul trei la versetul paisprezece se împarte în trei secțiuni dedicate fiecareia din persoanele Sfintei Trinități și se încheie fiecare cu câte o mică doxologie.

Iată secțiunea dedicată Tatălui:

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Christos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Christos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Christos, după buna plăcere a voiei Sale, spre lauda slavei harului Său pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui“ (Efeseni 1:3-6).

¹ Vom urma analiza făcută de James Montgomery Boice acestui pasaj (traducerea lui Tiberiu Pop).

Secțiunea dedicată Fiului este următoarea:

„În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere; căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuisese în Sine însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Christos, toate lucrurile: cele din ceruri, și cele de pe pământ. În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voiei Sale, ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădărdit în Christos“ (Efesenii 1:7-12)

Iată și secțiunea dedicată Duhului Sfânt:

„Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui“ (Efesenii 1:13-14).

Într-un torent de versete care se rostogolesc parcă peste noi răsturnate dintr-un coș al abundenței binecuvântărilor divine, Pavel amintește de, ați ghicit, exact șapte (cifra desăvârșirii) lucrări pe care le-a făcut Dumnezeu pentru cei credincioși.

Binecuvântări primite de la Tatăl

Primul lucru despre care scrie Pavel *este alegerea*. Versetul patru:

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui.“

Dumnezeu i-a ales în mod suveran pe anumiți oameni pentru mântuire (Rom. 8:30; 1 Tesal. 1:4; 2 Tesal. 2:13; Tit 1:1). Salvarea lor este lucrarea lui Dumnezeu, nu a lor (Efes. 2:8-9) și devine efectivă în momentul când ne punem nădejdea în ceea ce a făcut Christos pentru noi (2 Tesal. 2:13). Doctrina alegerii suverane a lui Dumnezeu este dificilă. Pavel o leagă de un alt termen controversat „rânduit mai dinainte“ sau „predestinat.“ Nu este treaba noastră să-L apărăm sau să-L explicăm pe Dumnezeu ca să-L facem să fie „pe placul“ tuturor. Este suficient să spunem că atunci când va fi explicată de Însuși Dumnezeu această învățătură va fi acceptată de toți și necontestată de nimeni.

Încercând să explice cele două fațete ale mântuirii, C.H. Spurgeon asemăna mântuirea cu o cetate care are numai o singură poartă. Deasupra ei, pe dinafară scrie: „Oricine vrea poate să intre!“ Înăuntrul cetății, deasupra porții este o altă inscripție pe care scrie: „Au intrat numai cei aleși!“ Cum se

împacă aceasta, noi nu știm. Dar adevărul acesta este verificat în fiecare zi.

Am putea spune că Dumnezeu ne-a ales în Christos și oricine crede în El intră în această alegere prealabilă, dar această imagine nu este în concordanță cu ce scrie în acest text. Ideea că Dumnezeu a predestinat „metoda“ și ne-a lăsat libertatea „alegerii“ este spulberată de alte afirmații ale Noului Testament. Sfinții au fost aleși nu generic, ci personal, pe nume:

„Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi-născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit“ (Romani 8:29-30).

Alegerea și predestinarea nu trebuie să devină scuze pentru deznădejde sau lipsă de entuziasm în lucrarea de evanghelizare. Biblia vorbește la fel de mult și de responsabilitatea personală. Nimeni nu poate da vină pe Dumnezeu pentru împietrirea propriei inimi. Cum se împacă predestinarea cu libertatea fiecăruia de a alege? Este suficient să spunem că amândouă sunt prezentate de Biblie. Probabil că sunt ca cele două șine ale căii ferate. Ele nu se întâlnesc niciodată, dar ambele sunt necesare pentru mersul trenului.

Al doilea lucru pe care Pavel îl menționează în versetul cinci *este adopția* (Înfierea). Pavel spune:

„În dragostea Lui ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Christos, după buna plăcere a voii Sale.“

Înfierea de care se vorbește aici este o subliniere a faptului că, în momentul nașterii din nou, intrăm cu drepturi depline în familia celor binecuvântați de Dumnezeu.

Binecuvântări primite de la Fiul

Al treilea lucru pe care îl menționează Pavel *este răscumpărarea*. O găsiți în versetul șapte:

„În El avem răscumpărarea prin sângele Lui.“

Dintre toți termenii care fac referire la mântuirea noastră, răscumpărarea este probabil cea mai îndrăgită de mințile și conștiințele creștinilor deoarece se referă la ceea ce Domnul Isus Christos Însuși a făcut în mod direct pentru noi. Când discuți despre justificare (îndreptățire), discuți despre un termen legal, cum Dumnezeu, ca Judecător, ne declară drepti în fața legii. Aceasta este foarte semnificativ însă nu ne atinge atât de mult precum o face răscumpărarea. Când discuți despre ispășire, discuți despre ceea ce Isus face relaționat la Dumnezeu Tatăl. El înlătură mânia lui Dumnezeu. Aceasta

este important însă nu ne vorbește în mod atât de direct. Când discuți despre răscumpărare, discuți despre Isus Christos, despre prețul propriului Său sânge, despre cum ne-a eliberat prin moartea Sa de robia păcatului și a morții pentru a-L putea sluji pe El. Nu doar că a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu murind în locul nostru.

Termeni folosiți în NT pentru „Răscumpărare“		
În Greacă	Semnificație	Versetse
<i>agorazo</i> (verb)	a cumpăra din piață	1 Cor. 6:20; 7:23 2 Petru 2:1; Apoc. 5:9; 14:3-4
<i>exagorazo</i> (verb)	a scoate de pe piață prin cumpărare	Gal. 3:13; 4:5; Efes. 5:16; Col. 4:5
<i>lytron</i> (subst.)	Răscumpărare, preț	Mat. 20:28; Marcu 10:45
<i>lytroomai</i> (verb)	A plăti preț de răscumpărare	Luca 24:21; Tit 2:14; 1 Petru 1:18
<i>lytrosis</i> (subst.)	Eliberare plătită	Luca 1:68; 2:38; Evrei 9:12
<i>apolytrosis</i> (subst.)	A cumpăra înapoi	Luca 21:28; 1 Cor. 1:30; Efes. 1:7, 14; 4:30; Col. 1:14

Al patrulea lucru despre care vorbește Pavel *este iertarea*. El o leagă foarte strâns de răscumpărare, spunând în versetul 7:

„În El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea păcatelor.“

Rezultatul imediat al eliberării noastre din păcat este iertarea păcatelor (*paraptoma*, călcare alături, greșeală). Însă iertarea nu este chiar același lucru cu răscumpărarea. Răscumpărarea înseamnă să fii eliberat din sclavia păcatului prin moartea lui Isus Christos. Iertarea înseamnă a avea toate acele păcate pe care le-am comis înaintea lui Dumnezeu spălate și înlăturate din palmaresul nostru astfel încât, în cel mai strict sens, Dumnezeu să nu-Și mai aducă aminte de ele împotriva noastră. În Ieremia se spune:

„Le voi ierta păcatele și nu-Mi voi mai aduce aminte de fărâdelegile lor.“

Al cincilea lucru despre care vorbește Pavel *este descoperirea planului lui Dumnezeu* în Isus Christos. Versetul 9:

„Căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine Însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Christos, toate lucrurile: cele din ceruri, și cele de pe pământ.“

Dintre toate lucrurile despre care vorbește aici, Pavel pare a atinge cel mai înalt vârf al admirației și al laudei atunci când vorbește despre descoperirea acestui măreț plan. Și anume că toate lucrurile urmează să fie

aduse împreună, într-o anume zi, spre a fi supuse lui Isus Christos.

Din închisoarea Romei, Pavel așterne pe hârtie o scrisoare profundă, cu implicații care trec dincolo de timp și de spațiu, prezentându-ni-L pe Christos în copleşitoarea Lui importantă cosmică. Fără îndoială că în aceste centre ale Asiei pătrunsese învățătura otrăvită a gnosticilor greci. Despre această filosofie și despre pretențiile ei tulburi vom avea ocazia să vorbim mai mult în introducerile la epistolele scrise de apostolul Ioan. Până atunci este suficient să spunem că această erezie:

a) ataca persoana și suficiența lucrării făcute de Christos pentru mântuirea lumii.

b) adăuga Evangheliei învățături străine care o transformau într-o simplă „alternativă“ a celorlalte „căutări filosofice ale omenirii.“

Gnosticismul era o școală filosofică bazată pe o cunoaștere tainică („gnoza“) obținută printr-un proces de inițiere în urma căruia li se împărtășeau discipolilor cunoștințe despre starea lumii și despre căile spre refacerea „unității și armoniei cosmice primordiale.“ Gnosticii priveau lumea ca pe o succesiune de șapte sfere concentrice ale existenței cu centrul în Dumnezeu. La mijloc era sfera prezenței divine, după care se înșirau apoi sferile, din ce în ce mai inferioare, ale „domniilor, dregătorilor, și stăpânilor cerești.“ Născut accidental în cea mai periferică sferă a existenței, sfera materiei, omul era chemat să caute să se desprindă de ea și să trăiască în spirit marea aventură a călătoriei prin „sferele cerești“ înspre „pleroma“ sau locul plinătății dumnezeirii.

Formulată în termeni foarte apropiați creștinismului, această învățătură a gnosticilor a făcut prapăd în sânul Bisericilor primare. Comentatorii moderni o văd ca pe o încercare tardivă, dar energică a Diavolului de a împiedica răspândirea mesajului curat al Evangheliei mântuitoare prin jertfa de la Calvar. Redus la câteva cuvinte, avertismentul lui Pavel pentru cititorii săi spune că nu tot ce seamănă a Evanghelie este Evanghelie. Aduceți-vă aminte ce le spusese Galatenilor:

„Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Christos, la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Christos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum; dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!“ (Gal.1:6-9).

Erezie care pătrunsese în Efes, Colose și înprejurimi era o încrucișare de noțiuni filosofice orientale și de restricții alimentare iudaice. Gnosticismul

reuşise să strângă sub acelaşi acoperiş idei contrare şi nu de puţine ori contradictorii. Nu era pentru prima oară şi vai, nici pentru ultima oară, când speculaţii rafinate filosofice se uneau cu regulile rigide ale unei religii a faptelor şi ritualelor exterioare. Extremele se ating în eroare pentru că, aşa cum spunea cineva: „dacă mergi suficient de mult înspre est, ajungi cu siguranţă la vest.“

Planul lui Dumnezeu este să aşeze toate lucrurile sub domnia lui Christos. Versetul zece ne spune că aceasta se va realiza la „împlinirea vremurilor (*oikonomia*)“, aluzie la împărăţia milenară şi la starea finală a tuturor lucrurilor (1 Cor. 15:27; Col. 1:20; Isaia 2:2-4; 11:1-10).

Binecuvântări primite de la Duhul Sfânt

Al şaselea lucru despre care vorbeşte Pavel este *pecetea Duhului Sfânt*.

Pentru prima dată, Pavel face o deosebire între cei credincioşi. Acel „Noi“ din versetul doisprezece este contrastat cu „voi“ din versetul treisprezece. Este evident că cel dintâi se referă la „evrei“, iar cel din urmă îi identifică pe creştinii proveniţi dintre Neamuri.

Pecetea (sigiliul) este ceva ce pui pe un document pentru a-l autentifica. Iar Pavel spune că acest lucru este Duhul Sfânt pentru noi. Este pecetea lui Dumnezeu pusă pe promisiunile Lui. Dumnezeu ne dă aici lucrurile de care ne bucurăm acum. Există însă promisiuni care privesc viaţa viitoare şi de care încă nu ne bucurăm. Însă Duhul Sfânt este pecetea lui Dumnezeu care garantează că acele promisiuni vor fi împlinite pe deplin în viaţa care va veni. Pecetea este şi un simbol al siguranţei. Am intrat în posesia lui Dumnezeu şi Duhul Sfânt ne păstrează pentru El.

Al şaptelea lucru şi ultimul din şirul marilor binecuvântări oferite de Dumnezeu în Christos este *o moştenire* care ne este lăsată nouă şi a cărei arună este Duhul Sfânt.

„Şi voi, după ce aţi auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), aţi crezut în El, şi aţi fost pecetluiti cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, şi care este o arună a moştenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câştigaţi de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui“ (Efesenii 1:13-14).

Observaţi, Duhul Sfânt, care ne este dat, nu este doar o pecete. Nu este doar autentificarea lui Dumnezeu că promisiunile Lui sunt adevărate şi că vor fi împlinite. Duhul Sfânt este de asemenea acontul pentru acele promisiuni. Este asemenea acontului pentru o casă. Este o arună, un lucru care garantează restul de plată, însă care este, el însuşi, parte a plăţii. Faptul că posedăm Duhul Sfânt acum şi faptul că Duhul Sfânt ne posedă, este o gustare anticipată a gloriei depline care urmează să vină.

Răscumpărarea despre care se vorbeşte în versetul paisprezece (*apoly*

trosin), nu este aceeași cu cea amintită deja în versetul șapte. Prima era de sub imperiul vinovăției de păcate. Aceasta este din imperiul prezenței păcatului. Această răscumpărare este strămutarea noastră din lumea aceasta în lumea viitoare.

Jean Calvin a rezumat acest lucru în mod înțelept. El a spus:

„Orice s-ar întâmpla cu noi să ne asigurăm întotdeauna că avem un bun motiv să-L laudăm pe Dumnezeu nostru. Chiar dacă suntem săraci și suferinzi în această lume, fericirea cerului este suficientă pentru a ne liniști, pentru a îndulci toate necazurile și durerile noastre și pentru a ne da o asemenea mulțumire încât să putem, în ciuda greutăților, să avem gurile deschise pentru a-L binecuvânta pe Dumnezeu căci se arată atât de binevoitor și de generos față de noi încât ne adoptă ca și copiii ai Săi și ne arată că moștenirea care a fost cumpărată pentru noi cu sângele singurului Său Fiu este pregătită pentru noi iar noi nu o putem pierde, înțelegând că mergem spre ea cu o statornicie a credinței care este adevărată și de neînvinș.“

Apoi Calvin concluzionează, și eu cred că foarte înțelept, spunând:

„Fie ca Dumnezeu să binevoiască să ofere acest har nu numai nouă, ci tuturor oamenilor.“

Stott rezumă cele șapte binecuvântări amintite mai sus (alegera, înfierea, răscumpărarea, iertarea, descoperirea planului, pecetluirea și moștenirea) la doar trei: alegerea din trecut, înfierea din prezent și unirea viitoare. Faptul că expresia „în Christos“ și „în El“ se repetă atât de mult în text subliniază că toate aceste binecuvântări vin asupra noastră din cauza unirii noastre cu Christos. Binecuvântările sunt bogății depuse pentru noi la banca cerului din care putem să scriem cekuri pentru toate nevoile noastre din viața de acum.

Pasajul a început printr-o enumerate de binecuvântări și se încheie cu o laudă la adresa lui Dumnezeu. De fapt, aceasta este diferența dintre teologia adevărată și teologia falsă. Cea falsă îl preamărește pe om, în timp ce aceea adevărată Îl înalță cântări de laudă lui Dumnezeu. Totul trebuie să servească:

„spre lauda slavei Sale“ (Efes. 1:14).

Pericolul ignoranței

Cea mai mare tragedie a credincioșilor este să aibă parte de toate aceste binecuvântări din partea lui Dumnezeu, dar să ... nu știe despre ele!

Ignoranța față de ceea ce a făcut și face Dumnezeu pentru sfinți este foarte periculoasă. În cazul Colosenilor, și probabil al mai multor biserici cărora le-a fost destinată această epistolă, ignoranța aceasta i-a făcut să alerge ... după cai verzi pe pereți și să creadă tot felul de filosofii idolatre.

Iată ce le scrie Pavel:

„Astfel, deci, după cum ați primit pe Christos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Christos“ (Coloseni 2:6-8).

Trebuie să ne fie foarte clar ce avem în domeniul supranaturalului. Altfel, vom fi în pericol ca să acceptăm speculațiile oamenilor despre ceea ce se întâmplă în locurile cerești.

Cel de al doilea pericol al ignoranței despre binecuvântările duhovnicești este că, deși avem totul în Christos, am putea ajunge să trăim ca niște sărăntoci, fricoși și neputincioși. Satan urmărește cu tot dinadinsul să ne facă și pe noi să nu vedem „strălucind lumina Evangheliei slavei lui Christos, care este chipul lui Dumnezeu“ (2 Corinteni 4:4). Destinați să fie prinți ai cerului, sfinții pot trăi uneori ca și cerșetori ai pământului. Mărturia lor este astfel știrbită, iar eficiența lor în mărturie este anulată.

Cunoscând pericolul ignoranței, Pavel scrie această epistolă, descrie bogăția binecuvântărilor duhovnicești, iar apoi se roagă pentru sfinți ca ei să ajungă să cunoască și să și le însușească prin credință:

„De aceea și eu, de când am auzit despre credința în Domnul Isus care este în voi, și despre dragostea voastră pentru toți sfinții, nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele. Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Christos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți, și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărimă a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Christos, prin faptul că L-a înviat din morți, și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți“ (Efes. 1:15-23).

Cunoașterea despre care vorbește Biblia

Ateul susține că Dumnezeul pe care încercăm să-L cunoaștem nu există

de fapt. Agnosticul spune că indiferent dacă Dumnezeu există sau nu, noi nu-L putem cunoaște. Apostolul Pavel se roagă lui Dumnezeu ca să le înlesnească cititorilor lui posibilitatea cunoașterii. Pavel s-a întâlnit personal cu Dumnezeu pe drumul Damascului și, bazat pe experiența lui nefastă de până atunci, ne spune că fără cunoașterea de Dumnezeu nu poate exista nici o altă formă corectă de cunoaștere.

În limbajul Biblicii, a cunoaște nu înseamnă doar „a afla“, ci prin excelență „a experimenta.“ Biblia vorbește despre o cunoaștere nemijlocită a părții personale. Acesta este sensul adânc al rugăciunii lui Pavel pentru cei credincioși:

„... mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Christos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți ...“ (Efes. 1:17-18).

Dimensiunea cunoașterii biblice este experimentală. Se spune astfel despre Iosif:

„... Dar n-a cunoscut-o, până ce ea a născut un fiu. Și el i-a pus numele Isus“ (Matei 1:25).

Această formă de cunoaștere ne transformă din observatori în participanți direct. Iată ce spune Pavel în Filipeni 3:10-11:

„Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți.“

Apostolul nu se îndoia că va ajunge la marea zi a învierii de apoi, ci era nesigur că va reuși să experimenteze ceva din puterea învierii și a veacului viitor încă în această viață!

Cunoașterea despre care vorbește Biblia este o cunoaștere a participării nemijlocite. Ea este calea și esența viețuirii creștine:

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Christos pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17: 3).

Deși cultul lui Iehova era deja milenar la evrei, Dumnezeu se plânge că poporul nu-L cunoaște:

„Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine“ (Isaia 1:3).

Deși erau slujitori la Cortul Întâlnirii, „fiii lui Eli erau niște oameni răi.

Nu cunoșteau pe Domnul“ (1 Samuel 2:12).

Când se roagă ca Dumnezeu să le dea cititorilor epistolei lui posibilitatea unei adevărate cunoașteri, apostolul Pavel cere două lucruri pe care trebuie să le înțelegem foarte clar și bine.

Mai întâi, cunoașterea pe care o dorește el este o lucrare directă a Duhului Sfânt. Cuvintele folosite de apostol sunt

„să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui ...“ (Efes. 1:17b)

Iar apoi, cunoașterea aceasta supranaturală se petrece la nivelul adânc al inimii:

„... și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți ...“ (Efes. 2:18a).

Mintea omului natural, am putea să o numim rațiunea, nu poate „primi lucrurile Duhului, căci pentru el sunt o nebunie; și nu le poate înțelege, pentru că trebuie să judece duhovnicește“ (1 Corint. 2:14).

Pentru cunoașterea lucrurilor lui Dumnezeu trebuie să vină Duhul Sfânt și să facă și cu noi ceea ce a făcut Domnul Isus cu ucenicii după înviere:

„Apoi le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi.“ Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile“ (Luca 24:44-45).

Biblia ne spune că omul ascuns al inimii are o activitate paralelă cu activitățile omului firesc. Omul ascuns al inimii poate vedea (Ps. 119:18; Ioan 3:3), poate auzi (Mat. 13:9; Evrei 5:11; Apoc. 3:22), poate gusta (Ps. 34:8; 1 Petru 2:3), poate mirosi (Filip. 4:18; 2 Corint. 2:14) și poate pipăi (Fapte 17:27). Acesta este contextul în care trebuie să înțeleasă vorbele Domnului Isus:

„De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, cu toate că văd, nu văd, și cu toate că aud, nu aud, nici nu înțeleg. Și cu privire la ei se împlinește proorocia lui Isaia, care zice: „Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri, și nu veți vedea. Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec.“ Dar ferece de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!“ (Mat. 13:13-16).

Neputința de a vedea și de a înțelege nu sunt aici infirmități ale inteligenței, ci ale inimii, ale omului ascuns. Trebuie să vină Duhul Sfânt

și să facă o lucrare supranaturală ca să putem cu adevărat vedea și pricepe. Oamenii din Efes, chiar dacă nu-și dădeau seama, aveau neapărată nevoie de rugăciunea lui Pavel.

Se spune că un păstor și un diacon care plecaseră în vizite pe la casele oamenilor din cartier au ajuns în fața vilei extravagante a unui om foarte bogat. Peluza de iarbă din fața casei era deasă ca o perie bine întreținută, două mașini de lux erau trase lângă garaj, iar dincolo de ferestrele uriașe, proprietarul putea fi văzut cum stă tolănit la soare lângă piscină. Diaconul s-a întors spre păstor și l-a întrebat, mai mult retoric: „La asta ce fel de „veste bună“ îi mai ducem?“

Ce repede confundăm confortul cu fericirea și prețul cu calitatea! Este drept că Efesul era o cetate foarte bogată și simandicoasă, dar asta nu înseamnă că a avut ceea ce îi trebuia. Astăzi, din măreția cetății de odinioară n-au mai rămas decât câteva ruine jalnice. Creștinii care au trăit în el însă sunt acum în locurile cerești, unde gustă slava și binecuvântările lui Dumnezeu.

Cunoașterea care dă viață

Istoria cunoaște tragedia unui om care a cutreierat obosit toată lumea ca să descopere comori și nu le-a găsit decât atunci când o ploaie puternică a măturat stratul superficial de pământ din grădina din spatele casei lui ca să iasă la suprafață câteva diamante. Ironic, aceasta s-ar putea să fie și situația multora dintre sfinții Domnului.

Într-un mesaj trimis în preajma sărbătorilor de Paște, Iosif Țon ne-a vorbit despre această paradoxală situație:

„Apostolul Pavel vorbește despre „valoarea nespuse de mare a cunoașterii lui Christos Isus“ și adaugă că el personal are ca țel suprem „să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui“ (Fil.3:7 și 10). Între țelurile acestea vedem stând la loc central țelul de a cunoaște „puterea învierii Lui“.

Ce este aceasta, cum o putem cunoaște și, mai ales, cum ne-o putem însuși, ca să beneficiem de ea în mod practic? Fiindcă Scriptura se explică cu Scriptura, trebuie să ne uităm la celălalt loc unde Pavel vorbește despre puterea învierii, și anume, în epistola către Efeseni. Discuția despre puterea învierii începe în cap.1 (v.17) și se încheie abia la sfârșitul cap.3. De multe ori noi nu înțelegem un text fiindcă nu urmărim dezvoltarea unei idei pe tot parcursul textului. Veniți să o urmărim împreună.

Pavel începe prin a se ruga ca Dumnezeu să ne dea „un duh

de descoperire și de pricepere“ și să ne „lumineze ochii inimii“ ca să putem pricepe „care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Christos, prin faptul că L-a înviat din morți“.

Sunt două lucruri esențiale pe care începe Pavel să le discute aici, și anume, întâi, nemărginita mărime a puterii pe care a desfășurat-o Dumnezeu atunci când L-a înviat pe Isus Cristos din morți“ (aceasta este „puterea învierii“) și al doilea, modul în care această uriașă putere a învierii lucrează sau acționează acum către, spre, și în noi cei credincioși.

Să le analizăm pe rând.

I. Nemărginita mărime a puterii învierii

De ce trebuia o atât de imensă putere pentru învierea lui Isus? Pentru că învierea Lui nu a fost numai o „resuscitare“, o reîntoarcere a sufletului în trup. Acolo a avut loc o transformare uriașă, radicală, a unui trup uman, în așa fel încât acel trup uman să fie dus cu Christos „în locurile cerești“, așa încât la dreapta lui Dumnezeu să stea „omul Isus Christos“ (1 Tim.2:5). Acolo putem spune că Dumnezeu a creat un nou tip de materie, cum n-a mai existat înainte; a creat un „trup al slavei sale“ (Fil.3:21), adică un trup glorificat, un „trup spiritual“ (1 Cor.15:44), un „trup îmbrăcat în neputrezire“ și „trup îmbrăcat în nemurire“ (1 Cor.15:54). Dar nu numai transformarea aceasta formidabilă a fost realizată de nemaipomenita mărime a puterii învierii. Trebuie să știm că în original fraza continuă pe toată durata aceluia capitol întâi din Efesenii. Să citim deci în continuare ce a realizat puterea învierii în Isus Christos: Întâi, „L-a înviat din morți“ (transformându-I trupul pământesc în trup ceresc), apoi „L-a pus să șadă la dreapta Sa în locurile cerești“, apoi I-a dat autoritate supremă „mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice autoritate, de orice dregătorie“, cu alte cuvinte „I-a pus totul sub picioare“ și, deasupra tuturor acestor lucruri formidabile, L-a făcut Cap al Bisericii și a constituit Biserica în așa mod încât ea să fie trupul Lui, într-o unire cosmică atât de profundă încât El o împlinește pe ea și ea Îl împlinește pe El. Toate aceste lucruri cosmice formidabile le-a realizat nemaipomenita mărime a puterii lui Dumnezeu care este puterea învierii.

II. Lucrarea puterii învierii în noi

Dar să privim acum cu atenție la lucrul al doilea pe care îl realizează puterea învierii, adică ceea ce realizează ea în noi, când Dumnezeu o îndreaptă spre noi, cei ce credem în Christos. Vorbind cu anticipație, putem spune că această putere a învierii ne unește cu Christos într-un mod așa de strâns încât tot ce a realizat această putere în Christos realizează și în noi! Să urmărim textul în continuare. Am văzut deja afirmația generalizatoare că această putere a învierii ne-a constituit ca trup al lui Christos ca să devenim parte a plinătății Lui. Cu aceasta se încheie în Bibliile noastre capitolul 1. Dar Pavel n-a scris pe capitole! În ceea ce la noi este capitolul doi și ne crează impresia că Pavel începe o temă nouă, la Pavel era doar o continuare a discuției despre ce face „către noi credincioșii” nemaipomenita mărime a puterii prin care Dumnezeu L-a înviat pe Christos.

El începe prin a ne spune ce am fost noi înainte de acțiunea acestei formidabile puteri a învierii: am fost morți în păcatele noastre și trăiam sub autoritatea și stăpânirea Diavolului. Dar uriașa putere a dragostei lui Dumnezeu „ne-a adus la viață împreună cu Christos” adică „ne-a înviat împreună” cu El, și mai mult, „ne-a pus să ședem împreună cu El în locurile cerești, în Christos Isus” (2:1-6). Dar tratarea ideii nu se oprește nici aici. Pavel face doar o paranteză (versetele 7-9) ca să ne spună că această uriașă putere a lui Dumnezeu se mai numește și „har” (lucru indicat mai întâi în paranteza din v.5) și că atunci când vorbim de mântuire trebuie să înțelegem tot procesul acesta al actului prin care Dumnezeu ne-a unit cu Christos și a făcut cu noi ceea ce a făcut cu Christos. Apoi își reia ideea în v.10 și spune tot ce a spus înainte, doar că acum o spune în mod rezumativ, sau cu alte cuvinte: Noi suntem capodopera lui Dumnezeu („poema” Lui) prin faptul că am fost „creați (termenul original pentru „zidiți”!) în Christos Isus” în vederea faptelor bune pe care tot Dumnezeu le-a pregătit pentru noi, doar noi „să umblăm în ele” adică să le realizăm în practica vieții. Dar Pavel nu termină discuția nici aici. El o reia printr-o nouă explicație. Întâi ne-a spus că eram morți și ne spune cum, prin unirea cu Christos, realizată de uriașa putere a lui Dumnezeu, am devenit o nouă creație (așa cum și trupul înviat al Domnului Isus a fost o nouă creație). Acum (începând cu 2:11) ne re-explică fenomenul prin conceptul de înstrăinare. Prin jertfa Sa de pe cruce, Domnul Isus a distrus înstrăinarea, ne-a adus la pace cu Dumnezeu, ne-a deschis intrare liberă la Dumnezeu prin Duhul Sfânt și ne-a făcut membri ai familiei lui Dumnezeu, ne-a pus pe temelie

dumnezeiască, ne-a făcut „un templu sfânt în Domnul“, „un locaş al lui Dumnezeu prin Duhul“.

Discuția nu se termină nici aici. Ea se încheie prin minunata și profunda rugăciune a lui Pavel pentru noi, din 3:14-21. Observați cum aproape de încheierea acestei rugăciuni el menționează „puterea care lucrează în noi“, puterea prin care Dumnezeu „poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi“. Pavel a început să vorbească despre această putere în 1:17-20, unde a numit-o „nemărginita mărime a puterii Sale, pe care a desfășurat-o în Christos prin faptul că L-a înviat din morți“ și care acționează acum „față de noi credincioșii“.

Să observăm că în rugăciunea din capitolul trei ni se arată că această putere acționează în noi prin Duhul Sfânt (v.16). În 2:5, și 8-9, această putere a fost identificată cu harul. Harul este nemaipomenita mărime a puterii lui Dumnezeu care ne-a unit cu Christos și realizează în noi tot ce a realizat și realizează în Christos și puterea aceasta o mânuiește în noi Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Aceasta este puterea învierii. Duhul Sfânt ne îndreaptă întotdeauna privirile spre Domnul Isus. Isus trebuie să fie în inima noastră (v.17), adică El trebuie să fie dragostea noastră, viața noastră, modelul nostru, iubitul nostru, partenerul nostru de viață, stăpânul nostru, Domnul nostru și Dumnezeul nostru. Dacă este El așa în noi, atunci suntem plini de toată plinătatea lui Dumnezeu (v.19).

Așa cunoaștem puterea învierii. Așa acționează în noi și prin noi puterea învierii. Vă doresc la toți să o aveți din belșug. Christos a înviat!“

2. Ceea ce nu știi te poate face învechit

*Cele mai mari descoperiri pe care le putem
face sunt în noi înșine!*

Privilegiile noastre în Christos (b)

B. Poziția noastră în Christos 2:1-22

1. Înviați și așezați pe tron 2:1-10

2. Împăcați și așezați în templu - 2:11-22

A doua rugăciune - pentru întărire - 3:14-21
(3:2-13 este o paranteză explicativă)

1. Înviați și așezați pe tron 2:1-10

Diferența dintre necredincioși și credincioși este locul unde așează ei moartea. Pentru necredincioși, moartea este o stare viitoare spre care se îndreaptă. Pentru credincioși, moartea este o stare trecută din care tocmai au ieșit. Necredincioșii se uită înainte și văd un sfârșit fără speranță, credincioșii se uită înapoi și văd o speranță fără sfârșit. Învierea lor trupească viitoare este deja garantată de învierea lor spirituală. Creștinismul începe acolo unde se sfârșesc toate religiile - cu învierea.

După ce a descris posesiunile noastre în Christos, apostolul Pavel trece la un subiect complementar: poziția noastră în Christos. Mai întâi, el explică ce a făcut Dumnezeu în general pentru toți păcătoșii, iar apoi se oprește la ceea ce a făcut Dumnezeu în mod special pentru cei dintre Neamuri.

Puterea „nemărginit de mare“ a învierii dezlănțuită de Dumnezeu în Christos lucrează acum în cei care s-au făcut una cu El prin credință. Această „putere“ care s-a pogorât până la cele mai de jos straturi ale existenței, dincolo de moarte, și L-a ridicat pe Isus la „apex“-ul creației, în punctul ei cel mai înalt, „la dreapta Sa, în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor“, lucrează acum asupra celor credincioși, în Biserică:

„El I-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți“ (Efeseni 1:22-23).

În cele patru evanghelii, vedem puterea lui Dumnezeu în acțiune prin lucrarea Domnului Isus, dar în cartea Faptele Apostolilor putem vedea aceeași putere operând în lucrarea unor bărbați și femei obișnuiți, mădulare în trupul Bisericii lui Christos. Ce extraordinară transformare s-a petrecut în viața lui Petru în intervalul dintre sfârșitul Evangheliilor și debutul Faptelor Apostolilor! Cine a realizat-o? Extraordinarea putere a învierii Domnului Isus:

„Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului“ (Fapte 1:8).

Cea mai mare criză energetică de astăzi nu este cauzată de lipsa benzinei din rezervoarele mașinilor și nici de cea a generatoarelor electrice. Cea mai mare criză energetică se manifestă în viețile noastre și este lipsa „nemaipomenitei puteri“ a învierii. Apostolul Pavel se roagă pentru ca biserica să recunoască această realitate și să se cupleze la sursa de energie a cerului. Ne stă la dispoziție cea mai formidabilă formă de energie din univers, destinată să ne treacă pragul în creația cea nouă. Puterea învierii ne scoate din cimitirul păcatului și ne duce în sala tronului din împărăția slavei.

Sub acțiunea puterii învierii, Dumnezeu a făcut pentru noi lucrări nemaiauzite: ne-a adus la viață împreună cu Christos (2:1-5), am devenit o noua creație, „poema“ lui Dumnezeu (2:6-10), ne-a adus pace cu Dumnezeu (2:11-17), ne-a deschis intrare liberă la Dumnezeu prin Duhul Sfânt (2:18), ne-a făcut membri ai familiei lui Dumnezeu (2:19), ne-a pus pe temelie dumnezeiască (2:20), ne-a făcut „un templu sfânt în Domnul“ (2:21), și poate să facă pentru noi nespus mai mult decât cerem sau gândim noi 3:20-21).

Să le luăm pe rând:

Puterea învierii ne-a adus la o viață nouă

Păcătosul care și-a pus încrederea în Christos a fost înviat și așezat pe

tron (Efesenii 2:1-10), iar credincioșii dintre evrei și dintre Neamuri au fost împăcați și așezați în Templul divin (Efesenii 2:11-22). Ce extraordinară minune a harului! Am fost scoși din mormintele păcatelor noastre și așezați pe tronul din slava divină.

Păcatul lucrează împotriva noastră (Efesenii 2:1-3). În Efesenii 2:1-10, Pavel ne dă o descriere completă a stării spirituale în care se află un om pierdut în păcat și reparațiile corespunzătoare lucrate în noi de puterea învierii lui Christos.

1. Păcătosul este „mort“:

„Voi crați morți în greșelile și în păcatele voastre“ (Efesenii 2:1).

Firește, aici este vorba despre o moarte „spirituală“, adică omul este incapabil să experimenteze și să se bucure de lucrurile spirituale. El nu este viu în spirit și nu poate face nimic prin puterile lui ca să-i fie plăcut lui Dumnezeu. După cum o persoană moartă din punct de vedere fizic nu răspunde la stimuli materiali, nici o persoană aflată în moarte spirituală nu răspunde la lucrurile spirituale. Un cadavru nu aude ceea ce se vorbește la morgă. El n-are poftă de mâncare, nu simte durere, este mort. La fel stau lucrurile și cu omul lăuntric al celui nemântuit. Facultățile lui spirituale nu funcționează și nu pot funcționa până când Dumnezeu nu-l aduce la viață. Cauzele morții spirituale sunt: „greșelile și păcatele“ (Efesenii 2:1). „Plata păcatului este moartea“ (Romani 6:23). În Biblie, prin moarte se înțelege „separare“, nu numai fizică, atunci când sufletul se desparte de trup (Iacov 2:26), ci și spirituală, atunci când sufletul este despărțit de Dumnezeu:

„... nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să vă asculte!“ (Isaia 59:2).

Cel necredincios este mort, nu doar bolnav! El n-are nevoie să fie vindecat, ci înviat. Toți păcătoșii pierduți sunt morți. Singura diferență dintre un păcătos și celălalt este gradul de descompunere. Bețivul căzut în șanț se află într-un grad mai mare de putrefacție exterioară decât nemântuitul socotit „civilizat“, dar amândoi sunt morți în păcat. Un cadavru nu poate fi decât la fel de mort ca și altul. Asta înseamnă că lumea noastră este din punct de vedere spiritual un cimitir uriaș, plin cu cadavre ambulante:

„Dar cea dedată la plăceri, cu toate că trăiește, este moartă“ (1 Timotei 5:6).

2. Păcătosul este neascultător:

„... în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după

domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, ...“ (Efeseni 2:2-3a).

Așa a început moartea spirituală a omului, prin neascultare de voia lui Dumnezeu. În grădina Eden, Dumnezeu i-a spus lui Adam „din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit“ (Geneza 2:17). Satan i-a spus: „Cu siguranță că nu vei muri“ (Geneza 3:4) și pentru că Adam a crezut minciuna lui Satan mai mult decât vorbele lui Dumnezeu el a păcătuit și a experimentat instantaneu moartea spirituală și a intrat în procesul morții fizice. De atunci și până astăzi, omul trăiește în neascultare de Dumnezeu. Există trei forțe care-l împing la această neascultare: lumea, cel rău și carnea, numită în Biblia românească și „firea pământească.“ Ele au acționat asupra lui Adam:

„... a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea“ (Geneza 3:6).

Și tot ele acționează astăzi asupra noastră. Iată cum descrie apostolul Ioan această realitate:

„Vă scriu, copilașilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui.

Vă scriu, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. Vă scriu, tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău. V-am scris, copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl.

V-am scris, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău.

Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume“ (1 Ioan 2:12-16).

Lumea, ca sistem, pune presiune asupra fiecărui om ca să-l facă ceea ce noi numim „un om lumesc“: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia“ (Romani 12:2). Domnul Isus Christos a putut spune că El nu este din lume și că la fel sunt și cei care Îi aparțin Lui:

„Voi sunteți de jos“ le-a zis El „Eu sunt de sus: voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta“ (Ioan 8:23).

„Dar acum, Eu vin la Tine; și spun aceste lucruri, pe când sunt încă în lume, ca să aibă în ei bucuria Mea deplină. Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume“ (Ioan 17:13-14).

Fie că-și dau seama, fie că nu-și dau seama, oamenii nemântuiți sunt stăpâniți de valorile și de atitudinile lumii în care trăiesc.

„Cel rău“, Satan este „duhul care lucrează acum în fiii neascultării“ (Efesenii 2:2). Asta nu înseamnă că Satan locuiește el însuși în inima fiecărui păcătos, pentru că el este o făptură creată și este limitat de spațiu. Spre deosebire de Dumnezeu care este omniprezent, Satan nu poate fi în mai multe locuri în același timp. Totuși, prin îngerii care îi stau la dispoziție și prin puterea pe care o exercită asupra sistemului din lume, Satan influențează viața tuturor necredincioșilor și chiar a celor credincioși:

„Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești“ (Efesenii 6:11-12).

„Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară“ (Ioan 12:31).

Scopul lui este să-i facă pe oameni „fii ai neascultării“ (Efesenii 2:2)

„Nimeni să nu vă înșele cu vorbe deșarte; căci din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste oamenii neascultători“ (Efesenii 5:6).

Satan este neascultător față de Dumnezeu și așa urmărește să-i facă și pe ceilalți. Una din cele mai preferate metode de lucru ale lui este „minciuna.“ Satan este mincinos și minte cu nerușinare de la începutul istoriei:

„Isus le-a zis: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis. Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu. Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii. Iar pe Mine, pentru că spun adevărul, nu Mă credeți“ (Ioan 8:42-45).

Lui Adam și Evei le-a spus o minciună: „Cu siguranță că nu veți muri“, iar astăzi ține în rățacire miliarde de oameni din lume. Oamenii păcătoși nu cred ceea ce spune Dumnezeu și preferă să creadă minciunile lui Satan, trăind ca niște fii ai neascultării.

„Firea pământească“ (numită în originalul grec „carnea trupului nostru“ este cea de a treia forță care-l împinge pe cel necredincios spre neascultarea

față de Dumnezeu. „Firea pământescă“ este o referire la natura omului căzut în păcat. Ca descendenți din Adam, noi moștenim prin naștere această caracteristică:

„Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea“ (Psalm 51:5).

Un evanghelist a afișat în oraș tema predicii sale: „De ce se poartă câinii așa?“. Firește, un mare număr de iubitori și stăpâni de câini au venit să îl asculte. Ceea ce a spus el a fost un adevăr pe care-l trecem din păcate prea des cu vederea: „Un câine se poartă ca un câine pentru că este, prin natura sa, un ... câine.“ Dacă cineva i-ar putea transplanta natura unei pisici, câinele ar începe să se poarte cu totul altfel. De ce păcătuiește un păcătos? Pentru că are o natură păcătoasă. Această natură este numită în Biblie „firea pământescă“:

„Cei răi sunt stricați încă din pântecul mamei lor, mincinoșii se rătăcesc odată cu ieșirea din pântecul mamei lor“ (Psalmul 58:3).

Mai este oare de mirare că cel nemântuit trăiește în neascultare de Dumnezeu? El este sub presiunea celor trei mari dușmani ai lui Dumnezeu: lumca, firea pământescă și cel rău. El nu-și poate schimba singur natura și nici nu poate, prin propriile-i puteri să biruiască influența lumii sau puterea celui rău. Are nevoie de un ajutor din afară, iar acest ajutor poate veni numai de la Dumnezeu.

3. Păcătosul este depravat:

„când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, ...“ (Efeseni 2:3b).

Păcătosul pierdut trăiește pentru plăcerile „firii pământești și ale gândurilor lui.“ Acțiunile lui sunt păcătoase pentru că apetiturile lui sunt păcătoase. Când spui că omul păcătos este „depravat“ nu spui că tot ce face el este rău sau că el este incapabil să facă ceva bun, ci doar că el nu poate să facă ceva care să merite mulțumirea lui Dumnezeu, ceva care să satisfacă standardele Lui de sfințenie. Domnul Isus a spus că oamenii păcătoși pot și știu să arate bunătate unul față de celălalt:

Dacă faceți bine celor ce vă fac bine, ce răsplată vi se cuvine? Și păcătoșii fac așa“ (Luca 6:33).

Ei arată bunătate copiilor lor:

„Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!“ (Luca 11:13).

Dar ei nu pot face ceva bun din punct de vedere spiritual care să merite mântuirea divină. Băstinașii din insula Malta care l-au ajutat pe Pavel și pe cei din corabie după naufragiu au făcut fapte bune, dar asta nu i-a împiedicat să aibă nevoie de mântuire:

„Barbarii ne-au arătat o bunăvoință puțin obișnuită; ne-au primit pe toți la un foc mare, pe care-l aprinseseră din pricină că ploua, și se lăsase un frig mare. ...“ (Fapte 28:2).

4. Păcătosul este sub mânia divină:

„... și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți“ (Efesenii 2:3c)

Expresia „din fire, copii ai mâniei“ este sinonimă cu „prin natura lor, copii ai mâniei“! „Fii neascultării“ sunt inevitabil copii ai mâniei! Cel păcătos este deja condamnat, sentința a fost rostită, dar Dumnezeu a poruncit în harul Său o amânare a aplicării ei:

„Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăște lumina, și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele“ (Ioan 3:18-20).

„Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde“ (2 Petru 3:8-10).

Omul nu se poate salva singur. Printr-o acțiune a harului Său, Dumnezeu Însuși intervine ca să facă salvarea posibilă. Adevărul ne condamnă, dar harul găsește o cale ca să ne scoată de sub incidența pedepsei:

„Și noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har; căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Christos“ (Ioan 1:16-17).

„Cine păcătuiește, este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească

lucrările diavolului“ (1 Ioan 3:8).

Secțiunea următoare (Efeseni 2:4-9) debutează cu expresia „Dar Dumnezeu ...“ Aceste cuvinte produc o schimbare extraordinară, schimbând tragedia descrierii de până acum și indicând felul în care aplică Dumnezeu „puterea învierii“ pentru ridicarea omului căzut în păcat.

Dumnezeu lucrează pentru noi (Efeseni 2:4-5).

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, ...“ (Efeseni 2:4).

Teologii spun că dragostea este unul din atributele lui Dumnezeu. Biblia spune că „Dumnezeu este dragoste“ (1 Ioan 4:8). De fapt, Dumnezeu are două feluri de atribute, cele pe care le are în El însuși (atribute intrinseci, ca: viața, dragostea și sfințenia) și cele pe care le manifestă în relațiile Sale cu creaturile, în mod special cu omul (atribute de relație). De exemplu, prin natura Sa, Dumnezeu este adevăr, dar când intră în relație cu omul, adevărul lui Dumnezeu devine credincioșie:

„Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărați împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El Se va lepăda de noi. Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur“ (2 Timotei 2:11-13).

Prin natura Sa, Dumnezeu este sfânt, iar când intră în relație cu omul, sfințenia devine „dreptate“:

„Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți...“ (Fapte 17:30-31).

Tot așa, dragostea este unul din atributele intrinseci ale lui Dumnezeu, dar când intră în relație cu omul, dragostea devine „har“ și „milă.“ Dumnezeu este bogat în har și în milă, iar acestea fac posibile salvarea celor păcătoși:

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, ... ne-a adus la viață împreună cu Christos ... ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Christos Isus“ (Efeseni 2:4-7).

Pentru unii, este un șoc să descopere că nu suntem salvați prin dragostea lui Dumnezeu, ci prin harul și mila Sa. În mila Sa, Dumnezeu nu ne dă

ceea ce ni se cuvine (pedeapsa), iar în harul Său, Dumnezeu ne dă ceea ce nu ni se cuvine (binecuvântările). Mila ne scutește, harul ne îmbogățește! Toate acestea sunt posibile prin moartea Domnului Isus pe cruce. La Calvar, Dumnezeu a arătat lumii ura față de păcat și dragostea Lui față de cel păcătos:

„Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Christos a murit pentru noi“ (Romani 5:8).

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3:16).

Scopul lui Dumnezeu este să-l scoată pe cel credincios de sub extraordinara presiune a celor trei forțe care urmăresc să-l facă să se conforme cu „chipul veacului acestuia“ (lumea, cel rău și firea pământească) și să-l așeze sub acțiunea „nemărginitei mărimi a puterii învierii“ pentru a-l face să poarte „chipul lui Christos“:

„Și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul“ (Efesenii 4:24).

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului“ (2 Corinteni 3:18).

Pavel contrastează dimensiunile căderii noastre cu dimensiunile harului divin care lucrează în noi prin puterea învierii. Acceptul este pus nu pe omul păcătos, ci pe Dumnezeu. „Mântuirea vine de la Domnul“ (Iona 2:8). Pentru cele patru condiții care au descris decăderea noastră, ne sunt arătate patru acțiuni pe care le face Dumnezeu ca să-i scape pe cei păcătoși de consecințele păcatelor lor.

5. Dumnezeu ne-a adus la viață:

„... cu toate că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Christos (prin har sunteți mântuiți)“ (Efesenii 2:5).

Pentru că noi „eram morți în păcatele noastre“, Dumnezeu a declanșat în cei credincioși „puterea învierii.“ Cele patru Evanghelii ne prezintă trei persoane care au fost readuse la viață de Domnul Isus; fiul văduvei (Luca 7:11-17), fiica lui Iair (Luca 8:49-56) și Lazăr (Ioan 11:41-46). În fiecare din aceste trei ocazii, Domnul Isus a spus un Cuvânt care a dat viața. „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător“ (Evrei 4:12). Cele trei învieri temporare

sunt ilustrația unei învieri mult mai importante, cu consecințe eterne: învierea spirituală:

„Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“ (Ioan 5:24).

Puterea învierii ne-a unit cu Christosul cel înviat, „ne-a adus la viață împreună cu Christos.“ Ca mădulare ale trupului Lui, suntem uniți cu El și beneficiem de puterea cu care lucrează acum în Biserică:

„El I-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți“ (Efeseni 1:22-23).

Puterea învierii ne face „poema“, capodopera lui Dumnezeu.

Prin puterea învierii lui Isus, Dumnezeu aduce în ființă cea mai înaltă formă de existență a făpturilor lui Dumnezeu, Biserica, trupul lui Christos.

6. Dumnezeu ne-a înălțat:

„și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Christos Isus“ (Efeseni 2:6).

Pentru că noi am păcătuit prin neascultare și am căzut intrând sub stăpânirea lui Satan, Dumnezeu contrabalansează „căderea“ cu o acțiune inversă, „ne-a înălțat“!

N-am fost înviați din morți ca să rămânem în cimitir! Pentru că suntem uniți organic cu Christos, am fost înălțați împreună cu El și stăm împreună cu El pe tronul ceresc. Poziția noastră fizică este încă pe pământ, dar poziția noastră spirituală este deja „în locurile cerești, în Isus.“ Ca și Lazăr, am fost chemați afară din mormânt ca să stăm acum împreună cu Christos în părtășie:

„Cu șase zile înainte de Paște, Isus a venit în Betania, unde era Lazăr, care fusese mort, și pe care îl înviase din morți. Acolo I-au pregătit o cină. Marta slujea, iar Lazăr era unul din cei ce ședeau la masă cu El“ (Ioan 12:1-2).

7. Dumnezeu ne păstrează:

„... ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Christos Isus. Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci

este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni“ (Efesenii 2:7-9).

Pentru că am intrat în descompunere din cauza păcatului și am ajuns „depravați“, puterea învierii „ne păstrează“ acum ca să nu mai cădem. Scopul lui Dumnezeu cu noi nu este doar să ne scape de iad, oricât de important ar fi lucrul acesta. Scopul Său ultim pentru care ne-a mântuit este ca să slujim veșnic drept laudă slavei Sale, Biserica fiind destinată să fie o ilustrație a harului Său minunat:

„ ... ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Christos, după buna plăcere a voiei Sale, spre lauda slavei harului Său pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui“ (Efesenii 1:5,6).

„ ... după Hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voiei Sale, ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăruit în Christos“ (Efesenii 1:11b-12).

„ ... pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui“ (Efesenii 1:14b).

Ca să-și împlinească acest scop veșnic, Dumnezeu ne va păstra veșnic. Pentru că n-am fost salvați prin faptele noastre bune, nu putem fi nici pierduți prin faptele noastre rele. Mântuirea prin har înseamnă o salvare complet separată de meritele sau faptele noastre. Har înseamnă că Dumnezeu face tot ceea ce face pentru noi din pricina și numai din pricina lui Isus Christos! Salvarea noastră este darul lui Dumnezeu. Mântuirea este un dar, nu o răsplată.

Mântuirea nu poate fi „prin faptele noastre“ pentru că tot ce era necesar pentru mântuire a fost deja realizat de faptele lui Christos la cruce. Faptele noastre ne pot zidi doar o împărăție a noastră, dar nu ne dau dreptul să intrăm în Împărăția Lui. (vezi anexa: „John Wesley“ de la sfârșitul cărții) Mântuirea nu se mai poate „face“ astăzi, ci doar trebuie primită ca un dar din partea lui Dumnezeu. Ea este deja realizată prin Christos:

„După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer și a zis: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor aceluia pe care I i-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Christos pe care L-ai trimis Tu. Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac“ (Ioan 17:1-4).

„ Când a luat Isus oțetul, a zis: „S-a isprăvit!“ Apoi și-a plecat

capul, și Și-a dat duhul“ (Ioan 19:30).

Noi nu-i putem adăuga nimic:

„Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți“ (Evrei 10:1-14).

Când a murit Domnul Isus, pe de-a dinăuntrul Templului s-a rupt de sus până jos, arătând prin aceasta că de-acum înainte, calea către Dumnezeu este deschisă tuturor celor ce vor crede în jertfa lui Christos. Atunci și acolo s-a săvârșit mântuirea noastră. A făcut-o Dumnezeu și ne-a dăruit-o apoi prin harul Său cel minunat...

8. Dumnezeu ne desăvârșește:

„Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Christos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“ (Efeseni 2:10).

Pentru că ajunsesem „copii ai mâniei“, Dumnezeu ne face acum obiectul suprem al iubirii și atenției Sale!

Păcatul a lucrat împotriva noastră, iar Dumnezeu a lucrat pentru noi. Primirea mântuirii este însă numai începutul lucrărilor harului. Puterea învierii continuă să lucreze astăzi în cei credincioși.

Cuvântul grec tradus în limba română prin „lucrarea Lui“ este „poema“, de unde avem cuvântul „poem.“

Textul ne spune că convertirea n-a fost decât un început al lucrării puterii învierii Lui în noi. Ea a fost doar începutul! Suntem de-acum o parte din creația cea nouă a lui Dumnezeu:

„Căci, dacă este ceva în Christos, este o făptură (sau: zidire.) nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi“ (2 Corinteni 5:17).

Puterea învierii continuă să lucreze la desăvârșirea noastră, făcându-ne din zi în zi mai asemenea lui Christos:

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi-născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit“ (Romani 8:28-30).

Dar cum lucrează Dumnezeu în noi? Prin Duhul Sfânt! El ne dă și dorința

și puterea de a face voia Lui:

„Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea“ (Filipeni 2:13).

După ce și-a sfârșit lucrarea de salvare a omenirii la cruce, Domnul Isus s-a înălțat la cer, s-a așezat pe tronul slavei și, de acolo, continuă lucrarea de „desăvârșire“ a sfinților din Biserică:

„Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Christos. A Lui să fie slava în vecii vecilor!“ (Evrei 13:20).

Acest lucru îl vom analiza mai îndeaproape în pasajul din Efeseni 4:7-16. Christos ne „echipează“ pentru umblarea și lucrarea noastră pe pământ.

„Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Christos. De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor.“ Și acest: „S-a suit“ ce înseamnă decât că înainte Se pogorâse în părțile mai de jos ale pământului? Cel ce S-a pogorât, este același cu cel ce s-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile.

Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Christos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Christos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Christos.

Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste“ (Efeseni 4:7-16).

Copleșiți de extraordinara importanță a convertirii și a nașterii din nou, mulți credincioși se poartă de parcă după convertire n-ar mai urma nimic. Aceasta este greșit. Aici ne poate fi iar de ajutor ilustrația cu învierea lui Lazăr. După ce l-a strigat să iasă afară din mormânt, Domnul Isus a spus celor din jur: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă“ (Ioan 11:44). Cu alte cuvinte, „Omul este viu. Scoateți-l din hainele de mort.“ Același concept era și în mintea apostolului Pavel când scrie:

„... cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul“ (Efeseni 4:22-24).

„Dacă, deci, ați înviat împreună cu Christos, să umblați după lucrurile de sus, unde Christos șade la dreapta lui Dumnezeu“ (Coloseni 3:1).

Aceeași putere a învierii care te-a scos din mormântul păcatului te poate face acum să trăiești pentru slava lui Dumnezeu. Cu mare sacrificiu, Dumnezeu a lucrat „pentru noi“ la cruce. Astăzi, El lucrează „în noi“ ca să ne facă asemenea lui Christos. Dumnezeu n-ar fi putut să lucreze „în noi“, dacă n-ar fi lucrat mai întâi „pentru noi“ și nu poate lucra „prin noi“ decât în măsura în care reușește să lucreze „în noi.“ Biblia ne arată multe exemple ale acestui principiu. Dumnezeu a trebuit să lucreze mai întâi patruzeci de ani în Moise, pentru a putea apoi să lucreze prin Moise. Iosif a trebuit să fie mai întâi lucrat în cei treisprezece ani de închisoare și numai după aceea a fost calificat să fie instrumentul lui Dumnezeu la curtea lui Faraon. David a trebuit să treacă mai întâi prin cuptorul formării în anii pribegiei și numai după aceea a fost așezat pe tronul împărăției poporului lui Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să lucreze „în noi“ înainte de a lucra „prin noi.“ El vrea să ne facă instrumentele Lui în lucrarea din jurul nostru:

„... am fost zidiți în Christos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“ (Efeseni 2:10b).

N-am fost mântuiți prin fapte bune, dar am fost mântuiți pentru fapte bune! Faimosul teolog John Calvin a spus: „Credința singură este cea care ne justifică înaintea lui Dumnezeu, dar credința care ne justifică nu poate rămâne niciodată singură. Ea este urmată automat de fapte.“ Nu suntem mântuiți prin credință plus fapte bune, dar suntem mântuiți prin credință pentru fapte bune. Pasajul fundamental pentru această doctrină se găsește în cel de al doilea capitol din epistola lui Iacov, unde ni se spune că adevărata credință este materializată (dovedită) întotdeauna într-o viață schimbată. Nu este suficient să ne laudăm că avem credință. Trebuie să demonstrăm valabilitatea credinței noastre prin fapte corespunzătoare.

Biblia vorbește despre felurite categorii de „fapte.“ Există „faptele Legii“, care nu ne pot mântui (Galateni 2:16; 3:11). Există „faptele firii pământesti“ care sunt enumerate în Galateni 5:19-21. Apostolul Pavel vorbește despre „faptele întunericului“ (Romani 13:12; Efeseni 5:11). Există așa numita categorie a „faptelor moarte“ din Evrei 6:1, care sunt probabil

lucruri care duc la moarte, pentru că „plata păcatului este moartea“ (Romani 6:23). „Faptele făcute de noi în neprihănire“, amintite de Pavel în Tit 3:5 se referă probabil la faptele cu caracter religios sau moral pe care le fac cei păcătoși în încercarea lor de a-și câștiga singuri mântuirea. Isaia le proclamă pe acestea drept „o cârpă murdară înaintea lui Dumnezeu“ (Isaia 64:6). Dacă „neprihănirea“ noastră este murdară înaintea lui Dumnezeu, cum trebuie să fie oare înaintea Lui păcatele noastre?

Noi am fost salvați prin „faptele lui Dumnezeu“, și trăim acum ca să lăsăm „faptele lui Dumnezeu“ să se manifeste prin noi.

„Faptele“ despre care vorbește apostolul Pavel în acest pasaj au două caracteristici. Mai întâi, ele sunt definite ca „bune“ prin contrast cu faptele omului păcătos:

„Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți“ (Efeseni 2:1-3).

La o citire atentă, constatăm că în cel păcătos lucrează Satan și de aceea faptele lui vor fi întotdeauna rele, în timp ce în cel credincios lucrează Dumnezeu și aceasta îl face în stare să producă „fapte bune.“ Faptele celui credincios nu sunt „bune“ pentru că el însuși este bun, ci pentru că el a primit de la Dumnezeu o natură nouă și a primit Duhul Sfânt care poate produce prin această natură fapte dumnezeiești. Natura faptelor este dată de sursa din care provin ele. Dacă rădăcina este omenească sau demonică, faptele sunt „rele.“ Dacă rădăcina lor este dumnezeiască, faptele nu pot fi decât „fapte bune.“

Este foarte regretabil că mulți credincioși minimalizează importanța faptelor bune în viața creștină. Din cauză că nu suntem mântuiți prin fapte bune, ei trag concluzia că ele sunt periculoase. Aceasta este o greșeală. Noi nu facem fapte bune ca să ne etalăm pe noi înșine sau pentru ca să fim admirați de lume! Motivația noastră trebuie să fie una mult mai înaltă:

„Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte, nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri“ (Matei 5:14-16).

Apostolul Pavel dorea din toată inima ca Isus Christos să fie proslăvit prin tot ceea ce făcea el, chiar și prin moartea lui:

„Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic; ci că acum, ca totdeauna, Christos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea mea“ (Filipeni 1:20).

El își îndeamnă urmașii „să prisosească în orice faptă bună“ (2 Corinteni 9:8) și „să aducă roade în tot felul de fapte bune“ (Coloseni 1:10). De fapt, studierea Cuvântului lui Dumnezeu are ca scop ca cel credincios „să fie cu totul destoinic pentru orice faptă bună“ (2 Timotei 3:17). Creștinul trebuie să fie „plin de râvnă pentru fapte bune“ (Tit 2:14). Faptele noastre bune sunt în esență „jertfe“ pe care I le aducem lui Dumnezeu:

„Să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac“ (Evrei 13:16).

Este foarte important să subliniem că nu noi producem aceste „fapte bune“ și că ele sunt rezultatul lucrării lui Dumnezeu în inima noastră:

„Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea“ (Filipeni 2:13).

Secretul rodirii lui Pavel într-o viață de fapte bune a fost „harul lui Dumnezeu“:

„Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zădărnice; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine“ (1 Corinteni 15:10).

Faptele noastre bune sunt dovada că am fost născuți din nou:

„Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!“ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri“ (Matei 7:21).

Ele sunt fundamentul mărturiei noastre creștine, temelia care ne dă credibilitate în ochii celor din jur:

„Să aveți o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării“ (1 Petru 2:12).

O doamnă creștină care vizita mereu casele de bătrâni a văzut odată un bărbat în vârstă care se uita pierdut la farfuria cu mâncare din față.

„Aveți vreo problemă?“ l-a întrebat ea.

„Firește că am o problemă“, i-a răspuns el. Am o mare problemă pentru că eu sunt evreu și n-am voie să mă ating de astfel de mâncare!“

„Ce ați dori să mâncați?“ l-a întrebat femeia.

„Aș dori o farfurie cu supă!“

Doamna s-a dus acasă, a pregătit o supă „coșer“ și i-a adus-o omului la azil. În următoarele săptămâni, ea l-a vizitat ades și i-a adus tot felul de mâncăruri pe care le cerea el. Vorbele ei, așezate pe temelia bunătății faptelor ei, l-au făcut pe acel evreu să vină mai târziu la Christos. Da, o ciorbă „coșer“ poate să fie o „faptă bună“ dacă este făcută din îndemnul Duhului Sfânt și dintr-o inimă plină de dragoste creștină.

A doua caracteristică a faptelor despre care ni se spune în text este că ele au fost „pregătite“:

„ ... faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“ (Efeseni 2:10b).

Singurul loc în care acest termen mai apare în Noul Testament este Romani 9:23:

„ ... și să-Și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă (despre noi vorbesc).“

Necredincioșii umblă „după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării“ (Efeseni 2:2), dar cei credincioși umblă în faptele bune pregătite mai dinainte de Dumnezeu pentru ei.

Aceasta este o afirmație senzațională! Ea ne spune că Dumnezeu are un plan pentru viața fiecăruia dintre noi iar noi trebuie să împlinim voia lui Dumnezeu împlinind planul acesta. Apostolul Pavel nu vorbește aici despre o „soartă“ impersonală care ne hotărăște destinul, ci de inima caldă a unui Tată care se preocupă până la amănunt de ceea ce se întâmplă cu fiecare dintre copiii Săi. Voia lui Dumnezeu izvorăște din inima lui Dumnezeu:

„Dar sfaturile Domnului dăinuiesc pe vecie, și planurile inimii Lui, din neam în neam“ (Psalm 33:11).

2. Împăcați și așezați în templu - 2:11-22

Separarea dintre evrei și Neamuri (2:11-12)

Probabil că cea mai formidabilă schimbare lucrată de „puterea învierii“ este cea exercitată, nu asupra evreilor, care erau și așa poporul lui Dumnezeu, ci asupra celor dintre Neamuri. Traectoria lor îi ridică din cimitirul păcatului până în Templul sfințeniei divine!

Trebuie să păstrăm această discuție în perimetrul lucrării „puterii învierii“ care lucrează acum în Biserică.

Întregul pasaj curge în jurul a trei expresii care subliniază puncte fundamentale de schimbare a traectoriei noastre eterne.

„Altădată erați ...“ (Efeseni 2:11-12)

„Dar acum, în Christos Isus ...“ (Efeseni 2:13-18)

„Așadar, voi nu mai sunteți ..., ci sunteți ...“ (Efeseni 2:19-22).

Pasajul care urmează arată schimbările fundamentale care au fost între starea de dinaintea „învierii“ lui Christos și starea de după înviere. Aceste schimbări n-au fost nicăieri mai mari decât în statutul Neamurilor înaintea lui Dumnezeu.

„De aceea voi, care altădată erați Neamuri din naștere, numiți netăiați împrejur de către aceia care se cheamă tăiați împrejur, și care sunt tăiați împrejur în trup de mâna omului: ...“ Efeseni 2:11.

Primele zece versete au arătat noua noastră „stare, poziție“ în Christos; următoarele douăsprezece scot în relief contrastul dintre vechea noastră „relație“ cu Christos și relația noastră cea nouă. După ce a discutat în primele zece versete ale capitolului doi salvarea păcătoșilor în general, apostolul Pavel se ocupă în următoarele douăsprezece de lucrarea învierii lui Christos pentru credincioșii proveniți dintre Neamuri.

Timp de secole, cei „tăiați împrejur“ (iudeii) i-au desconsiderat pe cei „netăiați împrejur“ (Neamurile) și au avut față de ei o atitudine pe care Dumnezeu nu o intenționase pentru copiii Săi. Faptul că un iudeu primise semnul fizic al legământului nu era prin sine însuși dovada sau garanția că este automat și un copil după voia lui Dumnezeu:

„Tăierea împrejur, negreșit, este de folos, dacă împlinești Legea; dar dacă tu calci Legea, tăierea ta împrejur ajunge netăiere împrejur. Dacă deci, cel netăiat împrejur păzește poruncile Legii, netăierea lui împrejur nu i se va socoti ea ca o tăiere împrejur? Cel netăiat împrejur din naștere, care împlinește Legea, nu te va osîndi el pe tine, care o calci, cu toate că ai slova Legii și tăierea împrejur? Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci Iudeu este acela care este Iudeu înăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu“ (Romani 2:25-29).

Acum, prin faptul că s-au încrezut în mod absolut în lucrarea făcută de Christos, Neamurile au primit o „tăiere împrejur“ care n-a fost făcută de mâna omului“:

„În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur, făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Christos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești, fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți. Pe voi, care erați morți în

greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile. A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce. A dezbrăcat domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce“ (Coloseni 2:11-15).

Înainte de învierea lui Christos, începând cu chemarea lui Avraam, Dumnezeu a făcut o distincție clară între evrei și Neamuri. Deosebirea a fost făcută nu ca să-i facă pe evrei să se îngâmfe, ci ca să-i transforme în instrumentul distinct prin care Dumnezeu avea în plan să binecuvinteze toate celelalte neamuri:

„Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine“ (Geneza 12:1-3).

Dumnezeu i-a separat pe evrei de celelalte neamuri pentru a-i face un mijloc de revelație a sfințeniei și bunătății Sale. Regretabil, Israel și-a păstrat specificul național și ritualistic, da nu și caracterul moral al sfințeniei lor. Din acest punct de vedere, Israel a devenit la fel ca celelalte neamuri din jur. Din pricina aceasta, Dumnezeu a trebuit de nenumărate ori să-i pedepsească pe evrei pentru că nu și-au păstrat abilitatea de a mărturisi Neamurilor despre existența și caracterul adevăratului Dumnezeu.

În textul lui Pavel, cuvântul care-i descrie cel mai bine pe păcătoșii dintre Neamuri este „fără.“ Ei fuseseră „în afara“ perimetrului binecuvântărilor lui Iehova în cinci domenii specifice. Pasajul descrie cinci lucruri din trecutul nostru:

Neamuri fără Christos

„... aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Christos, ...“ (Efeseni 2:12)

Efeseni se închinau zeiței Diana. Ei erau idolatri ca și toată mulțimea popoarelor de pe pământ. A fi „fără Christos“, oricât de religios ai fi înseamnă a fi „pierdut“ pentru vecie. Singura „Ușă între oameni și Dumnezeu, singurul mijloc de salvare de la pierzarea veșnică este Christos. Dacă ar fi fost vreun alt mijloc de salvare, unul singur măcar, Dumnezeu nu și-ar fi trimis Fiul să moară la Golgota. Problema existenței altor religii sau altor căi pentru salvarea oamenilor a fost lămurită, odată pentru totdeauna, în

grădina Ghetsimani. Acolo, Dumnezeu i-a răspuns lui Isus Christos și ne-a răspuns prin El tuturor, că nu se poate altfel:

„Apoi a mers puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ, și S-a rugat, zicând: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu. ... S-a depărtat a doua oară, și S-a rugat, zicând: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!“ ... I-a lăsat din nou, S-a depărtat, și S-a rugat a treia oară, zicând aceleași cuvinte. “(Matei 26:39-44).

Neamuri fără drept de cetățenie

„ ... fără drept de cetățenie în Israel, ... “ (Efeseni 2:12).

Niciodată n-am fost mai pătruns de importanța „cetățeniei“ ca atunci când, întorcându-ne dintr-o călătorie misionară din URSS, în Germania, am fost despărțit de prietenul și colegul meu de misiune, pastorul pentecostal Petrică Lascău. De îndată ce mi-a văzut pașaportul „american“, ofițerul vamal mi-a făcut semn că pot trece înainte. Puteam să merg oriunde în aeroport, în Germania și în toată Europa. Pe Petrică l-a oprit însă să stea lângă el până ce va veni avionul spre America. Prietenul meu nu avea încă cetățenia americană.

Evreii au fost poporul ales de Dumnezeu. Apartenența la acest popor le-a adus o sumedenie de drepturi și îndatoriri. Singura cale pentru ca cineva din afara poporului evreu să aibe parte la avantajele date de Dumnezeu evreilor a fost „convertirea.“ Așa cum vom vedea în continuare în text, a fi un cetățean în poporul lui Dumnezeu aduce cu sine o libertate de circulație și integrare în familia divină veșnică (Efeseni 2:19).

Neamuri străine de legămintele făgăduinței

„ ... străini de legămintele făgăduinței, ... “ (Efeseni 2:12).

În afara legământului cu Noe, Dumnezeu n-a făcut legăminte cu Neamurile. Obiectul final al tuturor legămintelor a fost această „făgăduință“ de care amintește Pavel. Esența legămintelor a fost că Dumnezeu S-a angajat să le facă bine evreilor, în special prin trimiterea lui Mesia.

Neamuri fără nădejde

„ ... fără nădejde ... “ (Efeseni 2:12).

În ciuda tuturor religiilor păgâne, în ciuda tuturor filosofiilor și a civilizației, oamenii din afara sferei de influență a lui Dumnezeu sunt

în esență „fără nădejde“. Deasupra întregii planete plutește negura unui necunoscut imposibil de pătruns. Cea mai mare problemă a tuturor sistemelor de gândire din afara perimetrului revelației evreiești este lipsa unei nădejdi clare și întemeiate despre viitor și despre viața de după viața aceasta. Pe de altă parte, nădejdea bazată pe revelația dată de Dumnezeu evreilor este singura în stare să ne scoată din climatul general de decadență și disperare:

„... pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră“ (1 Ioan 5:4).

„Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde“ (1 Tesaloniceni 4:13).

„Și însuși Domnul nostru Isus Christos, și Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat, prin harul Său, o mângâiere veșnică și o bună nădejde, ...“ (2 Tesaloniceni 2:16).

„De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ; pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită“ (Evrei 6:17-19).

Neamuri fără Dumnezeu

„... și fără Dumnezeu în lume“ (Efeseni 2:12).

Neamurile aveau „dumnezei“, dar nu-L aveau pe Dumnezeu! Mulțimea de divinități inventate nu putea să țină însă locul Dumnezeului celui viu și adevărat, așa cum a observat apostolul Pavel în idolatra Atenă:

„Pe când îi aștepta Pavel în Atena, i se întărâta duhul la vederea acestei cetăți pline de idoli. ... Pavel a stat în picioare în mijlocul Arcopagului și a zis: „Bărbați Atenieni! În toate privințele vă găesc foarte religioși. Căci, pe când străbăteam cetatea voastră și mă uitam de aproape la lucrurile la care vă închinați voi, am descoperit chiar și un altar pe care este scris: „Unui Dumnezeu necunoscut!“ Ei bine, ceea ce voi cinstiți, fără să cunoașteți, aceea vă vestesc eu. Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului, și nu locuiește în temple

făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească băjbâind, cu toate că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poeții voștri: „Suntem din neamul lui ...“ Astfel, deci, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului. Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți ... “ (Fapte 17: 21-31).

Apostolul Pavel declară zădărnicia închinării la alți dumnezei:

„Deci, cât despre mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că în lume un idol este tot una cu nimic, și că nu este decât un singur Dumnezeu. Căci chiar dacă ar fi așa numiți „dumnezei“ fie în cer, fie pe pământ (cum și sunt într-adevăr mulți „dumnezei“ și mulți „domni“), totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Christos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi“ (1 Corinteni 8:4-6).

Idolatria Neamurilor este numită de marele apostol „robie“:

„Odinioară, când nu cunoșteai pe Dumnezeu, erați robiți celor ce din firea lor, nu sunt dumnezei“ (Galateni 4:8).

Preluând un avertisment din cartea Deuteronom, Pavel ne mai spune că în spatele aparentei religiozități spirituale păgâne se pot ascunde forțe demonice:

„Au adus jertfe dracilor, unor idoli care nu sunt dumnezei, unor dumnezei pe care nu-i cunoșteau, dumnezei noi, veniți de curând, de care nu se temuseră părinții voștri“ (Deuteronom 32:17).

Nu tot ce este supranatural este dumnezeiesc. Supranaturalul poate fi foarte bine și ... demonic.

„Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor, este ceva? Sau că un idol este ceva? Dimpotrivă, eu zic că ce jertfesc Neamurile,

jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu. Și cu nu vreau ca voi să fiți în împărtășire cu dracii. Nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor“ (1 Corinteni 10:19-21).

Psalmul 115 contrastează idolii păgâni cu adevăratul Dumnezeu al lui Israel:

„Dumnezeul nostru este în cer, El face tot ce vrea. Idolii lor sunt argint și aur, făcuți de mâini omenești. Au gură, dar nu vorbesc, au ochi, dar nu văd, au urechi, dar n-aud, au nas, dar nu miros, au mâini, dar nu pipăie, picioare, dar nu merg; nu scot nici un sunet din gâttelej lor. Ca ei sunt cei ce-i fac; toți cei ce se încred în ei“ (Psalmul 115:3-8).

Este important să subliniem că autoînșelarea păgânilor dintre Neamuri a fost produsă de înclinațiile lor păcătoase, nu de Dumnezeu. Istoria lumii nu a mers de la politeism la monoteism, cum încearcă să spună unii, ci de la monoteism la politeismul dezorientat și înșelător:

„Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înădușă adevărul în nelegiuirea lor. Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți; fiindcă, cu toate că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au datat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fâlit că sunt înțelepți, și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezelui nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târătoare“ (Romani 1:18-23).

Caracteristica istoriei umane nu este „evoluția“, ci „involuția“! Primele unsprezece capitole din cartea Genezei sunt cronica acestei involuții a Neamurilor, iar restul Bibliei (începând cu chemarea lui Avraam) este cronica evreilor, un popor chemat special de Dumnezeu și separat de Neamuri pentru a fi folosit la salvarea Neamurilor.

Domnul Isus i-a spus femeii samaritene:

„Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci mântuirea vine de la Iudei“ (Ioan 4:22).

Întâietatea sau primatul evreilor în planul de mântuire a lumii a constat în depozitarea elementelor necesare împlinirii acestui plan în religia și istoria lor:

„Care este, deci, întâietatea Iudeului sau care este folosul tăierii împrejur? Oricum, sunt mari. Și mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu“ (Romani 3:1-2).

„Ei sunt Israeliți, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Christosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin!“ (Romani 9:4-5).

Împăcarea dintre evrei și Neamuri (2:13-18)

Cuvântul „dar“ face aceeași diferență ca și acela din Efeseni 2:4, semnalând schimbarea neașteptată și nemaipomenit de mare pe care a lucrat-o harul lui Dumnezeu în virtutea „învierii“ Domnului Isus Christos. La Calvar, cele cinci bariere dintre evrei și Neamuri au fost spulberate.

Christos a înlăturat „distanța“ dintre ei

„Dar acum, în Christos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Christos“ (Efeseni 2:13).

În trupul Său jertfit pe cruce, Isus Christos a desființat vrăjmășia care există nu numai între cei păcătoși și Dumnezeu, dar și între evrei și Neamuri:

Christos a înlăturat „bariera“ dintre ei

„Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, ... (Efeseni 2:14).

Christos a înlăturat „dușmănia“ dintre ei

„... și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, ...“ (Efeseni 2:15a).

Christos a înlăturat „diviziunea“ dintre ei

„... Legea poruncilor, în orânduirile ei, ... făcând astfel pace“ (Efeseni 2:15b).

Christos a înlăturat „distincția“ dintre ei

„... ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce,

prin care a nimicit vrăjmașia “ (Efeseni 2:15c-16).

Pentru realizarea planului Său în istoria mântuirii lumii, Dumnezeu a așezat un zid de despărțire între Neamuri și evrei, instrumentul Său de mărturie și mântuire. Odată realizată mântuirea, acest zid de despărțire nu-și mai are rostul și a fost înlăturat. Acest adevăr a fost foarte greu înțeles de biserica primilor creștini proveniți dintre evrei. Timp de secole, evreii au fost despărțiți și deosebiți de Neamuri - în religie, în portul hainelor, în regimul alimentar, în orânduirile și poruncile date de Legea lui Moise. Până când Petru n-a fost trimis la Neamuri (Faptele Apostolilor 10), Biserica n-a avut probleme. Când însă Petru s-a dus și a intrat în casa unor „netăiați împrejur“ au început problemele. Iudeii creștini l-au luat la rost pe Petru (Faptele Apostolilor 11) și reprezentanții Bisericii au trebuit să se adune la Ierusalim pentru a stabili care este locul și statutul Neamurilor intrate în Biserică. Nu trebuie oare ca cineva dintre Neamuri să devină mai întâi iudeu și numai după aceea să fie acceptat în Biserică? Răspunsul adunării de la Ierusalim a fost un categoric și răspicat: „Nu! Iudeii și Neamurile sunt mântuiți în același fel: prin credința în Isus Christos!“ Separarea și dușmănia de secole a dispărut!

Acest concept a fost ceva extraordinar! În structura Templului din Ierusalim exista chiar și un zid de despărțire între „curtea Neamurilor“, unde puteau intra și convertiții pioși veniți să se închine alături de iudei și „curtea iudeilor“ unde nu puteau intra decât cei care erau evrei „pur-sânge.“ Arheologii au descoperit o inscripție pe care se putea citi:

„Nici un străin nu poate intra dincolo de zidul care înconjoară locul sfânt. Oricine va fi descoperit dincolo de această poartă va fi singurul vinovat de moartea cu care va fi pedepsit.“ Aceasta a fost limita peste care crezuseră iudeii că a trecut Pavel împreună cu prietenii săi dintre Neamuri, când a venit să se închine la Ierusalim:

„Atunci Pavel a luat pe oamenii aceia, s-a curățit, și a intrat cu ei a doua zi în Templu, ca să vestească sfârșitul zilelor curățirii când se va aduce jertfă pentru fiecare din ei. Către sfârșitul celor șapte zile, Iudeii din Asia, când au văzut pe Pavel în Templu, au întăritat tot norodul, au pus mâinile pe el, și au început să strige: „Bărbați Israeliti, dați ajutor! Iată omul, care propovăduiește pretutindeni și în toată lumea împotriva norodului, împotriva Legii și împotriva locașului acestuia; ba, încă a vârat și pe niște Greci în Templu, și a spurcat acest locaș sfânt.“ În adevăr, văzuseră mai înainte pe Trofim Efeseanul, împreună cu el în cetate, și credeau că Pavel îl băgase în Templu. Toată cetatea s-a pus în mișcare, și s-a strâns norodul din toate părțile. Au pus mâna pe Pavel, și l-au scos afară din Templu, ale cărui uși au fost încuiate îndată. Pe când încercau să-l omoare,

s-a dus vestea la căpitanul oastei că tot Ierusalimul s-a tulburat“ (Faptele Apostolilor 21:26-31).

Pentru ca Neamurile să se poată închina împreună cu iudeii, zidul de despărțire a trebuit să fie „înlăturat.“ Domnul Isus a împlinit cerințele Legii și a plătit vinovăția tuturor la Calvar. De la „înviere“ încoace, între evrei și Neamuri nu mai există despărțirea provocată de Lege:

„Dacă mărturisești, deci, cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire, după cum zice Scriptura: „Oricine crede în el, nu va fi dat de rușine.“ În adevăr, nu este nici o deosebire între Iudeu și Grec; căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă. Fiindcă „oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit“ (Romani 10:9-13).

Iudeii și Neamurile au devenit „una“ în Isus Christos. Legea nu mai are nici un efect asupra lor! Aceasta este un adevăr uriaș pe care unii nu l-au înțeles și au încercat în trecut și mai încearcă și astăzi să-i târâscă pe creștini înapoi sub jugul Legii (Galateni 4:8-11; 5:1; Coloseni 2:13-23). Legea, fără Christos, nu a adus pace nici iudeilor și nici Neamurilor.

„El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe, și pace celor ce erau aproape. Căci prin El și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh“ (Efeseni 2:17-18).

Isus Christos „este pacea noastră“ (Efeseni 2:14) și a venit „să facă pace“ (Efeseni 2:15). Numai venirea lui Christos ne-a putut transmuta pe tărâmul harului:

„Și noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har; căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Christos“ (Ioan 1:16-17).

„Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită. Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Christos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. După ce a venit credința, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta. Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Christos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Christos, v-ați îmbrăcat cu Christos. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Christos Isus“ (Galateni 3:23-28).

Împăcarea prin Christos este generală, deplină și definitivă! Ea a fost

lucrată de „puterea învierii“ și este valabilă pentru toți accia care și-au lăsat viața sub influența ei binefăcătoare:

Unirea și integrarea în planul veșnic (2:19-22)

Sfârșitul pasajului descrie integrarea celor credincioși în familia și planul etern al lui Dumnezeu. Apostolul folosește trei imagini pentru a descrie noua unitate realizată de puterea învierii în creștini: un popor nou, o familie divină și un Templu sfânt.

Un popor nou

Prima schimbare despre care vorbește apostolul Pavel aici este una de statut, schimbarea „cetățeniei.“

„Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, ...“ (Efeseni 2:19).

Israel a fost poporul ales a lui Dumnezeu, dar ei L-au respins pe Răscumpărătorul trimis la ei și au trebuit să sufere consecințele acestui refuz. Împărăția, în forma ei prezentă, a fost luată de la ei și dată altora:

„Isus le-a zis: „N-ați citit niciodată în Scripturi că: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, și este minunat în ochii noștri?“ De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite“ (Matei 21:42-43).

Acest nou popor, acest neam ales în perioada lepădării evreilor, este Biserica. Misiunea încredințată de Dumnezeu evreilor a fost predată temporar unei alte grupe de oameni. Cel ce le spusese evreilor ...

„Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel“ (Exod 19:5-6).

... a făcut acum din Biserică instrumentul lucrării Sale:

„Cinstea aceasta este, deci, pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși „piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului“; și „o piatră de poticnire, și o stâncă de cădere“. Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul, și la aceasta sunt rânduți. Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale

Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu crați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare“ (1 Petru 2:7-10).

În generația sa, apostolul Pavel știa cel mai bine lucrul acesta pentru că el însuși a trebuit să facă această „schimbare de macaz“:

„Unii (dintre evrei) au crezut ce le spunea el, iar alții n-au crezut. Fiindcă ei au plecat acasă în neînțelegere unii cu alții, Pavel n-a adăugat decât aceste vorbe: „Bine a spus Duhul Sfânt prin proorocul Isaia către părinții voștri, când a zis: „Du-te la poporul acesta, și zi-i: „Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; cu ochii voștri veți privi, și nu veți vedea. Căci inima acestui norod s-a împietrit; ei aud greu cu urechile, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec.“ Să știți, deci, că mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimisă Neamurilor, și o vor asculta“ (Faptele Apostolilor 28:24-28).

În Vechiul Testament, națiunile erau deosebite după originea lor din Set, Ham și Iafet (Geneza 10). În cartea Faptele Apostolilor vădem aceste trei linii genealogice unite în Christos ca să formeze o națiune nouă. În Faptele Apostolilor capitolul 8 vedem cum este mântuit un descendent al lui Ham, famenul etiopian, în capitolul 9, asistăm la mântuirea unui urmaș al lui Sem, Saul din Tars, iar în capitolul 10 ni se arată mântuirea unui descendent din Iafet, sutașul Corneliu. Păcatul a dus la ruina generală a tuturor oamenilor. Puterea învierii lucrează acum la refacerea unității umanității prin Christos. Toți cei care cred în El primesc o cetățenie „cerească.“

Este important să arătăm aici că apostolul Pavel vorbește despre „cetățenie“ în contextul Imperiului roman. Cetățenia romană era ceva cu totul special și dădea posesorului ei drepturi pe care nu le mai avea nimeni altul. Această cetățenie era râvnită de mulți, unii fiind gata chiar să și plătească sume imense pentru a intra în posesia ei. Pavel a știut foarte bine importanța „cetățeniei“:

„Căpitanul a poruncit să ducă pe Pavel în cetățuie și să-l cerceteze, bătându-l cu biciul, ca să afle din ce pricină strigau așa împotriva lui. Pe când îl legau cu curele, Pavel a zis sutașului, care era de față: „Vă este îngăduit să bateți pe un Roman, care nu este osândit?“ La auzul acestor cuvinte, sutașul s-a dus să dea de știre căpitanului și a zis: „Ce ai de gând să faci? Omul acesta este cetățean roman.“ Și când a venit căpitanul, i-a zis lui Pavel: „Spune-mi, ești roman?“ „Da“ i-a răspuns el. Căpitanul a zis: „Eu

cu o mare sumă de bani am dobândit cetățenia aceasta.“ „Și eu“ a zis Pavel „sunt chiar născut Roman.“ Numai de câțiva ani, cei ce aveau să-l cerceteze prin bătaie, au încetat să-l mai necăjească: ba căpitanul, când a aflat că Pavel este roman, s-a temut, pentru că-l legase“ (Faptele Apostolilor 22:24-29).

A fi cetățean al Imperiului roman era atunci o cinste și o garanție a protecției imperiale. Nici un cetățean roman nu putea fi judecat de o curte regională. Orice cetățean roman putea face apel, așa cum a făcut de altfel și Pavel, la Cezar. Iată ce a făcut marele apostol atunci când era în pericol să fie dat de dregătorii regionali în mâinile ucigașe ale iudeilor:

„Pavel a zis: „Eu stau înaintea scaunului de judecată al Cezarului; acolo trebuie să fiu judecat. Pe Iudei nu i-am nedreptățit cu nimic, după cum știi și tu foarte bine. Dacă am făcut vreo nedreptate sau vreo nelegiuire vrednică de moarte, nu mă dau înlături de la moarte; dar, dacă nu este nimic adevărat din lucrurile de care mă părăsesc ei, nimeni n-are dreptul să mă dea în mâinile lor. Cer să fiu judecat de Cezar.“

Atunci Festus, după ce s-a chibzuit cu sfetnicii lui, a răspuns: „De Cezar ai cerut să fii judecat, înaintea Cezarului te vei duce“ (Faptele Apostolilor 25:10-12).

Prin analogie, nici un credincios care face acum parte din poporul lui Dumnezeu nu mai poate fi învinuit sau acuzat de altcineva decât de Christos.:

„Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Christos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!“ (Romani 8:31-34).

Christos, marele nostru Judecător, nu ne osândește, ci va veni să ne scape de mânia viitoare:

„Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca mântuitor pe Domnul Isus Christos“ (Filipeni 3:20).

O familie

A doua imagine folosită de Pavel pentru a ilustra schimbarea lucrată de

puterea învierii este „familia divină“:

„... oameni din casa lui Dumnezeu, ...“ (Efeseni 2:19b).

Prin credința în Christos, am intrat în familia lui Dumnezeu:

„... tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu“ (Ioan 1: 12-13).

În virtutea acestei nașteri din nou, Duhul Sfânt ne învață să-i spunem lui Dumnezeu „Tată“ (Romani 8:15).

Biserica, această familie minunată a lui Dumnezeu există astăzi în două locuri „în ceruri și pe pământ“ (Efeseni 3:15). Credincioșii în viață sunt pe pământ, iar cei care au murit au ajuns deja „la Domnul.“ Nici unul din creștinii Bisericii nu este „sub pământ“ (Filipeni 2:10). Suntem toți o singură familie, „oameni din casa lui Dumnezeu“, indiferent de rasă, de naționalitate, de gen sau de orice altă distincție care există în societatea de acum.

Un Templu sfânt

În cartea Genezei, Dumnezeu a „umblat“ cu poporul Său (Geneza 5:22, 24; 6:9), dar în Exodul găsim scris că El S-a hotărât să „locuiască“ în mijlocul poporului Său (Exod 25:8). Dumnezeu a locuit în „Cortul întâlnirii“ (Exod 40:34-38) până ce păcatele lui Israel au făcut ca „slava lui Dumnezeu“ să plece de la ei (1 Samuel 4:21). Apoi Dumnezeu a locuit în Templul zidit de Solomon (1 Regi 8:1-11), dar, vai, păcatele poporului evreu s-au înmulțit iarăși și „slava lui Dumnezeu“ a trebuit să plece iar de la ei (Ezechiel 10:18-19).

Dumnezeu a venit iarăși să locuiască împreună cu ai Săi în trupul material al Domnului Isus Christos:

„Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“ (Ioan 1:14).

Oamenii au luat acest trup și l-au răstignit pe o cruce. Astăzi, prin Duhul Sfânt, Dumnezeu locuiește iar pe pământ în Biserică, ea fiind astfel un nou Templu al lui Dumnezeu. Dumnezeu nu locuiește în Temple făcute de mâini omenești (Faptele Apostolilor 7:48-50), ci în inimile și în adunarea celor care s-au predat lui Christos:

„Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți, deci, pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 6:19-20).

„ ... fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Christos. În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul“ (Efeseni 2:11-22).

Temelia Bisericii a fost pusă de apostolii și profeții Noului Testament. Isus Christos este „temelia“ (1 Corinteni 3:11) și piatra ei din capul unghiului (Psalmul 118:22; Isaia 8:14). Piatra din capul unghiului leagă întreaga structură și, tot așa, Christos unește în Sine însuși Neamurile și pe evrei în Biserică. Folosirea Templului ca metaforă trebuie să fi fost foarte sugestivă atât pentru evreii, cât și pentru Neamurile din Biserica Efesului. Evreii aveau înaintea ochilor imaginea Templului de la Ierusalim, în timp ce Neamurile priveau zilnic marele Templu al Dianei. Ambele temple fuseseră sortite distrugerii, dar Templul lui Christos este o zidire veșnică:

„ ... voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui“ (Matei 16:18).

Duhul Sfânt clădește edificiul Bisericii din pietre moarte pe care le ia din „groapa picirii“ (Psalm 40:2), le aduce la viață și le așează apoi cu dragoste și gingășie la locul potrivit în acest etern Templu al lui Dumnezeu:

„ ... Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Christos“ (1 Petru 2:5).

Acesastă clădire duhovnicească a Templului sfânt este „bine încheată“ ca trup al lui Christos (Efeseni 2:21; 4:16), și crește când fiecare credincios își împlinește menirea pe care i-a rânduit-o Dumnezeu:

„Din El tot trupul, bine încheat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste“ (Efeseni 4:16).

Puterea dumnezeiască prin care Dumnezeu a înviat trupul lui Christos din morți, lucrează acum ca „putere a învierii“ în procesul de formare a trupului spiritual al lui Christos, Biserica. Prin Christos, Dumnezeu ne-a „înviat“ și pe noi și ne-a pus să stăm împreună cu El pe tronul slavei eterne. Puterea învierii Lui ne-a împăcat cu Dumnezeu și ne-a așezat în poporul, familia și Templul Lui. Ea a biruit și păcatul și înstrăinarea. Individual și împreună, puterea învierii ne-a făcut parte din Biserica slăvită și din planul etern al lui Dumnezeu.

Taina Bisericii

O paranteză explicativă - 3:2-13

A doua rugăciune - pentru întărire - 3:14-21

Cine știe, câștigă!

Pentru unii, o taină este un secret, învăluit într-un mister și închis într-o enigmă. În Biblie, când ni se vorbește despre o „taină“ este vorba de obicei de o descoperire a unui adevăr pe care nu l-am cunoscut încă, dar care ne este acum accesibil. În textul Noului Testament, o „taină“ este în general o „ușă deschisă“, nu una „închisă.“ (vezi anexa: „Tainele Bisericii.“)

Ca un paralelism apologetic cu religiile păgâne ale „tainelor“, apostolul Pavel le vorbește sfinților de atunci despre:

„Taina ascunsă de veacuri în Dumnezeu“ (Efeseni 3:4-10).

Această „taină“ este o învățătură despre care a vorbit Domnul Isus, dar nu a explicat-o în timpul vieții Sale pământești. Proclamarea acestei învățături a fost misiunea specifică pentru care l-a ales Dumnezeu pe apostolul Pavel. Pusă în cuvinte foarte simple, „taina“ descoperită este vestea că Christos, în loc să preia imediat după venirea pe pământ „domnia“ în Împărăția terestră pe care o așteptau evreii, va accepta dimpotrivă să fie lepădat, să sufere, să moară pe o cruce și după înviere și înălțare, să dispară complet pentru o vreme de pe scena lumii pământene. Taină fusese că, după ce se va așeza la dreapta Tatălui, primind o autoritate și o putere superioară tuturor creaturilor din veacul acesta sau din veacul viitor, El va strânge la Sine un număr de „aleși“ indiferent din ce neam fac parte, pe care îi va duce într-o intimitate atât de mare cu Sine Însuși, încât ei nu vor mai putea fi numiți cu alți termeni decât aceia de: „trupul“ Său, „mireasa“ Sa și „Templul“ Său. Aceste trei metafore definesc, fiecare, unitatea credincioșilor cu Christos în viață („trupul“), în dragoste („mireasa“) și în slavă („templul“). (vezi anexa „Tainele Bisericii“)

Sigur, pentru pătrunderea tainelor duhovnicești se cere înțelepciune „duhovnicească.“ Dumnezeu a ascuns anumite lucruri de „cei înțelepți și pricepuți“ ai lumii acesteia, chiar dacă le-a așezat „la vedere“.

„Vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu, dar celorlalți li se vorbește în pilde, ca „măcar că văd, să nu vadă, și cu toate că aud, să nu înțelegă“ (Luca 8:10).

Un biruitor în lanțuri

„Iată de ce eu, Pavel, întemnițatul lui Isus Christos pentru voi, Neamurilor ...“ (Efeseni 3:1).

De două ori în această epistolă, apostolul Pavel le amintește cititorilor săi că el este „întemnițat“ (Efeseni 3:1; 4:1), iar în finalul ei își acordă titlul de: „sol (ambasador) în lanțuri“ (Efeseni 6:20). Fără îndoială, cei din Efes se puteau întreba: „Cum de a ajuns Pavel întemnițat la Roma? De ce a îngăduit Dumnezeu așa ceva?“

În Efeseni 3:2-13, text pus în traducerea lui Cornilescu în paranteză, apostolul Pavel își întrerupe expunerea despre „lucrarea puterii învierii“ pentru a face o mărturisire personală. În cadrul acesteia, Pavel explică unul din cele mai mari adevăruri ale acestei epistole, „taină“ Bisericii.

Așa cum am arătat deja, în limbajul Noului Testament, termenul „taină“ nu semnaleză ceva magic sau imposibil de înțeles, ci mai degrabă „un adevăr care a fost ascuns de Dumnezeu în vremurile trecute și descoperit acum celor din familia Sa.“ O astfel de taină este „un secret sfânt“ pe care necredincioșii nu-l pot pricepe, dar care este înțeles și însușit de cei din poporul lui Dumnezeu.

Pavel le explică cititorilor săi conținutul acestei taine a Bisericii, anume că Neamurile sunt acum unite cu evreii credincioși într-un singur organism spiritual al tuturor celor credincioși:

„Dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu, care mi-a fost dată față de voi. Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștința de taina aceasta, despre care vă scrisese în puține cuvinte. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Christos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Christos, prin Duhul. Că adică Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Christos Isus, prin Evanghelia aceea, al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui“ (Efeseni 3:2-7).

Taina necunoscută în Vechiul Testament nu este „Evanghelia“, deși Evanghelia o include. Nu a fost un secret că va veni Christos și că va purta păcatele multora și că El va deveni un Domn al păcii atât pentru evrei, cât și pentru Neamuri. Nu a fost un secret nici că Duhul Sfânt va fi turnat asupra oricărei făpturi, că se va propovădui iertarea păcatelor și că Isus Christos va prelua tronul tatălui său David. Toate acestea fuseseră deja vestite în Vechiul Testament. Taina „ascunsă în Dumnezeu“ a fost scopul divin de a face din evrei și Neamuri un lucru cu totul nou, neincadrat nicăieri în tiparele Vechiului Testament, Biserica, trupul lui Christos, format prin botezul cu Duhul Sfânt:

„Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, cu toate că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Christos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh“ (1 Corinteni 12:12-13).

Taina aceasta a fost vestită de Christos, dar n-a fost explicată de El:

„Și Eu îți spun: tu ești Petru (Grecește: Petros.), și pe această piatră (Grecește: petra.) voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui“ (Matei 16:18).

Descoperirea acestei taine și explicarea ei i-a fost încredințată apostolului Pavel. Doar în scrierile lui putem afla despre învățătura, poziția, mersul și destinul Bisericii lui Christos.

Dacă vom citi cu atenție, vom constata că această „taină“ este importantă pentru patru grupe de persoane.

Taina Bisericii este importantă pentru Pavel (Efesenii 3:1-7)

Poate că cea mai bună cale pentru a ne da seama cât de importantă a fost această „taină“ pentru Pavel este să analizăm cele două cuvinte prin care el se asociază cu ea: „întemnițatul lui Isus Christos pentru voi, Neamurile“ (Efesenii 3:1) și „al cărui slujitor am fost făcut eu“ (Efesenii 3:7).

Pavel a ajuns în închisoare pentru credința lui într-un program nou al lui Dumnezeu, unirea credincioșilor dintre Neamuri și dintre evrei într-un singur trup, Biserica. El menționase deja această lucrare nouă a lui Dumnezeu, așa că cititorii erau deja familiarizați cu acest concept (Efesenii 1:10; 2:11, 22).

Acum însă, Pavel explică impactul formidabil pe care l-a avut această „taină sfântă“ asupra vieții și lucrării sale. Apostolul este inspirat să facă o digresiune de la firul expunerii lui atunci când ajunge la cuvintele „... cu,

Pavel, întemnițatul lui Isus Christos pentru voi, Neamurilor ...“ (Efeseni 3:1). Evreii îl aruncaseră pe Pavel în închisoare din pricina ... Neamurilor. Pentru cei din Israel, cei dintre Neamuri erau „câini necurați“ și trebuie să spunem că mulți evrei încreștinați între timp nu-și schimbaseră prea mult părerea ...

Înainte de a se întâlni personal cu Christos pe drumul Damascului, Pavel fusese unul dintre cei mai înverșunați patrioți israeliți, un lider în mișcarea evreilor evlavioși (Galateni 1:11-24; Filipeni 3:1-11). Râvna lui nebună pentru legea și obiceiurile strămoșești era binecunoscută tuturor. Totuși, în providența Lui, Dumnezeu a avut altfel de planuri pentru Pavel.

Ce s-a întâmplat în acea memorabilă zi pe drumul Damascului? Iată ce s-a întâmplat: Saul din Tars L-a văzut pe Cel ce era viu dincolo de viațere. Cel ce murise pentru întreaga lume L-a trimis atunci la lumea pentru care murise! Cel înviat l-a trimis la lumea pentru care înviase! Pavel a primit atunci dintr-o dată o pasiune pentru cei aflați dincolo de zare. Toate limitările înguste ale prejudecăților lui evreiești și toate legăturile înrobitoare ale superstițiilor lui de fariseu au căzut de pe el ca niște lanțuri împreună cu solzii care-i acoperiseră temporar ochii:

„Chiar în clipa aceea, au căzut de pe ochii lui un fel de solzi; și el și-a căpătat iarăși vederea. Apoi s-a sculat, și a fost botezat“ (Faptele Apostolilor 9:18).

Lumea întreagă a devenit dintr-o dată câmpul lui de misiune. De unul singur, bazându-se doar pe autoritatea pe care o primise de la Christosul cel înviat, Pavel a dat buzna peste cele mai mari centre de civilizație ale vremii. Nici o dificultate nu l-a înfricoșat, nici un pericol n-a reușit să stea în calea călătoriilor lui îndrăznețe. A navigat dintr-o mare în alta, de la o insulă la alta, de pe un continent pe altul.

Flămând să ajungă până la marginile pământului, nici un țarm nu i s-a părut prea îndepărtat, nici o colonie prea neînsemnată. S-a simțit la fel de dator și grecilor și barbarilor, și celor liberi și celor aflați în robie. A escaladat munți, a trecut râuri, a traversat continente, a fost bătut cu nuielele, a stat în închisoare, de câteva ori a naufragiat, a fost bătut cu pietre și lăsat ca mort, și-a riscat viața de nenumărate ori, mergând mereu înainte din pasiunea neostoită de a duce mesajul speranței învierii în orice viroagă și până la orice colț al planetei. Omenirea n-a cunoscut niciodată o aventură mai spectaculoasă, mai plină de eroism și de consacrare ca aceasta. Pe drumul Damascului, Pavel s-a întâlnit cu Cel ce înviase pentru salvarea lumii și asta l-a făcut să-și cheltuiască tot restul vieții punându-se la dispoziția extraordinarei puteri a învierii. Dumnezeu i-a schimbat și inima și viața. El i-a rânduit să-și înceapă lucrarea de predicator creștin în biserica din Antiohia, unde era un amestec de credincioși evrei și neevrei (Faptele Apostolilor 11:19-26). Când a trebuit să fie convocată marea adunare de la

Ierusalim, ca să fie clarificat statutul Neamurilor în Biserică, Pavel a fost cel care a prezentat cel mai categoric harul lui Dumnezeu care unise Neamurile cu cei din Israel (Faptele Apostolilor 15; Galateni 2:1-10).

Pavel a aflat încă de la începutul slujirii sale că Dumnezeu îl alesese pentru o misiune specială, să ducă Evanghelia la Neamuri și nu s-a împotrivit în nici un fel acestei chemări:

„În Damasc era un ucenic numit Anania. Domnul i-a zis într-o vedenie: „Anania!“ „Iată-mă Doamne“ a răspuns el. Și Domnul i-a zis: „Scoală-te, du-te pe ulița care se cheamă „Dreaptă“ și caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă; și a văzut în vedenie pe un om, numit Anania, intrând la el, și punându-și mâinile peste el, ca să-și capete iarăși vederea.“

„Doamne“ a răspuns Anania „am auzit de la mulți despre toate relele pe care le-a făcut omul acesta sfinților Tăi în Ierusalim; ba și aici are puteri din partea preoților celor mai de seamă, ca să lege pe toți care cheamă Numele Tău. Dar Domnul i-a zis: „Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților, și înaintea fiilor lui Israel; și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu“ (Faptele Apostolilor 9:10-16).

„Te-am ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul Neamurilor, la care te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți. ...“

„Iată de ce au pus Iudeii mâna pe mine în Templu, și au căutat să mă omoare. Dar, mulțumită ajutorului lui Dumnezeu, am rămas în viață până în ziua aceasta; și am mărturisit înaintea celor mici și celor mari, fără să mă depărtez cu nimic de la ce au spus proorocii și Moise că are să se întâmple; și anume, că Christosul trebuie să pătimească, și că, după ce va fi cel dintâi din învierea morților, va vesti lumină norodului și Neamurilor“ (Faptele Apostolilor 26:17-18, 21-23).

Pe oriunde a ajuns, Pavel a predicat Evanghelia și a înființat adunări creștine alcătuite din credincioși evrei și dintre Neamuri, învățându-i să fie una în Christos:

„Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Christos Isus“ (Galateni 3:28).

Pentru că era „apostolul Neamurilor“ (Romani 11:13; 15:15-16; Efeseni

3:8; 1 Timotei 2:7), Pavel a fost învinuit că ar fi fost împotriva iudeilor, mai ales împotriva iudeilor din Ierusalim și împrejurimi. Ajutoarele pentru sfinții săraci din aceste regiuni ar fi trebuit să dovedească simpatia și bunăvoința care exista între bisericile înființate de Pavel și sfinții de la Ierusalim (Romani 15:25-33). Pavel a considerat că este bine să aducă aceste ajutoare personal (Fapte 12:17-19). Se pare că gestul a avut efectul scontat asupra celor de la Ierusalim. Ca să dovedească totala lui adeziune față de creștinii iudei, Pavel a fost gata chiar să se ducă și la Templu, dar, așa cum am spus deja, prezența lui acolo a produs o mare tulburare în urma căreia Pavel a fost arestat:

„ Când am ajuns la Ierusalim, frații ne-au primit cu bucurie. A doua zi, Pavel a mers cu noi la Iacov, și toți presbiterii s-au adunat acolo. După ce le-a dat ziua bună, le-a istorisit cu de-amăruntul ce făcuse Dumnezeu în mijlocul Neamurilor prin slujba lui. Când l-au auzit, au proslăvit pe Dumnezeu. Apoi i-au zis: „Vezi, frate, câte mii de Iudei au crezut, și toți sunt plini de râvnă pentru Lege. Dar ei au auzit despre tine că înveți pe toți Iudeii, care trăiesc printre Neamuri, să se lepede de Moise, că le zici să nu-și taie copiii împrejur, și să nu trăiască potrivit cu obiceiurile. Ce este de făcut? Negreșit, mulțimea are să se adune, căci vor auzi că ai venit. Deci, fă ce-ți vom spune noi. Avem aici patru bărbați, care au făcut o juruință. Ia-i cu tine, curățește-te împreună cu ei, și cheltuiește tu pentru ei, ca să-și radă capul. Și astfel vor cunoaște toți că nu este nimic adevărat din cele ce au auzit despre tine, ci că și tu umbli întocmai după rânduială, și păzești Legea. Cu privire la Neamurile, care au crezut, noi am hotărât și le-am scris că trebuie să se ferească de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate și de curvie.“

Atunci Pavel a luat pe oamenii aceia, s-a curățit, și a intrat cu ei a doua zi în Templu, ca să vestească sfârșitul zilelor curățirii când se va aduce jertfă pentru fiecare din ei. Către sfârșitul celor șapte zile, Iudeii din Asia, când au văzut pe Pavel în Templu, au întărit tot norodul, au pus mâinile pe el, și au început să strige: „Bărbați Israeliti, dați ajutor! Iată omul, care propovăduiește pretutindeni și în toată lumea împotriva norodului, împotriva Legii și împotriva locașului acestuia; ba, încă a vârat și pe niște Greci în Templu, și a spurcat acest locaș sfânt“ (Faptele Apostolilor 21:17-28).

În procesul care a urmat, iudeii l-au ascultat cu atenție până în momentul în care a pronunțat cuvântul „Neamuri“:

„Și mi s-a întâmplat că, după ce m-am întors la Ierusalim, pe când mă rugam în Templu, am căzut într-o răpire sufletească; și

am văzut pe Domnul care-mi zicea: „Grăbește-te, ieși iute din Ierusalim, căci nu vor primi mărturisirea ta despre Mine.“ Și am zis: „Doamne, ei știu că eu băgam în temniță și băteam prin sinagogi pe cei ce cred în Tine: și că, atunci când se vărsa sângele lui Ștefan, Martorul Tău, eram și eu de față, îmi uneam încuviințarea mea cu a celorlalți, și păzeam hainele celor ce-l omorau.“ Atunci El mi-a zis: „Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri..“

Ei l-au ascultat până la cuvântul acesta. Dar atunci și-au ridicat glasul, și au zis: „Ia de pe pământ pe un astfel de om! Nu este vrednic să trăiască! Și scoteau strigăte, își aruncau hainele, și azvârleau cu țărână în văduh “ (Faptele Apostolilor 17:17-23).

De aici și până la sfârșit, cartea Faptele Apostolilor explică cum a ajuns Pavel de la Ierusalim la Roma, ca „întemnițat al lui Isus Christos, pentru voi, Neamurilor ...“ (Efesenii 3:1). Dacă Pavel ar fi acceptat un compromis doctrinal și ar fi măgulit puțin orgoliul și prejudecățile evreilor, probabil că i s-ar fi dat drumul.

Apostolul n-a fost numai un „întemnițat“ din pricina „tainei“, ci și un „sol“ al ei. Dumnezeu i-a hărăzit această misiune în viață:

„ ... al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui“ (Efesenii 3:7).

„Slujirea“ despre care vorbește Pavel aici a fost unică în generația apostolică. Apostolul a trebuit nu numai să convertească oameni dintre Neamuri și să formeze biserici locale, ci și să-i învețe pe acești credincioși, care sunt privilegiile lor dobândite prin faptul că Dumnezeu i-a așezat împreună cu evreii în trupul spiritual al lui Christos. Un adevăr de calibrul acesta nu fusese încă „descoperit“ nimănui pe vremea Vechiului Testament:

„ Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștința de taina aceasta, despre care vă scrisei în puține cuvinte. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Christos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Christos, prin Duhul“ (Efesenii 3:3-5).

O astfel de cunoștință despre planul profetic a venit de la Dumnezeu numai prin învățătura dată de Duhul Sfânt prin „apostolii și profeții“ Noului Testament (Efesenii 4:11). „Pavel a aflat despre „taina aceasta“ prin descoperire directă de la Dumnezeu:

„Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine, nu este de obârșie omenească; pentru că, n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Christos“

(Galateni 1:11-12).

„ ... Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecele maicii mele și m-a chemat prin harul Său, a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între Neamuri ...“ (Galateni 1:15-16).

Aceasta a fost lucrarea specială, „isprăvnicia“ specifică la care l-a chemat Dumnezeu pe Pavel. Apostolul n-a ezitat nici o clipă, nu s-a abătut nici la dreapta și nici la stânga de la misiunea lui și pentru credințioșii lui față de misiunea încredințată era acum „întemnițat“ la Roma. Ca și Iosif în Vechiul Testament, credințioșii lui în slujire l-a băgat la bucluc, i s-a înscenat un proces și a ajuns la închisoare. Dar, în final, toate acestea au dus, și prin Iosif și prin Pavel, la proslăvirea lui Dumnezeu și la salvarea evreilor și a Neamurilor.

Taina Bisericii este importantă pentru Neamuri (Efeseni 3:6-8)

Așa cum am arătat deja, învierea lui Christos a realizat mult mai mult decât salvarea individuală a fiecărui păcătos care crede. Ea i-a împăcat pe evrei cu Neamurile și pe amândoi cu Dumnezeu (Efeseni 2:11-22). Pavel enumeră care sunt realizările acestei lucrări:

„Că adică Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Christos Isus, prin Evanghelia aceea, al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui. Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Christos“ (Efeseni 3:6-8).

Pavel vorbește despre faptul că Neamurile sunt de acum „împreună moștenitori“, părtași la bogățiile spirituale pe care li le-a dat Dumnezeu prin Avraam:

„Și dacă sunteți ai lui Christos, sunteți „sămânța“ lui Avraam, moștenitori prin făgăduință“ (Galateni 3:29).

În Christos, să fii un evreu sau să fii dintre Neamuri nu este nici un avantaj și nici un dezavantaj, căci amândoi au acces la bogățiile lui Dumnezeu.

Pavel vorbește despre faptul că Neamurile sunt de acum „mădulare“ împreună cu evreii „în același trup“:

„ ... alcătuiesc un singur trup cu noi“ (Efeseni 3:6).

Nașterea noastră biologică determină deosebirile noastre rasiale, dar

„nașterea din nou“ ne unește pe toți ca mădular în trupul lui Christos (1 Corinteni 12:12-14). Christos este Capul trupului (Efeseni 5:22-23) și fiecare mădular contribuie individual la viața trupului (Efeseni 4:10-13).

Al treilea lucru despre care vorbește aici Pavel este „făgăduința“ dată de Dumnezeu prin Christos:

„... și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Christos Isus“ (Efeseni 3:6).

În Romani 11:13-15, apostolul Pavel explică această realitate:

„V-o spun vouă, Neamurilor: „Întrucât sunt apostol al Neamurilor, îmi slăvesc slujba mea, și caut, ca, dacă este cu putință, să stârnesc gelozia celor din neamul meu, și să măntuiesc pe unii din ei. Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viață din morți?“

Asta nu înseamnă însă că toate făgăduințele făcute de Dumnezeu lui Israel se împlinesc în Biserică. Pavel explică foarte clar aceasta în Romani 11:1-12. Biserica este astăzi părtaşă la făgăduințele spirituale făcute lui Israel, dar va veni o vreme în care Dumnezeu va restaura poporul Său și va împlini față de el făgăduințele privind țara lor și „împărăția.“

„Taina“ propovăduită de Pavel acordă Neamurilor nu numai o nouă relație cu Dumnezeu, ci și o nouă putere de viață, „puterea învierii“:

„... după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui“ (Efeseni 3:7).

Ceea ce le oferă Dumnezeu Neamurilor este exemplificat prin ceea ce s-a întâmplat cu Pavel. Dumnezeu l-a salvat prin har, i-a încredințat isprăvnicia unei slujiri speciale și i-a pus apoi la dispoziție și puterea prin care să o poată duce până la capăt: „prin lucrarea puterii Lui.“ Cuvântul „lucrare“ este în original „energiea“, de unde avem și noi termenul „energie“, iar termenul „putere“ este „dunamis“, de unde avem derivații „dinamic, dinamism, dinamică.“ Apostolul ne-a vorbit deja despre această putere (Efeseni 1:19-23) și o va mai face iar în Efeseni 3:20 și Efeseni 4:16. Creștinii sunt energizați de extraordinara putere a învierii, prin care Dumnezeu intenționează să facă până la urmă toate lucrurile noi.

În sfârșit, ultimul lucru despre care vorbește Pavel ca o binecuvântare pentru Neamuri sunt „bogățiile nepătrunse ale lui Christos“:

„Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Christos“ (Efeseni 3:8).

Sunt oare ele oferite oricărui credincios? Bineînțeles că da! Pavel are grijă ca nimeni să nu-l creadă o excepție de la regulă, un sfânt cu privilegii

unice. El se numește pe sine „cel mai neînsemnat dintre toți sfinții.“ Numele „Pavel“ se poate traduce prin „cel mic“ în limba latină și s-ar prea putea ca Pavel, care era și așa foarte mic de statură, să fi preferat acest nume-poreclă ca să arate tuturor cât de ne semnificativ ajunsese să se creadă pe sine (Fapte 13:9). El nu se numește pe sine doar „cel mai neînsemnat dintre apostoli“, ci „cel mai neînsemnat dintre sfinți“ și chiar „cel dintâi dintre cei păcătoși“ (1 Timotei 1:15). Cel ce pătrunde cu adevărat adevărurile adânci ale lui Dumnezeu n-ajunge un om cu capul mare, ci unul cu o inimă smerită și zdrobită.

Taina Bisericii este importantă pentru îngerii (Efeseni 3:9-11).

Pasajul ne spune că Dumnezeu a alcătuit „un plan veșnic“ (Efeseni 3:11) pe care-L cunoaște numai El în întregime și pe care-l descoperă în scurgerea vremurilor ca pe o lecție prin care își educă creaturile. Nu numai oamenii cunosc doar în parte acest plan divin, ci și îngerii. Și ei sunt tot ființe create cu o cunoaștere limitată la ceea ce le descoperă Dumnezeu.

Atât profeții prin care a vorbit Dumnezeu cât și faptele cerești înțeleg doar parțial ceea ce se întâmplă. Apostolul Petru ne vorbește despre curiozitatea și nerăbdarea cu care așteaptă îngerii să priceapă ceea ce face Dumnezeu în istorie:

„Proorocii, care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Christos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Christos și slava de care aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească“ (1 Petru 1:10-12).

Apostolul Pavel spune că „taina“ este o ocazie pentru ca îngerii „să cunoască, prin Biserică, înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu“ (Efeseni 3:10). Gândul acesta trebuie să așeze asupra noastră o responsabilitate deosebită. Îngerii privesc ca la un „spectacol“ ceea ce se întâmplă în Biserică:

„Căci ... am ajuns o priveliște pentru lume, îngerii și oameni“
(1 Corinteni 4:9).

Ordinea și disciplina din Biserică arată îngerilor că oamenii născuți din nou pot să fie recuperați din haosul decadent al păcatului și reincadrați în ascultarea de tiparele și voia lui Dumnezeu:

„De aceea femeia, din pricina îngerilor, trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei“ (1 Corinteni 11:10).

Ar trebui să ne dăm seama că, băgați sau nu în seamă de noi, îngerii sunt pe aproape și știu ce facem și cum ne comportăm. Autorul epistolei către Evrei ne avertizează că s-ar prea putea ca unii dintre noi să fi fost vizitați, fără să știe, de îngeri care au luat pentru o vreme chip uman:

„Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea au găzduit, fără să știe, pe îngeri“ (Evrei 13:2).

Unul din șocurile pe care mi le-a produs întâlnirea cu Richard Wurmbrand a fost și această dimensiune a implicării îngerilor în viața noastră:

„Să nu uiți niciodată să spui câteva cuvinte frumoase despre îngeri. Ei sunt mereu în preajma noastră și ne slujesc. Uneori ne aduc energie spirituală, alteori ne feresc de atacurile fulgerătoare ale Satanei. Ei sunt mult mai aproape de noi decât ne dăm noi seama. După ce vom ajunge dincolo, eu cred că Dumnezeu ne va face cunoștință cu îngerii care ne-au însoțit în timpul vieții. Vom avea să le mulțumim pentru multe. În fața unora vom roși pentru că au auzit și au văzut multe din lucrurile pe care am crezut că nu le știe nimeni. Mulțumește-i lui Dumnezeu pentru îngerii pe care-i trimite în viața ta.“

Dați-mi voie să subliniez valabilitatea acestor cuvinte modificând afirmația din Efesenii 3:10 în felul următor:

„ ... pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu ...“

„ ... pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin credincioșii din Biserica Bethel din Los Angeles, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu ...“

„ ... pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin familia mea, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu ...“

„ ... pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin viața mea, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu ...“

Făpturile cerești privesc cu uimire cum aceste „sufări“ ale lui Dumnezeu așezate în țărâna acestui pământ sunt „născute din nou“ într-o creație nouă, destinată să se maturizeze în statutul de fii ai lui Dumnezeu, făpturi eterne mai presus decât îngerii:

„Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: „Ce este omul, ca să-Ți aduci aminte de el sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai prejos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: toate le-ai supus sub picioarele lui“ (Evrei 2:6-8).

În Christos, prin moartea și învierea Sa glorioasă, omul este făcut astăzi „o făptură nouă“, așezată colectiv în „trupul Bisericii“ și destinat să stea împreună cu Christos pe tronul ceresc și să aibă autoritatea lui Christos asupra tuturor lucrurilor:

„... cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare- (vorbesc despre Christos și despre Biserică)“ (Efeseni 3:1-2).

Chiar și îngerii căzuți au ce să învețe din experiența Bisericii. În înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, cei ce au experimentat amărăciunea păcatului și suferința deșertăciunii provocate de activitatea acestor îngeri căzuți vor fi martorii acuzării la curtea dreptății divine:

„Nu știți că noi vom judeca pe îngeri?“ (1 Corinteni 6:3).

Taina Bisericii este importantă pentru creștinii de azi (Efeseni 3:12-13).

„În El avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu cu încredere“ (Efeseni 3:12).

În Isus Christos, toate barierele care ne împiedicau să ajungem împreună la Dumnezeu au fost înlăturate. El este „ușa“ prin care putem ajunge la Tatăl. Nu există nici un alt nume în care să putem fi salvați. Nu există nici o religie, nici o instituție care să poată face aceasta!

Când l-a măntuit pe Pavel, Dumnezeu i-a încredințat tezaurul de adevăr al Evangheliei (1 Timotei 1:11). La rândul său, Pavel a încredințat această comoară la oameni de încredere care să o păstreze și să o dea la rândul lor mai departe:

„Tu, deci, copilul meu, întărește-te în harul care este în Christos Isus. Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții“ (2 Timotei 2:1-2).

Spre sfârșitul vieții, apostolul a putut să spună cu conștiința curată:

„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința“ (2 Timotei 4:7).

Nu la fel se poate spune însă și de cei care au urmat la conducerea Bisericii în secolele care s-au scurs de atunci. Un studiu al istoriei va arăta că adevărurile de bază ale Evangheliei au fost înăbușite și în locul lor au apărut tot felul de „tradiții“ ale oamenilor. Importanța „nașterii din nou“ ca moment al intrării în Biserica întâilor născuți a fost abandonată. Botezul a început să fie aplicat copiilor, iar pocăința personală a fost înlocuită cu statutul de mijlocitor al preoților. A trebuit ca Dumnezeu să ridice oameni ca Martin Luther care să lupte pentru întoarcerea la adevărul curat al Evangheliei. „Sola Scriptura“ a devenit strigătul de luptă al celor care au rupt lanțurile „tradiției“ și al Bisericilor istorice dominate de oameni și de interese politice.

Pe vremea cuceririlor lui Napoleon, un francez numit Bousard a descoperit „Rosetta Stone“, un dicționar scris în piatră prin care au putut fi iarăși descifrate limbi străvechi, ieșite de mult din folosință. Așa s-au putut citi mesajele scrise cu hieroglife pe monumentele din Egipt.

În mod asemănător, numai cine se va întoarce la textul inspirat al Evangheliilor și al epistolelor lui Pavel va putea să descifreze cu adevărat care este „planul lui Dumnezeu“ pentru epoca actuală.

Trăim în „vremea Neamurilor“, când statutul de instrument al mântuirii a fost îndepărtat de la Israel și dat Bisericii. Ea trebuie să ducă acum vestea bună până la marginile pământului. În ea trebuie să aibă loc acea formidabilă reuniune a tuturor celor ce și-au pus nădejdea în Dumnezeu și au fost născuți din nou prin credința în învierea lui Isus Christos. În această Biserică nu este loc pentru deosebiri de neam, de origine socială, de rang sau de statut economic.

Multe biserici de azi nu trăiesc această realitate. Liderii lor nu „împart drept Cuvântul adevărului“ (2 Timotei 2:15). Așa au apărut tot felul de Biserici fragmentate, în care nu mai au acces toți credincioșii:

„În El avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu cu încredere“ (Efesenii 3:12).

Au apărut „biserici naționale, parohii teritoriale și denominații exclusiviste. Este datoria liderilor de azi să se întoarcă la adevărul Evangheliei și să-l trăiască în toată frumusețea lui.

Apostolul Pavel a traversat continente, a înființat biserici creștine în mai toate țările și limbile de atunci, dar a vorbit despre o singură Biserică a lui Christos, Biserica celor născuți din nou. Nici o barieră de limbă sau de naționalitate n-a zdruncinat unitatea Bisericii Nou Testamentale!

Dar mai este încă un avantaj al unei bune înțelegeri a Evangheliei. El este subliniat în cuvintele:

„Vă rog iarăși să nu vă pierdeți cumpătul din pricina necazurilor mele pentru voi: aceasta este slava voastră“ (Efesenii 3:12).

Cine înțelege „taina“ formării Bisericii în condițiile actuale poate trece

cu ușurință peste circumstanțele aparent nefavorabile. Suferințele lui Pavel pentru Neamuri dau valoare oamenilor pentru care sunt îndurate.

În Vechiul Testament, când poporul lui Dumnezeu trăia în ascultare, Dumnezeu își revărsa asupra lui binecuvântările Sale. Acestea erau de natură materială și națională (Deuteronom 28). Dacă poporul era neascultător, Dumnezeu își retrăgea binecuvântările. Nu la fel stau lucrurile și cu Biserica lui Dumnezeu. Binecuvântările noastre sunt de natură „spirituală“, nu materială (Efeseni 1:3). El ne-au fost dăruite în întregime, în Christos, iar noi ni le însușim prin credință. Cu siguranță, apostolul Pavel a fost un copil scump al lui Dumnezeu, plin de râvnă, pe deplin consacrat împlinirii voiei Sale. Acest om plin de Duhul Sfânt era totuși în închisoare! Iată de ce el ține să clarifice că binecuvântările lui Dumnezeu nu înseamnă întotdeauna abundență materială și condiții satisfăcătoare:

„Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi. Suntem incolțiți în toate chipurile, dar nu la strămtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigoniiți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii, întotdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor. Astfel că, în noi lucrează moartea, iar în voi viața“ (2 Corinteni 4:7-12).

Suferințele lui Christos au produs Biserica, asemenea durerilor prin care o scoică naște perla de mare preț. Suferințele slujitorilor lui Christos sunt doar o continuare a lucrării Lui, un preț care trebuie plătit pentru ca oameni din toate Neamurile să audă Evanghelia și să fie mântuiți:

„Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Christos, pentru trupul Lui, care este Biserica“ (Coloseni 1:24).

Secretul fericirii lui Pavel nu era ascuns în circumstanțele favorabile, ci în tăria harului care lucra prin el:

„De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strămătorări, pentru Christos; căci când sunt slab, atunci sunt tare“ (2 Corinteni 12:10).

A doua rugăciune - pentru întărire - 3:14-21

Până acum am studiat despre trei lucruri: planul, puterea și poziția.

Înainte de a studia despre „ Purtarea “ celor credincioși din Biserică avem interpusă între primele trei capitole și ultimele trei o rugăciune.

„ ... Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Christos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Christos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelie pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Christos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.

Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Christos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.“ (Efesenii 3:14-21)

Aceasta este cea de a doua rugăciune din cele pe care le găsim în epistola către Efesenii. În prima, aflată în Efesenii 1:15-23, apostolul s-a rugat pentru „iluminare“, care este o formă superioară de cunoaștere prin acțiunea Duhului Sfânt în mintea celui credincios („Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii). Cea de a doua rugăciune este pentru „întărire în omul dinăuntru, prin Duhul Sfânt.“ Trebuie să remarcăm că ambele rugăciuni, ca și celelalte rugăciuni făcute când Pavel se afla în închisoare (Filipeni 1:9-11; Colosenii 1:9-12) se ocupă cu bunăstarea spirituală a „omului dinlăuntru“ (Efesenii 3:16), nu cu bunăstarea materială a trupului. Firește, nu este nimic rău să ne rugăm și pentru „pâinea cea de toate zilele“, împreună cu tot ceea ce ne trebuie pentru viață, dar în aceste două petiții accentul este pus pe viața spirituală. Pavel știa că dacă omul spiritual este ceea ce trebuie să fie, Dumnezeu va purta de grijă și pentru viața lui exterioară. Prea multe din rugăciunile noastre se concentrează numai asupra confortului omului firesc și mult prea puține se ocupă de setea și foamea omului nostru spiritual. Ce bine ar fi dacă Dumnezeu ar putea folosi exemplul acestor rugăciuni ale lui Pavel pentru ca să ne conducă spre o stare duhovnicească mai înaltă!

În ultimii săi ani de viață, fratele Nicolae Tonoiu a frecventat biserica noastră din Los Angeles. Predica din ce în ce mai greu și lua cuvântul din ce în ce mai rar. Ceea ce vorbea însă era întotdeauna plin de miez și de maturitate. Îmi aduc aminte că a vorbit într-o duminică despre „sărăcia jalnică a celor fără credință“:

„Trăim ca niște sărăntoci, când avem la dispoziție toate bogățiile cerului. Dumnezeu ne-a făcut bogați în Christos, dar noi nu știm să ne hrănim cu El. Slăbim duhovnicește lângă Christos, ca niște copii bolnavi care nu au poftă

de mâncare ...“

Am putea numi această a doua rugăciune a lui Pavel „un act de împrietărire.“ Apostolul dorește ca „Christos să locuiască în inimile voastre ... ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.“

În lumea aceasta învechită, Biserica este singura entitate care face parte din „noua creație“, energizată prin extraordinara putere declanșată de Dumnezeu odată cu învierea lui Christos!

Există oare un ritual, un procedeu prin care putem împlini această „locuire“ a lui Christos, împreună cu toată plinătatea lui Dumnezeu în noi? Bineînțeles că nu. Dacă ar exista, ar însemna că noi L-am putea manipula pe Dumnezeu și ne-am mândri peste măsură de mult.

Singurul lucru pe care-l putem face este să urmărim detaliile rugăciunii înălțate de Pavel spre Dumnezeu și să le punem fiecare dintre noi în aplicare.

Așa cum vom vedea, avem de-a face cu o anumită atitudine, un anumit fel de adresare, cu credință, cu cunoaștere, cu o experimentare a dragostei lui Dumnezeu și cu o abandonare totală în călăuzirea și puterea Duhului Sfânt. Toate acestea reprezintă răspunsul nostru la inițiativa prin care Dumnezeu vrea să ne facă beneficiarii puterii învierii.

John MacArthur numește această rugăciune „cheia“ care pornește puterea din viața creștinului.

„Îmi place să mă gândesc la epistola către Efeseni în termenii unui automobil. Pot să știu totul despre mașina mea, să fiu un mecanic desăvârșit, dar nu voi rezolva mare lucru dacă mă voi așeza în fața ei și-i voi spune: „mașină, știu totul despre tine, du-mă la biserică!“ Mașina mea nici nu se va mișca din loc. Ce trebuie să fac? Trebuie să mă așez în spatele volanului și să răsucească cheia în contact. Fără această mișcare a mea, nu va exista nici un fel de mișcare a mașinii. Mișcarea cheii în contact este tot secretul. Aș putea să fiu un ignorant total în mecanică, dar dacă știu să întorc cheia în contact, pot face mașina să meargă! Primele trei capitole ale epistolei sunt o descriere a motorului mașinii creștine. Ni se spune că a existat un plan și un maestru mecanic care l-a dus la îndeplinire. Ni se spune că avem la dispoziție toată puterea învierii care va mișca toate lucrurile din univers. Ni se spune chiar și traseul pe care trebuie să-l parcurgem înspre destinația noastră eternă.

În capitolul patru începe descrierea drumurilor pe care trebuie să le parcurgem. Apostolul Pavel ne spune: „Acum, că avem la dispoziție o asemenea minunăție de mașină, haidem să mergem!“

Între descrierea din primele trei capitole și itinerariile din capitolul patru se află această mică, dar extraordinar de importantă „rugăciune-cheie.“ Fără ea, nu vom putea pleca niciodată de pe loc. Din nefericire, există mulți creștini care se află chiar în această stare. Ei știu totul despre „mecanica“ vieții de credință, știu totul despre „strategia“ umblării cu Dumnezeu, cunosc itinerariile, dar ... n-au pus niciodată încă mâna pe cheie și n-au răsucit-o în

contact. Iată cum ne învață apostolul Pavel s-o facem.

Atitudinea (Efeseni 3:14-15)

„Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Christos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ ...“

Primul lucru care ne izbește este poziția lui Pavel în rugăciune: „îmi plec genunchii“. Situația trebuie să fi fost foarte interesantă pentru soldatul roman care-l păzea. Biblia nu ne poruncește nicăieri să avem o anumită postură atunci când ne rugăm lui Dumnezeu. Avraam a stat în picioare înaintea lui Dumnezeu atunci când a mijlocit pentru Sodoma (Geneza 18:22). Solomon și-a înălțat mâinile spre cer când a inaugurat Templul de la Ierusalim (1 Regi 8:22). Domnul Isus, asemenea multora dinaintea Lui, „a căzut cu fața la pământ“ când S-a rugat în Ghetsimani (Matei 26:39).

Dacă a făcut-o în realitate sau dacă este numai o figură de stil, expresia subliniază atitudinea inimii apostolului Pavel înaintea lui Dumnezeu.

Dumnezeu stă împotriva celor mândri și nu dă har decât celor smeriți. Așa cum spunea colegul meu din Los Angeles, Liviu Țiplea: „Atitudinea determină altitudinea spirituală la care ajungi.“

Rugăciunea lui Pavel este adresată „Tatălui Domnului nostru Isus Christos.“ În Noul Testament, rugăciunea este adresată de regulă Tatălui, în Numele Domnului Isus și prin Duhul Sfânt. Există și excepții în care întâlnim cereri adresate Fiului și chiar Duhului Sfânt (1 Tesaloniceni 3:12-13). Tatăl este numit sursa de identitate pentru „orice familie în ceruri și pe pământ.“ Această expresie poate fi o aluzie la calitatea lui Dumnezeu de „originator“ al tuturor văzutei și nevăzutei sau poate fi o referire strictă la Biserică. Cei credincioși se află astăzi în numai două locații, cei care au murit sunt în ceruri, iar cei care sunt încă în viață sunt pe pământ.

Credința, cunoașterea, dragostea și predarea totală

Cele patru elemente pentru care se roagă Pavel în continuare nu trebuie privite ca fiind separate, ci ca lentilele unui telescop. Fiecare este un precursor și o precondiție pentru următoarele. Mai întâi este credința. Din aceasta derivă cunoașterea mentală. Ea este pusă în practică prin experimentarea dragostei divine și duce la o totală încredere în călăuzirea lui Dumnezeu.

„... și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Christos să locuiască în inimile voastre prin credință ...“ (Efeseni 3:16-17).

„Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui. Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută“ (Evrei 11:6).

Credința face posibile două lucruri. Ea ne dă posibilitatea să ajungem la Dumnezeu și-L face pe Dumnezeu să poată locui în inimile noastre. Oricât ar părea de necrezut, Cel pe care cerurile cerurilor nu-L pot cuprinde, are dorința să vină să locuiască în inima fiecărui credincios. După ce a înviat din morți, Domnul Isus Christos poate fi și la dreapta mării și în ființa fiecărui om care și-a deschis inima pentru El. Această „locuire a lui Dumnezeu în inima noastră“ este cea mai mare minune a istoriei și începutul pregătirii noastre pentru slava viitoare. Ceea ce s-a așezat în noi prin „nașterea din nou“ poate fi un mediu propice pentru ca Dumnezeu să se simtă ca la El acasă în ființa celui credincios. Un creștin este un ... Templu locuit de Dumnezeu! Înstrăinarea datorată păcatului a dispărut! Avem în noi sfințirea necesară pentru a fi deja o parte din lumea viitoare în care „Dumnezeu va fi totul și în toți“! Învierea lui Christos a declanșat în noi procesul de pregătire pentru eternitate! Aleluia!

Cel care va umple Ierusalimul ceresc cu lumina prezenței Sale a venit deja să lumineze ființele noastre prin locuirea Lui în inimile noastre (Apopcalipsa 21:23). Ca să ajungem puternici, Isus Christos trebuie invitat prin credință să locuiască în inima noastră. El nu poate sta în orice condiții, iată cam ce face El atunci când este invitat la noi acasă. Robert Munger, în cartea sa „Inima mea, casa lui Christos“, arată printr-un limbaj alegoric ce face Christos când intră în inima noastră:

„El intră rând pe rând în toate încăperile din casa inimii mele și face rânduială.

1. Biblioteca - este echivalentul minții în care sunt stocate toate informațiile care ne programează viața. Pe rafturile ei, Christos găsește tot felul de literatură fără valoare, gânduri rele, porniri răutăcioase, bârfă, filosofii umaniste și alte informații nu numai rele, dar chiar dăunătoare. Domnul le dă pe toate jos din rafturi, le aruncă la gunoi și așează în locul lor Cuvântul lui Dumnezeu.

2. Bucătăria - este camera apetitelor noastre, ale poftelor și dorințelor. În ea, Domnul găsește un meniu lăscic în care sunt trecute bogățiile lumii, prestigiul lumii, poftele păcătoase ale trupului, pofta nesățioasă a ochilor, etc. Domnul îl aruncă și pe el la gunoi și așează în locul lui voia lui Dumnezeu. Ea poate fi foarte felurită, dar cuprinde în toate articolele ei ceea ce Dumnezeu a pregătit deja pentru noi. În inima locuită de Christos va fi întotdeauna o foame după împlinirea vocii lui Dumnezeu - nu după

împlinirea poftelor trupești. Aduceți-vă aminte ce le-a spus Domnul Isus ucenicilor care se întorceau din oraș cu de-ale gurii: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui“ (Ioan 4:34).

3. Sufrageria - Isus intră în această cameră destinată părtășiei și prieteniiilor, dar vede că mulțimea aceea de oameni nu-l bagă în seamă. Majoritatea sunt acolo numai ca să piardă timpul. Încet, încet Domnul îi conduce spre ușă pe aceia care nu sunt o influență bună și-i aduce în locul lor pe alții care încep să cânte imnuri de laudă și să aibă timp pentru rugăciune (Evrei 10:24-25).

4. Atelierul - este echivalentul îndeletnicirilor noastre. Isus intră acolo, vede atâtea unelte și dispozitive scumpe, dar se miră că singurul lucru pe care-l produce sunt niște jucării. „Ai toate acestea la dispoziție și faci numai jucării pentru copii?“ întrebă El. Christos vrea să folosești toate abilitățile, toate uneltele și instrumentele pe care le ai ca să produci ceva cu valoare eternă, ceva vrednic de Împărăția lui Dumnezeu. „Dar eu nu știu să fac așa ceva!“ exclamă el. „Nu-i nimic“, mă liniștește El. „Le vom face împreună.“

Când se mută cu totul în casa inimii mele, toate camerele arată altfel: librăria este plină de cărți bune, bucătăria miroase de aroma prezenței Sale, în sufragerie se cântă și se împrietenesc prietenii Lui, iar în atelier se pun la cale și se realizează lucrări extrem de durabile, de calitatea veșniciei.

Straniu, totul este curat și frumos, dar de undeva mai vine parcă un miros greu, de mortăciune ... Toate camerele sunt curate ca și cristalul, dar de undeva, ceva miroase! Domnul se îndreaptă spre debara și vrea să o deschidă. Dar eu spun: „Aici nu! Te-am lăsat în toată casa. Ai făcut ce-ai vrut în fiecare cameră, dar aici nu vreau să intri. Aici am eu ceva și vreau să rămână așa.“ Domnul îmi spune: „Nu se poate, dragul meu. Infecția de aici va contamina întreaga casă. Lasă-mă să intru și acolo.“ În debara sunt lucruri vechi, de care nu mă pot despărți fără regrete. Sunt păcate ascunse, lucruri făcute pe întuneric, obiceiuri vechi, lucruri pe care nu le cunoaște nimeni Când este deschisă ușa de la debara, mă apucă rușinea și groaza. Cum de am putut ține la asemenea lucruri? Fără să mă privească și fără nici un reproș, Christos le apucă pe toate, le pune pe umăr și le duce la gunoiul de afară. Când vine înapoi spală bine toată podeaua și pereții; chiar și tavanul. Acum nimic nu mai miroase urât. Este un loc gol și curat în care pot pune alte lucruri,

mult mai folositoare.

Credința vine ca „să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți“ (Efeseni 1:17-18).

Prin lucrarea de iluminare a credinței ajungem la o formă superioară de cunoaștere:

„... pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea ...“ (Efeseni 3:17b-18).

Comentatorii din toate secolele s-au străduit să lămurească natura acestor patru dimensiuni despre care vorbește aici Pavel. Ele par a defini un anume spațiu, cu lungime, lărgime, adâncime și înălțime. Care este natura acestui spațiu rămâne deocamdată pentru noi un mister. S-ar putea ca Pavel să fi vorbit atunci în termenii filosofiei vremii (toți matematicienii și geometrii erau și preoți ai cunoașterii divine). Dacă așa stau lucrurile, fraza lui Pavel s-ar putea traduce prin „să cunoașteți limitele realității în care putem pătrunde acum prin credință.“

Cea mai importantă cunoaștere, înlesnită de credință, nu este însă cea asupra realității, ci cea despre natura și intențiile lui Dumnezeu:

„... și să cunoașteți dragostea lui Christos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu“ (Efeseni 3:19).

A cunoaște „despre“ Dumnezeu este infinit mai puțin decât a-L cunoaște pe Dumnezeu. Cea din urmă este o formă de cunoaștere intimă prin experiența personală. Biblia spune că „Fiii lui Eli erau niște oameni răi. Nu cunoșteau pe Domnul“ (1 Samuel 2:12). Oamenii aceștia care erau preoți la Cortul întâlnirii știau o sumedenie de lucruri „despre“ Iehova, dar ei „nu-l cunoșteau“ pe Dumnezeu în experiența lor personală. Credința Îl aduce pe Domnul Isus să locuiască în inimile noastre și ne înlesnește o cunoaștere a „părtașiei“, o experimentare prin care putem „gusta ce bun este Domnul“ și prin care intrăm deja în prerogativele vieții veșnice:

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Christos pe care L-ai trimis Tu“ (Ioan 17:3).

Cine experimentează „dragostea lui Christos, care întrece orice cunoștință“ capătă o încredere totală în planul lui Dumnezeu și răspunde cu o predare absolută. Ascultați benedictia de la sfârșitul acestei rugăciuni:

„Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă

nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Christos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.“ (Efeseni 3:14-21)

Observați că cel care a cunoscut dragostea lui Dumnezeu se încrede în El dincolo de limitele proprii lui ființe: „Mai mult decât cerem sau gândim noi.“ Un creștin este o ființă care nu se mai măsoară cu ceea ce știe sau cu ceea ce crede el. Convingerea lui este că Dumnezeu nemărginit și atotputernic trăiește acum în inima lui și-l va face să experimenteze lucruri extraordinare, de neimaginat. De altfel, toate acestea Dumnezeu le face „potrivit cu bogăția slavei Sale“ (Efeseni 3:16). Expresia aceasta este foarte importantă. Să ne închipuim că ai fi în mare criză financiară și te-ai duce la un om foarte bogat ca să te ajute. El te-ar întreba: „Cât ai nevoie? Eu pot să-ți dau după nevoile tale sau potrivit cu bogăția mea. Ce alegi?“ Dacă vei alege să-ți dea cât ai tu nevoie, vei primi exact suma pe care ai cerut-o, dar dacă vei avea înțelepciunea să spui: „Dați-mi după bogăția dumneavoastră“, vei avea șansa să primești mult mai mult decât ai putut crede sau gândi. Un exemplu despre o asemenea situație ne este prezentat în cazul vizitei împărătesei din Seba la Ierusalim. La întoarcerea ei acasă, „Împăratul Solomon a dat împărătesei din Seba tot ce a dorit, tot ce a cerut și i-a mai dat și pe deasupra daruri vrednice de un împărat ca Solomon“ (1 Regi 10:13).

În Ioan 14:12, Domnul Isus ne promite că vom face lucrări mai mari decât a făcut El. Nu putem face lucrări mai mari „în calitatea lor“, pentru că nici unul dintre noi nu poate aspira la lucrările făcute în dumnezeirea Sa, dar suntem asigurați că vom face lucrări mai mari „în cantitatea lor.“

Ca să ne dăm seama despre ce vorbește Pavel, putem alcătui din Efeseni 3:20 o „piramidă a puterii“:

El poate
El poate să facă
El poate să facă ce cerem noi
El poate să facă ce cerem sau gândim noi
El poate să facă tot ce cerem sau gândim noi
El poate să facă mai mult decât cerem sau gândim noi
El poate să facă mult mai mult decât cerem sau gândim noi
El poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi

Remarcați că benedicția ne amintește iar de „puterea care lucrează în noi.“ Este aceeași putere („dunamis“) care lucrează („energeia“) prin învierea lui Christos până va reuși să înnoiască toate lucrurile (Efeseni 1:11, 19; 2:2; 3:7; 4:16).

Dacă această benedicție este adevărată, cum se face că așa de mulți creștini sunt fără putere? Singura explicație este că undeva între sursa de putere și ei s-a produs o întrerupere. O doză de necredință, un păcat

nemărturisit, un compromis cu lumea și cu valorile ei, o doză de mândrie care face necesară smerirea noastră, toate acestea sunt piedici în calea manifestării puterii divine prin noi. Când piedicile sunt luate din cale prin pocăință și iertare, puterea este liberă iar să inunde mecanismele vieții noastre interioare. Care este scopul cu care lucrează ea? Ca să ne ajute pe noi să construim biserici mari sau ca să ne facă celebri în ochii altora prin realizările noastre? Nu! Toate aceste lucruri pe care vrea să le facă puterea lui Dumnezeu prin noi au un singur scop: înălțarea Numelui lui Dumnezeu și proslăvirea Lui veșnică:

„... a Lui să fie slava în Biserică și în Christos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.“ (Efeseni 3:21)

Este uimitor să știm că ceea ce face Biserica astăzi îl va glorifica pe Dumnezeu în vecii vecilor! Cea mai importantă misiune a Bisericii este încă în viitor! Ce suntem și ce facem aici și acum ne pregătește pentru vremurile viitoare. Nu sta nepăsător! Intră în drepturile tale și primește de la Dumnezeu toată oferta nemaipomenită a binecuvântărilor Sale.

Unul din cele mai frumoase comentarii la epistola către Efeseni a fost scris sub titlul: „Vezi, umblă și luptă.“ În această carte, autorul (Watchman Nee) sistematizează conținutul teologic al cărții în aceste trei verbe. „Vezi“ este așezarea creștinului în poziția pe care i-a destinat-o Dumnezeu în planul Său cel veșnic. „Umblă“ este consecința poziției lui, datoria lui corespondentă chemării extraordinare care i-a fost făcută. „Luptă“ este activitatea creștinului în contextul contemporan al înfruntării cu entitățile ostile Împărăției lui Dumnezeu.

Cum putem dobândi extraordinara putere a învierii care să ne facă în stare să „umblăm“ și să „luptăm“ ca niște adevărați copii ai lui Dumnezeu?

Secretul este în această rugăciune din Efeseni 3:14-21. Ea ne descrie treptele prin care puterea lui Dumnezeu poate energiza viața noastră dincolo de orice limite pe care ni le închipuim astăzi.

3. Ceea ce știi îți poate da pacea

Îndatoririle noastre în Christos (4 - 6)

A. Strategia lui Christos în Biserică

Umblați în unitatea trupului lui Christos

Unitate în diversitate - resursele 4:1-9

Unitate în slujire - metoda 4:10-12

Unitate pentru creștere - scopul 4:13-16

Schimbarea hainelor, schimbarea vieții 4:17-23

„Umblarea în adevăr“ (4:24b-32)

„Umblarea în dragoste“ (5:1-7)

„Umblarea în lumină“ (5:8-14)

„Umblarea în înțelepciune“ (5:15-20)

„Umblarea în supunere“ (5:21-6:9)

Ceea ce știi îți poate da biruința

B. Strategia lui Christos în luptă

6. „Umblarea în biruință“ (6:10-20)

O purtare vrednică de măreția chemării

Asemenea primei părți, cea de a doua jumătate a epistolei debutează și ea cu o declarație emblematică, cu un titlu general. Ea este întemeiată pe autoritatea unui apostol care și-a trăit el însuși crezul în cele mai mici amănunte ale vieții. Învățătura lui Pavel se sprijină solid pe viața lui Pavel:

„Vă sfătuiesc, deci, eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, ...“ (Efes. 4:1).

Cititorul atent descoperă repede că cea de a doua parte a epistolei răspunde ca un ecou celei dintâi. Doctrinile expuse în partea întâi se răsfrâng în datoriile creștine din partea a doua. Simetriile se succed unele după altele și putem câștiga mult dacă le punem unele lângă celelalte. De exemplu, în partea întâi ni s-a spus despre „faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru noi, ca să umblăm în ele“ (Efeseni 2:10), în partea a doua ni se arată care sunt aceste fapte și cum trebuie să umblăm noi în ele. În Efeseni 1:13 am găsit doctrina despre Duhul Sfânt care-i pecetluiește pe cei credincioși, în partea a doua suntem îndemnați să „nu întristăm pe Duhul Sfânt prin care am fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.“ Cine vrea să facă un studiu profitabil despre Duhul Sfânt, poate extrage din textul epistolei cele douăsprezece pasaje în care ni se vorbește despre El, notând că în prima parte a epistolei ni s-a spus ce este și ce face Duhul Sfânt pentru noi, iar în partea a doua ni se spune ce suntem și ce trebuie să facem noi pentru El.

Vocabularul folosit de apostolul Pavel în partea a doua a epistolei este profund simbolic și mistic:

„Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de la Duhul Sfânt, întrebuițând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești. Dar omul firese nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește“ (1 Corinteni 2:12-14).

În cuvinte simple, grefate însă pe terminologia foarte sofisticată a filosofiei și moralei grecești a vremii, apostolul Pavel îi sfătuieste pe credincioși să aibă o purtare pătrunsă de „puterea învierii“. Cuvintele lui pot fi un fel de minighid duhovnicesc pentru comportamentul în fiecare dintre cele patru sfere în care-și trăiește viața creștinul: în Biserică el trebuie să păstreze și să întărească „unitatea“, în societate el trebuie să practice „curăția“, în familie să manifeste „dragoste și respect“, iar în lupta spirituală cu Satan și cu domniile întunericului el trebuie să fie „puternic și biruitor“.

În dinamica vieții de înviere, credinciosul trebuie să umble corespunzător cu „chemarea care i-a fost făcută“. Verbul „a umbla“ apare de șapte ori în această epistolă (2:2,10; 4:1, 17; 5:2, 8, 15). Remarcați simetria dintre cele două jumătăți ale epistolei:

1-3 – Poziția	4-6 – Purtarea
Chemati prin har să facem parte din trupul Său (Cap.1)	Umblați vrednici în unitatea trupului Său (4:1-16)
Înviați din morți (2:1-10)	Dezbrăcați-vă de hainele vechi (4:17-5:17)
Împăcați (2:11-22)	Umblați în armonie (5:18-6:9)
Taina biruinței lui Christos asupra Diavolului (cap.3)	Umblați în biruință (6:10-24)

Reformulând îndemnul date de Pavel, vom putea urmări restul epistolei împărțindu-l în patru subcapitole:

Umblați în unitatea trupului Său (4:1-16)

Umblați în curăția vieții noi (4:17-5:17)

Umblați în armonie (5:18-6:9)

Umblați în biruință (6:10-24)

Revenind la ilustrația cu automobilul, după ce am văzut planul, puterea și poziția noastră în Biserică, vom vedea acum potecile pe care va trebui să le parcurgem ca și creștini.

Umblați în unitatea trupului lui Christos

„... să vă purtați ... cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste, și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii“ (Efeseni 4:1-3)

Cei care sunt chemați să umble în unitatea creștină trebuie să posede șapte trăsături de caracter rezultate prin lucrarea nașterii din nou: smerenia, blândețea, îndelunga răbdare, îngăduința, dragostea, unirea Duhului și legătura păcii (4:1-3)

Despre fiecare dintre aceste virtuți am putea să scriem și poate că ar trebui să scriem câte o lămurire individuală. Scopul și spațiul acestei cărți nu ne permite însă acest exercițiu. Este suficient să spunem aici că nici unul dintre noi nu poate „crea“ unitatea creștină despre care se vorbește aici. Ea este în întregime lucrarea Duhului Sfânt. Singurul lucru care ni se cere este să nu o rupem, să o păstrăm!

Pentru așa ceva se cere multă smerenie și blândețe. A fi blând nu înseamnă a fi bleg! Blândețea nu este semn de slăbiciune, ci de putere ținută sub control. Moise, cel care a condus poporul lui Dumnezeu prin Marea Roșie și prin pustie a fost considerat de Dumnezeu „cel mai blând om de pe fața pământului“ (Numeri 12:3). Numai un om puternic poate fi blând. Blândețea nu poate apare decât ca o manifestare a mărimii și a puterii. Nimeni nu spune despre un purice sau despre un țânțar că sunt blânzi. O rămă nu este blândă! Se spune în schimb despre un elefant că este blând! Un urs poate fi blând. Un leu poate fi blând. Un uriaș poate fi blând. Ce unitate de mărime și ce fel de comparație a folosit Dumnezeu când l-a decretat pe Moise drept „cel mai blând om de pe fața pământului“? Blândețea lui a ieșit în evidență în contextul poziției, puterii și privilegiilor sale înaintea lui Dumnezeu. Pe vremea aceea, nici un alt om de pe fața pământului nu s-a bucurat de poziția, puterea și privilegiile pe care i le-a acordat Dumnezeu lui Moise (12:6-8).

Blândețea lui Moise s-a văzut atunci când el nu și-a folosit poziția, puterea și privilegiile pentru folosul personal, ci a mijlocit pentru ceilalți. De două ori l-a pus Dumnezeu la încercare și i-a zis să-L lase să nimicească întreaga națiune, iar pe el să-l facă întemeietorul unui nou popor. De fiecare dată Moise a mijlocit înaintea lui Dumnezeu pentru poporul Său.

Blândețea lui a ieșit în evidență și atunci când a mijlocit pentru sora și pentru fratele lui care îl desconsideraseră și au vrut să-i ia locul în fruntea poporului (Numeri 12).

Cel mai frumos exemplu de blândețe și smerenie este însă Domnul Isus. El ne-a îndemnat să învățăm de la El pentru că El este „Blând și smerit cu inima“ (Matei 11:29). Când Îl răstigneau și când avea la dispoziție nu mai puțin de douăsprezece legiuni de îngeri, El a ales să nu se apere, ci S-a lăsat pironit pe cruce, rugându-se tot timpul pentru dușmanii Săi: „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac!“ (Luca 23:34).

Apostolul Pavel ne îndeamnă să fim și noi blânzi: „Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape“ (Filipeni 4:5). Blândețea noastră se vede din felul în care știm să renunțăm la poziția, puterea și privilegiile noastre, ca să putem să fim o binecuvântare pentru cei din jurul nostru. Cel care este „grabnic la ascultare, încet la vorbire și zăbavnice la mânie“ este un om plin de blândețe. Astfel de oameni „blânzi“ vor moșteni într-o bună zi tot pământul! (Matei 5:5).

Sora blândeței, smerenia este o calitate pe care atunci când îți dai seama că o ai, deja ai pierdut-o. Smerenia înseamnă să-L pui pe Domnul Isus pe locul întâi, pe ceilalți pe locul doi și pe tine să te lași la urmă.

Smerenia și blândețea sunt izvoarele din care curge îndelunga răbdare. Un om mândru n-are răbdare și nu va putea să aibă până ce nu va deveni smerit și blând. Dacă ne vom lepăda însă de noi înșine vom ajunge să avem, așa cum spune Iacov, răbdare, îndelungă răbdare și răbdarea sfinților (Iacov 1:1-4; 5:7,8,10), o calitate absolut necesară pentru cei care lucrează în Biserica lui Christos (2 Timotei 2:10; 3:10). Îndelunga răbdare se manifestă în îngăduință, acestea fiind doar două aspecte din multiplele aspecte ale dragostei. De fapt, enumerând aceste caracteristici, Pavel descrie roada Duhului Sfânt:

„Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor“ (Galateni 5:22-23).

Despre acest proces al pregătirii pentru lucrare prin transformarea caracterului vorbește și apostolul Petru:

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de

frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni“ (2 Petru 1:6).

Temeiul unității creștine (4:4-6)

Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți“ (Efesenii 4:4-6).

Ecumenismul politic încearcă să unească grupările religioase într-un mod nebiblic. El diminuează importanța doctrinelor, supralicitanând importanța dragostei. Ei spun: „Christos n-a spus că lumea ne va cunoaște prin doctrinele noastre, ci dacă vom avea dragoste unii pentru alții.“

În epistola către Efesenii, apostolul Pavel n-a vorbit nimic despre unitatea dragostei în primele trei capitole, până ce nu a așezat acolo temelia doctrinară. Comportamentul este influențat întotdeauna de tăria convingerilor noastre. Nu toți suntem de acord în toate, dar trebuie să existe un corp de convingeri comune, fără de care nu se poate vorbi de unitate. Cel pentru care unu plus unu fac întotdeauna doi poate colabora cu acela pentru care unu plus unu pot face câteodată și trei! Orice unitate care nu este așezată pe adevărul Scripturii se află pe o temelie foarte fragilă. Apostolul Pavel enumeră șapte realități de referință care delimitează unitatea tuturor creștinilor adevărați: un trup, un duh, o nădejde, un Domn, o credință, un botez și un singur Tată.

Trupul este adunarea credincioșilor în Christos, născuți din nou prin lucrarea Duhului. Fără naștere din nou, nimeni nu poate face parte din Biserică!

Nădejdea despre care amintește Pavel este certitudinea revenirii lui Christos și slava de care va fi urmată în instaurarea împărăției Lui, în care El va fi singurul Domn. Această domnie viitoare a Lui trebuie să fie anticipată în cinstirea Lui ca și Cap al Bisericii încă de pe acum. Biserica nu are astăzi nici o altă persoană care să-I țină locul lui Christos. El este și acum „Domnul“ nostru.

Aflat în vizită în Irlanda protestantă, un creștin ortodox care vizita o biserică de acolo, a întrebat: „Cine este capul Bisericii dumneavoastră?“ O femeie i-a răspuns: „Nu poate fi decât un singur Cap al Bisericii, Isus Christos! Oricine altcineva este un uzurpator nerușinat.“ N-a fost răspunsul pe care-l anticipase vizitatorul. El se gândise la vreun mitropolit, patriarh sau Papă ...

Referirea la o singură credință face aluzie la depozitul de informații așezat în textul Noului Testament „credința dată odată pentru totdeauna sfinților“ (Iuda 3). Creștinii primului secol aveau o sumă de învățături pe

care le răspândeau, le păzeau și le transmiteau mai departe (2 Timotei 1:13; 2:2).

Botezul amintit aici nu este o stare de plinătate spirituală care trebuie atinsă după convertire, ci actul prin care Duhul Sfânt îl altoiește pe cineva în trupul lui Christos (1 Corinteni 12:13).

Lui Pavel îi place să sublinieze că Dumnezeu este Tatăl (Efeseni 1:3, 17; 2:18; 3:14; 5:20). Unitatea creștină nu poate fi extinsă celor care nu fac parte din familia Dumnezeului Biblicii. Biserica este teritoriul exclusiv al prezenței, lucrării și autorității lui Dumnezeu: „care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți“ (Efeseni 4:6).

Instrumentele unității creștine (4:7-11)

Pavel merge mai departe spunându-ne că Dumnezeu lucrează la unitatea și creșterea spirituală a celor credincioși prin intermediul unor instrumente umane dăruite Bisericii și înzestrate în mod special și specific pentru o anumită lucrare. Categoriile de lucrători enumerate în mod cronologic de apostolul Pavel sunt : apostoli, profeți, evangheliști, păstori și învățători.

„ Dar ficcăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Christos. De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor.“ Și acest: „S-a suit“ ce înseamnă decât că înainte Se pogorâse în părțile mai de jos ale pământului? Cel ce s-a pogorât, este același cu cel ce s-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile. Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Christos ...“ (Efeseni 4:7-12).

În Biserică există unitate în diversitate! Ficcăruia dintre credincioși i s-a dat cel puțin un dar spiritual care-l face folositor celorlalți (1 Corinteni 12:1-12). Pavel ne spune că aceste daruri ne-au fost dăruite de Duhul, prin lucrarea lui Christos, care „S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor“. Noul Testament are trei pasaje care ne vorbesc despre darurile spirituale pentru slujirea în trupul lui Christos (1 Corinteni 12: 4-11; 27-31; Romani 12:3-8 și Efeseni 4:11. Listele nu sunt identice, ceea ce înseamnă că Pavel n-a vrut să ne dea o enumerare a tuturor darurilor posibile. Există însă niște daruri pe care Christos le-a plasat în Biserică pentru formarea, întreținerea și creșterea ei specifică. Diversitatea înseamnă competență în domenii diferite.

Pentru că vorbim despre lucrare este bine să folosim imaginea unei mâini. Ea este principalul instrument de activitate al trupului. După cum mâna trupului are cinci degete și Biserica are cinci categorii de lucrători principali: apostolii, prorocii, evangheliștii, păstorii și învățătorii.

Apostolii reprezintă singura categorie de slujitori ai Bisericii care are autoritate în toate timpurile și în toate locurile. Categoria corespunde degetului mare de la mână, singurul care este „opozabil“, așezat față în față cu celelalte patru degete. Degetul mare este singurul care le poate atinge pe celelalte. Domnul Isus a avut o mulțime de ucenici, dar a pus deoparte dintre ei doar doisprezece apostoli (Matei 10:1-4). Un ucenic este un adept al unor învățători sau al unui învățător. Un apostol este un om împuternicit cu putere de reprezentare, un ambasador. Apostolii au fost „martori ai învierii“ (Fapte 1:15-22), oameni care L-au văzut în mod personal pe Christos (1 Corinteni 9:1-2). Apostolii au aparținut lucrării lui Dumnezeu din primul veac, ei au pus „temelia“ Bisericii (Efesenii 2:20). Nici o clădire nu are nevoie de mai multe temelii. Lucrarea apostolilor a fost unică și irepetabilă.

Prorocii sunt oameni care proclamă adevărul divin, fie că acesta este despre trecut, prezent sau viitor (Fapte 11:28; Efesenii 3:5). Credincioșii primului veac nu au avut Biblii pe care să le citească. Evangheliile nu fuseseră scrise și nu se aflau încă în circulație. Din această cauză, Dumnezeu a inspirat prin Duhul Său pe anumiți oameni din Biserică să vorbească „spre zidire, sfătuire și mângâiere“ (1 Corinteni 14:3). Astăzi, textul Noului Testament este complet prin ceea ce ne-au lăsat apostolii și prorocii primului veac. Nimeni nu are voie să scoată sau să adauge ceva la el. Acest fel de activitate profetică s-a încheiat cu slujirea prorocilor din primul veac.

Oficiul de proroc corespunde degetului indicator al mâinii. Un astfel de om, comunică, nu comentează, ieșind înaintea poporului cu degetul indicator ridicat și cu cuvintele: „Așa vorbește Domnul!“

Evangheliștii sunt deschizătorii de drumuri, oameni care pleacă cu Evanghelia în teritorii noi. Dacă întindefi degetele mâinii, veți vedea repede că degetul al treilea este cel mai înalt și că el ajunge cel mai înainte. Evangheliștii sunt oameni care „merg din loc în loc ca să le vorbească altora despre Christos (Fapte 8:26-40; 21:28). Toți slujitorii Domnului trebuie „să facă lucrul unui evanghelist“ (2 Timotei 4:5), dar aceasta nu înseamnă că toți lucrătorii lui Dumnezeu sunt evangheliști! Apostolii și prorocii au pus temelia, iar evangheliștii merg să vorbească despre ea celor din teritoriile încă neexplorate.

Păstorii sunt lucrători cu mandat într-o singură biserică locală. Ei corespund degetului patru de la mână. Pe el este așezată o ... „verighetă“ care-i anunță pe toți din jur că purtătorul ei este căsătorit cu o anumită persoană. În mod similar, păstorul nu este păstor decât în biserica locală care l-a pus deoparte pentru această slujire. Când merge în alte biserici, păstorul este doar un ... musafir.

Păstorii, asemenea bărbaților căsătoriți, și asemenea „ciobanilor“ de oi, sunt responsabili să hrănească și să călăuzească Biserica, turma Marelui Păstor:

„Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei. Și când Se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa, care nu se poate veșteji, a slavei“ (1 Petru 5:1-4).

Învățătorii sunt răspunzători cu păstrarea și transmiterea adevărului creștin din generație în generație și din loc în loc. Bisericele formate prin lucrarea evangheliștilor, așezate pe temelia apostolilor și prorocilor și plasate sub îngrijirea păstorilor trebuie să fie edificate și educate în învățătura creștină.

Categoria învățătorilor corespunde degetului mic de la mână, cu care ne scărpinăm adesea în ureche. Învățătorul îndeasă „învățătura peste învățatură“, călăuzind și corectând viața creștinilor.

Unii comentatori sunt de părere că „păstor și învățător“ s-ar putea aplica unei singure persoane. Eu știu însă destui „învățători“ care nu sunt neapărat chemați să fie și păstori. De asemenea, cunosc păstori foarte buni care nu sunt neapărat și cei mai străluciți învățători din Biserică.

De unde știi dacă ești chemat să fii evanghelist sau păstor? Te poți verifica singur. Dacă te simți mai bine atunci când mergi din loc în loc și vorbești mereu la fețe noi ești probabil chemat să fii evanghelist. Dacă te simți stânjenit când ești chemat să vorbești în alte adunări locale, dacă te simți bine doar când te uiți în ochii unor oameni pe care-i cunoști și știi cu cine ai de-a face ești chemat probabil să fii păstor.

De unde știi dacă ești învățător, nu păstor? Și aici situația este simplă. Dacă ți-e greu să te apropii de oameni, să le ascuți păsurile, dacă nu-ți este ușor să-ți faci prieteni, dar îți vine foarte ușor să le abordezi problemele „în mod teoretic“, ești făcut să fii învățător, nu păstor. Un păstor este în primul rând o „cloșcă“, o „doică“ cum se numește pe sine Pavel (1 Tesaloniceni 2:7) și numai în al doilea rând un crainic, un cocoș care le spune celorlalți „cât este cesasul“.

Creșterea în unitatea creștină (4:12-16)

„... pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Christos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Christos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățatură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Christos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își

primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste“ (Efeseni 4:12-16).

Care este scopul Bisericii? Care este dinamica lucrării creștine în lume și care este dinamica lucrătorilor creștini?

De două mii de ani, Biserica face un singur lucru: vestește Evanghelia, strânge în „adunare“ oamenii care o cred, îi crește spre maturizarea duhovnicească, îi ajută să-și descopere specificul lucrării creștine individuale și-i trimite apoi iar în lume ca să vestească Evanghelia. Toate acestea se fac „ca pentru Domnul“, într-o atmosferă de totală și profundă închinare. Mărturie, membralitate, maturizare, misiune în lume pentru ca alții să urmeze apoi același proces: mărturie, membralitate, maturitate, misiune în lume ...

Apostolii, prorocii, evangheliștii, păstorii și învățătorii sunt „antrenorii“ sfinților din Biserică. La întrebarea: „Cine este lucrătorul bisericii voastre?“ fiecare trebuie să răspundă: „Și eu sunt unul dintre ei“.

Apostolii, prorocii, evangheliștii, păstorii și învățătorii lucrează Biserica pentru ca Biserica să poată să lucreze! Apostolul Pavel vede aici două nivele de activitate în Biserică: creșterea Bisericii spre desăvârșirea trupului cosmic al lui Christos și creșterea fiecărui credincios în parte. Această creștere trebuie să se producă în perimetrul interacțiunii dintre mădularele Bisericii, „prin ceea ce dă fiecare încheietură“. Un creștin adevărat nu poate sta departe de părtășia bisericii locale. Așa a rânduit Dumnezeu.

Un misionar „independent“ l-a vizitat pe un păstor de biserică locală și i-a cerut suport financiar.

„Cu ce grup ești asociat?“, l-a întrebat păstorul.

„Fac parte din Biserica invizibilă a lui Christos“, a venit răspunsul.

„Și eu“, a insistat păstorul, „dar din ce biserică faci parte?“

„Din Biserica invizibilă.“

Devenind suspicios, păstorul l-a întrebat: „Și unde se întâlnește această biserică a ta? Cine o păstorește?“

Misionarul i-a răspuns și el tăios: „Pretutindeni! Biserica ta nu este adevărata Biserică. Pe asta o păstorești tu. Eu fac parte din biserică invizibilă pe care o păstorește Domnul Isus însuși.“

„Atunci, îți dau și eu niște bani invizibili pentru biserică ta invizibilă“, i-a spus păstorul.

Adevărul este că Biserica invizibilă este doar o invenție a celor incapabili să stea între „oameni în carne și oase“, cu slăbiciunile și cu problemele lor. Când ești bolnav însă și când te afli pe un pat de spital ai nevoie de frați și surori în carne și oase, de un păstor în carne și oase și de o manifestare vizibilă a părtășiei creștine.

Țelul slujirii păstorilor și învățătorilor din biserică locală este maturizarea credincioșilor și echiparea lor „în vederea lucrării de slujire“ (Efeseni 4:4).

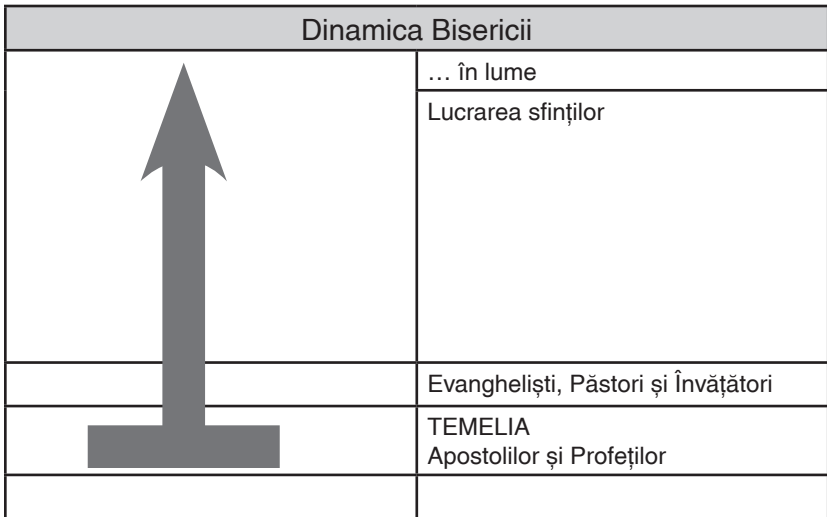
Ținta creșterii este asemănarea cu Christos (Efeseni 4:13).

Metoda de creștere este slujirea reciprocă (Efeseni 4:16). Este mult mai ușor să-L slujești pe Christos, decât să-i slujești pe cei din Biserică. A spune însă că-L iubești pe Dumnezeu, fără să demonstrezi această dragoste față de cei din familia Lui este o ... minciună (1 Ioan 4:20). Cel ce se separă de trupul comun al bisericii locale păcătuiește de două ori; odată că se lipsește pe sine de ceea ce ar putea să-i dea alții și a doua oară că îi lipsește pe ceilalți de ceea ce Dumnezeu le-a rânduit să primească prin el.

Maturizarea în unitate

Care sunt semnele maturizării în biserică locală?

Apostolul ne vorbește despre „asemănarea cu Christos“ (Efeseni 4:13), stabilitate în credință și purtare (Efeseni 4:14), echilibru între adevăr și dragoste (Efeseni 4:15), și implicare personală în lucrarea de slujire reciprocă (Efeseni 4:16). Credincioșii trebuie călăuziți spre o viață de sfințenie, de certitudine în problema mântuirii, de respect față de ceilalți și de preocupare pentru bunăstarea individuală și colectivă a bisericii.

Umblați în curăția vieții noi

Unele cărți sunt pentru informarea sau inspirarea noastră, dar Biblia este pentru transformarea noastră. Este o mare diferență între cărți făcute de oameni și CARTEA care face oameni. Se spune că I.L.Caragiale putea fi văzut în călătorii purtând cu sine un „Mers al trenurilor“ și o Biblie. Întrebat de cineva „cum stă chestiunea“, marele dramaturg, adânc cunoscător al problemelor umane, ar fi explicat: „Vezi matele, eu folosesc „Mersul trenurilor“ ca să ajung cu bine la destinația dorită aici pe pământ, iar Biblia mă ajută să ajung acolo unde doresc în viața de dincolo.“

Expresia care ne arată că între doctrinele din prima parte și comportamentul din partea a doua este o relație de la cauză la efect este, în traducerea română, „de aceea“ (Efesenii 4:8; 4:25; 5:14, 17, 24). În originalul din limba greacă, expresia mai apare și în Efesenii 4:1, 17; 5:1,7.

Dumnezeu ne iubește așa cum suntem, dar ne iubește prea mult ca să ne lase așa cum suntem. Partea a doua a epistolei este „ecoul“ doctrinelor din prima parte. Cel ce a fost „înviat împreună cu Christos“, trebuie acum „să trăiască „viața de înviere“ despărțindu-se din ce în ce mai mult de obiceiurile păcătoase ale vieții vechi.

„Iată, deci, ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor. Ei și-au pierdut orice pic de simțire, s-au dat la desfrânare și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție.

Dar voi n-ați învățat așa pe Christos; dacă, cel puțin, L-ați ascultat și dacă, potrivit adevărului care este în Isus, ați fost învățați, cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoțiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou,

făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul“ (Efeseni 4:17-24).

Asemenea lui Iacov, apostolul Pavel ne îndeamnă să nu teoretizăm steril, ci să trăim practic o viață înnoită prin puterea învierii:

„Fiți împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri“ (Iacov 1:22).

„Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Christos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă“ (Romani 6:4).

Metafora pe care o folosește Pavel este „îmbrăcarea și dezbrăcarea“, „să vă dezbrăcați de omul cel vechi“ și „să vă îmbrăcați în omul cel nou“. Știam că există haine de înmormântare. Pavel ne spune că există și haine de înviere! Nu trebuie să rămânem cu cele vechi, care ne împiedicau mișcarea în neprihănire. Aduceți-vă aminte că, după ce l-a înviat din morți pe Lazăr, Domnul Isus a spus: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă!“ Lucrarea lui Dumnezeu cu cei credincioși presupune mult mai mult decât iertarea inițială și înnoirea nașterii din nou.

Un simbol al acestei îmbrăcări în hainele învierii este purtarea de haine noi cu ocazia Paștelor în România. Instinctiv sau intenționat, creștinii din țara noastră mărturisesc credința că Paștele este o sărbătoare a înnoirii vieții.

În pasajul din Efeseni 4:17-32, apostolul Pavel expune această realitate în trei pași consecutivi, el ne dă un avertisment, urmat de un argument și o aplicație practică.

Avertismentul

„Iată de ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii“ (Efeseni 4:17).

Dacă ești creștin, tu nu trebuie să imiți felul de viață al păcătoșilor din jurul tău. Ei sunt „morți în greșelile și în păcatele“ lor (Efeseni 2:1). Tu ai înviat și experimentezi deja ceva din calitatea vieții veșnice.

Pavel ne dă apoi câteva diferențe dintre un mântuit și un nemântuit.

În primul rând, un creștin *gândește altfel* decât un nemântuit. Remarcați mulțimea de termeni care fac referință la gândire: „deșertăciunea gândurilor lor“ (Efeseni 4:17, 23), „minte întunecată“ (4:18), „neștiință“ (4:18), „dar voi n-ați învățat așa ...“ (4:20).

Salvarea noastră începe cu pocăința (metanoia), care este o „înnoire a minții“. Când cineva crede în Christos i se schimbă concepția lui despre lume și viață, i se schimbă sistemul valoric, i se schimbă idealurile.

Ce-i rău cu omul care nu L-a primit încă pe Christos? În esență, el trăiește în „deșertăciunea gândurilor lui“ și este străin de realitatea existenței lui Dumnezeu. Pentru că nu-L cunoaște pe Dumnezeu, el nu poate înțelege realitatea și nu se poate înțelege nici pe el însuși. Această realitate tristă este descrisă de Pavel în Romani 1:21-25. Lumea contemporană are o uriașă cantitate de cunoștințe, dar foarte puțină înțelepciune. Un filosof modern a exprimat-o foarte bine atunci când a zis: „Am îmbunătățit metodele, dar nu ne-am schimbat scopurile“. Cain a trebuit să iasă la câmp pentru a-l ucide pe fratele său, iar un om din evul mediu trebuia să fie deosebit de „harnic“ ca să poată omori câteva sute de persoane. Astăzi, putem sta în confortul fotoliului și, apăsând doar pe un buton sau pe clapele unui computer, putem ucide aproape instantaneu milioane de oameni.

Mintea omului nesalvat este „întunecată“. El se crede „iluminist“ pentru că a lepădat creștinismul și credința în Dumnezeu, dar s-a prăbușit de fapt în întuneric. „Fiindcă, cu toate că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fâlit că sunt înțelepți și au înnebunit“ (Romani 1:21-22). Satan le-a întunecat mințile (2 Corinteni 4:3-6) pentru că el nu vrea să-i lase să înțeleagă cine este și ce este Christos. Omul nemântuit nu poate gândi clar în problema lucrurilor spirituale.

Pavel ne spune că această stare este o consecință a „împietririi inimii lor“. Refuzarea Evangheliei duce la decadență. Cine se împotrivesc adevărului, va ajunge foarte repede să creadă și să trăiască o ... minciună (2 Tesaloniceni 2:11).

Ca și creștin, tu nu poți să-ți mai modelezi viața după astfel de oameni. Moda și „celebritățile zilei“ nu trebuie să mai aibă influență asupra ta. Tu știi cine este Christos, știi că El a înviat, că viața are un sens și un scop, cunoști Cuvântul lui Dumnezeu și ți-ai adus trupul ca o jertfă plăcută înaintea Domnului, pentru a trăi în neprihănirea unei vieți de înviere (Rom. 6:13; 12:1).

Avertismentul exprimat de Pavel ne spune că n-avem voie să ne mai luăm după exemplul păcătoșilor nemântuiți. Faptul că apostolul ne dă un astfel de avertisment ne spune că o astfel de posibilitate există, dar ea nu trebuie să fie o probabilitate pentru tine și pentru mine.

Argumentul

Împotriva unei astfel de posibilități, Pavel ne dă un argument legat de „educația creștină“: „Dar voi n-ați învățat așa pe Christos“ (4:20).

Noi n-am învățat „despre Christos“, ci L-am învățat „pe Christos“. Expresia aceasta, aparent incorectă, subliniază necesitatea unei relații personale dintre noi și Christos. Poți să înveți tot ce se poate ști „despre Christos“ și să nu fii niciodată mântuit.

Pot să învăț „despre Napoleon“, dar nu-l pot învăța pe Napoleon, pentru că el nu mai trăiește. Nu este tot așa și cu Christos! Isus Christos este viu și putem să ne apropiem de El ca să fim făcuți părtași gândurilor și idealurilor Lui. Părtașia aceasta se clădește pe conținutul Cuvântului Său. Întreaga Biblie este o descoperire a lui Dumnezeu și a Domnului Isus Christos (Luca 24:27; Ioan 5:39). Cunoașterea pe care ne-o oferă ea, mijlocită de lucrarea supranaturală a Duhului Sfânt, ne oferă posibilitatea schimbării interioare a minții și a caracterului. Pasajul din Efeseni 4:22-24 este un rezumat al unei demonstrații descrise în Romani 5 - 8, unde Pavel explică identificarea credinciosului cu Christos în moartea, îngroparea și învierea Sa glorioasă. Ca și creștini, noi nu ne-am schimbat numai gândirea, ci și cetățenia. Suntem cetățeni ai cerului pentru că am ajuns „o nouă creație“ (2 Corinteni 5:17). Toate cele vechi s-au dus și n-avem de ce să ne mai conformăm lumii pierdute din societatea contemporană.

Pavel spune: „Să vă înnoiți în duhul minții voastre“ (Efeseni 4:23). Schimbarea interioară se face prin familiarizarea cu Cuvântul lui Dumnezeu. Este foarte important să-l citești și să înveți să gândești în armonie cu el. Dacă din punct de vedere material „noi suntem ceea ce mâncăm“, din punct de vedere spiritual „noi suntem aceea ce gândim“, iar ce gândim depinde foarte mult de ceea ce ascultăm și citim.

Aplicația

Apostolul Pavel nu s-a mărginit doar să enunțe un principiu teoretic, ci l-a aplicat imediat la viața practică în domeniile care intră sub incidența lui. Pavel nu s-a sfiit să spună lucrurilor pe nume și să vorbească împotriva păcatului. El enumeră cinci lucruri pe care trebuie să le evităm și ne spune și de ce.

Nu mințiți!

„De aceea, lăsați-vă de minciună: „Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul“ pentru că suntem mădulare unii altora“ (Efeseni 4:25).

O minciună este o afirmație care nu corespunde cu situația reală, făcută cu intenția de a induce în eroare. Dacă mă întrebi cât e ceasul și eu îți spun o oră, iar apoi descopăr că ceasul meu nu mergea bine, nu te-am mințit, deși ți-am spus un neadevăr. A fost o greșeală neintenționată. Minciuna este un act premeditat săvârșit cu bună știință.

Satan este mincinos (Ioan 8:44) și vrea să ne convingă că Dumnezeu ne ascunde adevărul (Gen. 3:1). Ori de câte ori spunem un adevăr suntem de partea lui Dumnezeu. Când spunem o minciună, suntem „de la diavolul“.

Ne place să credem că minciuna îi ajută uneori pe cei din jurul nostru, dar aceasta nu este adevărat. Până la urmă se va vedea că nici un bine nu vine printr-o minciună. „Nici o minciună nu vine din adevăr“ (1 Ioan 2:21). Iadul este deja pregătit pentru „oricine iubește minciuna și trăiește în minciună!“ (Apocalipsa 22:15).

Observați motivul pentru care ne îndeamnă Pavel să evităm minciuna: „pentru că suntem mădularii unii altora“. Când îl înșel pe un frate al meu, mă înșel și pe mine însumi! Transpuneți această realitate la viața trupului. Când ochiul întreabă mâna dacă un anumit obiect este fierbinte, mâna, deși îl pipăie și vede că este fierbinte, i-ar răspunde: „Este rece!“ Cine pierde? Pierde tot trupul și mai ales ... mâna, pentru că creierul îi va spune: „Apucă-l și ține-l bine.“

Ce s-ar întâmpla cu trupul nostru dacă mădularile s-ar minți unele pe celelalte? Medicina numește boala aceasta „fenomen de respingere“. Viața trupului n-ar mai putea continua. El s-ar autodistrage. Motivația dată de Pavel este foarte puternică.

Nu vă mâniați!

„Mâniați-vă și nu păcătuți“. Să n-apună soarele peste mânia voastră, și să nu dați prilej diavolului“ (Efes. 4:26-27).

Mânia este o iritare sentimentală produsă de ceva care nu ne place. În ea însăși, mânia nu este ceva păcătos. Biblia ne spune că și Dumnezeu se mânie (Deut. 9:8; 20; Ps. 2:12). Textul Scripturii folosește expresia „mânia lui Dumnezeu“ (Num. 25:4; Ier. 4:8; 12:13). Mânia divină este un element al judecării lui Dumnezeu față de păcat, ilustrată de întâmplarea în care Domnul Isus a „curățit Templul“ (Mat. 21:12-13). Mânia se poate asemăna cu un foc care mistuie. Biblia ne spune că mânia „se aprinde“ (Num. 11:10; Deut. 29:27).

Emoțiile sunt reale, dar ele nu reflectă neapărat realitatea. Emoțiile sunt mai degrabă „interpretarea“ pe care o dăm fiecare din noi „realității“ din jurul nostru. Această interpretare poate fi corectă sau incorectă, ca în situațiile în care avem o teamă nejustificată. Nouă ne este foarte greu să rămânem în limitele acestei „mânii sfinte“ pentru că trăim în firea pământescă și suntem înclinați spre păcat. Judecata noastră nu poate fi decât parțială pentru că nu cunoaștem toate lucrurile ca Dumnezeu. Numai Dumnezeu cunoaște totul. Ceea ce ne irită pe noi s-ar prea putea să fie ceva care să nu ne placă din pricina egoismului sau a comodității noastre. Biblia ne spune că emoțiile sunt un fel de barometru al spiritului. Dacă avem dragoste, bucurie, pace este pentru că trăim așa cum vrea Dumnezeu. Dacă însă avem, duh de ceartă, pizmă, mânie este semn că trăim la nivelul pornirilor răutăcioase ale firii noastre pământești.

Pavel ne spune că este cu putință să ne mâniem fără să păcătuim. Principiul biblic ar fi să ne mâniem pe păcat, dar să continuăm să iubim pe păcătos. Când ne mâniem, trebuie să căutăm să rezolvăm problema foarte repede. „Să nu apună soarele peste mânia voastră.“ Asta înseamnă că ne putem mânia în fiecare an, în fiecare lună, în fiecare săptămână și chiar în fiecare ... zi. Caută însă să rezolvi foarte repede conflictul în care ai intrat. Altfel, focul mâniei te va pârzoli și pe tine și pe cei din jurul tău.

Când mânia cuiva mocnește ea este numită răutate, când dă în clocot, ea se transformă în ură. Nu îngădui mâniei tale să ajungă la ură. Du-te la cel ce ți-a greșit și caută să rezolvi totul cât se poate de repede. Când focul mâniei nu este stins cu iertarea dragostei el poate face prăpăd. Mânia este primul pas către crimă (Mat. 5:21-26). „Nu dați prilej diavolului“ ! El îi urăște pe copiii lui Dumnezeu și când găsește unul care este aprins de mânie caută să-l folosească pentru a incendia toată biserica.

Una din statisticile americane ne spune că una din treizeci și cinci de crime sunt datorate mâniei și majoritatea se petrec între persoane care sunt prieteni sau rude apropiate. Cearța pornește de la te miri ce și se termină cu o crimă. Horațiu avea dreptate când a spus: „Mânia este o nebunie de moment“. Nu încerca să o justifici. Caută să o stăpânești. Și mai bine, caută să o eviți. Oricine se poate mânia, dar să te enervezi numai când trebuie, numai atât cât trebuie, numai pe cine trebuie și numai așa cum trebuie nu stă la îndemâna oricui. Numai Dumnezeu poate folosi mânia într-un mod corect.

Iată câteva maxime despre mânie pe care le-am adunat de-a lungul anilor:

„Mânia este un acid care deteriorează mult mai mult vasul în care este ținut decât substanțele peste care este turnat.“

„Cu cât un om știe mai puțin, cu atât este mai ușor de convins că știe totul.“

„Cel care nu se mânie pe rău, n-are nici un fel de entuziasm pentru bine.“

„Oricine a reușit să te enerveze, a reușit să te biruiască.“

„Mânia, ca și focul, până la urmă se stinge; dar ce facem cu ... cenușa?“

„Cu fiecare minut în care te enervezi pierzi 60 de secunde de fericire. Data viitoare când simți că te enervezi, întreabă-te: „Merită acest lucru să-mi obolesc nervii din cauza lui și să-mi stric sănătatea? Merită să-i jignesc pe ceilalți și să mă port acum ca un caraghios? S-ar putea să pierd un prieten sau să rănesc pe cineva pe

care-l iubesc?“ Ține mereu în minte ce zicea Seneca: „Cea mai bună cură pentru vindecarea stărilor de nervi este amânarea“.

„Mânia este o piatră aruncată într-un cuib de viespi.“

„Mânia este o anomalie în care limba lucrează mai repede decât mintea.“

„Cei mai nervoși oameni pe care i-am întâlnit au fost aceia care știau că nu au dreptate.“

„Mânia este un vânt care stinge flacăra rațiunii.“ Solomon avea dreptate: „Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia“ (Prov. 15:1).

În definiția apostolului Iacov: „Mânia este o revărsare de răutate“ (Iac. 1:19-21). Problema nu este de comportament, ci de conținut. Numai „ce ai în tine“ se revărsă și „în afară“ ...

Nu mai furați!

„Cine fura, să nu mai fure; ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit“ (Efes. 4:28).

„Să nu furi“ este una din cele zece porunci și atunci când a dat-o, Dumnezeu a instituit dreptul la proprietatea privată. Pe vremea lui Pavel, ca și pe vremea noastră, hoția era foarte „la modă“. Bogații furau pentru că se credeau deasupra legilor, iar sărăcii furau pentru că erau „lipsiți“ nu numai de cele trebuincioase, ci și de cineva care să le aperc drepturile. Hoția era felul lor de a-și face singuri dreptate.

Primul lucru pe care l-au făcut primii doi oameni în grădina Edenului a fost să „fure“ ceea ce Dumnezeu le-a spus să nu ia. De atunci și până astăzi, omenirea este o familie de hoți, mai mult sau mai puțin „patentați“. Cum a rezolvat Dumnezeu această problemă?

Pe crucea de la Golgota, Isus Christos a fost răstignit între doi „tâlhari“ (hoți prinși asupra faptului, dovediți și condamnați la moarte. Celui care s-a pocăit, Dumnezeu i-a spus: „Astăzi vei fi cu mine în rai“ (Luca 23:43).

Am pierdut raiul din cauza hoției noastre, dar am recăpătat dreptul de a intra acolo prin moartea ispășitoare a Domnului Isus.

Urmăriți motivația pe care o atașază Pavel acestei interdicții. El ne-a spus să nu mai mințim pentru că „suntem mădulare unii altora“, să nu ne mândrim ca să nu „dăm prilej diavolului“, iar acum ne spune să nu mai furăm ca să ieșim din universul nostru deformat și egoist și să intrăm în circuitul bunătății divine: „ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva

bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit“. Te-ai fi așteptat ca Pavel să spună: „ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui ca să aibă de ajuns și să nu mai fie ispășit să fure“, dar el merge dincolo de această recomandare, spărgând lanțurile egoismului și proiectându-ne în lumea altruismului și al ajutorării reciproce. Când furam, făceam rău celor din jurul nostru. Acum, trebuie să fim preocupați să le facem bine.

Apostolul Pavel a ridicat munca la rang de necesitate și de virtute: „Dacă cineva nu vrea să muncească, nici să nu mănânce“ (2 Tesal. 3:10). Un creștin leneș se fură pe el însuși, îi fură pe cei din jurul lui și îl fură pe Dumnezeu.

Pavel a fost el însuși un om harnic. Când planta biserici, până ce putea fi suportat material de colaboratori, se întreținea singur din facerea corturilor. Fiecare rabin evreu trebuia să cunoască cel puțin o meserie, pentru că se spunea că „cel care nu-și învață copilul să muncească, crește un hoț. Oamenii pe care i-a chemat Dumnezeu au fost oameni harnici. Moise păștea oile, Ghedeon bătea grâul într-un teasc, David îngrijea oile tatălui său; cei dintâi ucenici au fost pescari; Domnul Isus a fost cunoscut ca fiu „al tâmplarului“.

Nu vorbiți urât!

„Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud“ (Efes. 4:29).

Există o legătură directă între gură și inimă: „Din prisosul inimii vorbește gura“ (Mat. 12:34). O convertire a inimii trebuie să fie însoțită și de o convertire a limbajului. Este interesant să urmărim cum este folosit cuvântul „gură“ în descrierea procesului de mântuire din textul epistolei către Romani. Gura celui păcătos este „plină de blestem și de amărăciune“ (Rom. 3:14), dar când se întoarce la Dumnezeu mărturisește că „Isus Christos este Domnul“ (Rom. 10:9-10). Cel păcătos „va amuți“ înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu (Rom. 3:19), dar, dacă vine la credință, gura lui „Îl slăvește pe Tatăl“ (Rom. 15:6). Schimbarea inimii produce o schimbare a limbajului. Chiar și Pavel a avut parte de această experiență. Când era numai un tânăr rabin fără Christos, el „sufla amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului“ (Fapte 9:1). Când s-a întâlnit cu Christos s-a petrecut o schimbare în atitudinea lui: „Iată că el se roagă“ (Fapte 9:11). Credința în Christos l-a trecut pe Pavel de la răutate la rugăciune!

Calificativul „cuvânt stricat“ este o aluzie la vorbirea decadentă. Un cuvânt nu trebuie să fie o insultă pentru a fi „stricat“. Vorbirea lumii este plină de astfel de termeni. Aduceți-vă aminte că atunci când a vrut să treacă drept „unul din mulțime“, Petru a simțit nevoia să vorbească ca un om de lume. Biblia ne spune că „el a început să se blesteme și să se jure, zicând: „Nu cunosc pe omul acesta!“ (Mat. 6:74). Din când în când, și eu și tu

suntem ispitiți să folosim limbajul păcătoșilor (Col. 3:8). Trebuie să ținem minte că înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu „eram morți în păcat și fărădelege“ (Efes. 2:1). Vorbirea noastră era atunci, dar nu mai trebuie să fie acum, vorbirea care răspândește moarte și „miroase greu“ asemenea cadavrului lui Lazăr. Nu-i de mirare că apostolul Pavel spune următoarele lucruri despre astfel de oameni:

„Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă; gura le este plină de blestem și de amărăciune“ (Rom. 3:13-14).

Pe vremea lui Spurgeon, cineva a spus: „Acum, că toți au început să se exprime ca birjarii, mă întreb cum or vorbi ... birjarii“.

Ca și așternutul, limbajul arată frumos câtă vreme este curat. Gura este megafonul inimii. Dacă vrei să-ți îmbunătățești limbajul, lasă-L pe Dumnezeu să-ți schimbe inima. Medicul se uită la limbă și vede dacă suntem sănătoși în trup. Dumnezeu se uită la ce ne iese de pe limbă și vede dacă suntem sănătoși în suflet.

Cei neînțelepți vorbesc fără să se gândească; oamenii mediocri se gândesc la ceea ce au spus, cei înțelepți la ceea ce vor spune. Un alt sfat pe care ni-l dă Pavel în privința limbajului este: „Vorbirea voastră să fie întotdeauna cu har, dresă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia“ (Col. 4:6). Nu uita că există o putere formidabilă în cuvintele tale. Ele pot să îi atragă pe oameni la Dumnezeu sau pot să-i împingă către iad. Dacă vrei să-ți amintești cât de importantă este problema limbajului recitește capitolul trei din epistola lui Iacov.

Nu produceți amărăciune!

„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluit pentru ziua răscumpărării. Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Christos“ (Efes. 4:30-32).

Nu cunosc biserică care să fi dispărut din cauza unei crime. Nu știu biserici care să se fi rupt din cauza curviei. Știu însă o sumedenie de biserici creștine care nu mai sunt sau s-au făcut țândări din cauza „amărăciunii“ răspândite în jur de câțiva membri neînțelepți ai lor.

Cu toate acestea, continuăm să disciplinăm și să excludem pe cei ce comit crime sau curveșe și nu luăm nici o măsură disciplinară împotriva celor ce „dospesc toată plămădeala“ bisericii prin „drojdia“ comportamentului lor.

Sunt semne că începem să ne deșteptăm din această amorțală. Biserici

mari din America au început să stipuleze în Statutul lor disciplinarea celor care „bârfesc, vorbesc de rău și au comportamente necorespunzătoare în relațiile lor cu ceilalți credincioși din adunare“.

În versetele 32-33, apostolul Pavel ne avertizează despre câteva păcate de atitudine, amplificând ceea ce ne-a spus deja atunci când a scris despre mânie. „Amărăciunea“ despre care vorbește Pavel este o stare prelungită de conflict datorate lipsei de iertare și lipsei de dragoste.

Există situații în care fiecare dintre noi putem fi făcuți prizonieri ai amărăciunii. Autorul epistolei către Evrei ne avertizează:

„Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea“ (Evrei 12:15).

Pavel scrie în altă parte: „Bărbaților, iubiți-vă nevestele și nu țineți necaz pe ele“ (Col. 3:19).

Un păstor a primit vizita unui bătrân încă foarte chipeș care l-a întrebat dacă ar binevoi să officieze căsătoria lui. Păstorul i-a răspuns că nu face niciodată acest lucru pentru străini, dar că este dispus să stea de vorbă cu amândoi și să afle mai amănunțit despre ce este vorba.

„Înainte să vin cu ea, vreau eu să vă spun câteva lucruri“, a spus omul.

„Vino înăuntru, ia loc și povestește-mi“ l-a îndemnat păstorul.

„Vedeți, căsătoria asta a noastră este mai ... specială. Amândoi am mai fost căsătoriți odată ... unul cu celălalt. Acum mai bine de treizeci de ani, ne-am certat ... Nici eu nu mai țin minte pentru ce. Ea a spus ceva, eu am spus ceva, ne-am enervat și ... ne-am despărțit. După aceasta, ne-am încăpățânat fiecare și am divorțat. A fost o mare prostie. Fiecare a fost prea mândru ca să-și ceară iertare. De atunci, nici unul dintre noi nu ne-am mai recăsătorit. Am trăit singuri. Amărăciunea noastră ne-a furat cei mai frumoși ani din viață. De curând ne-am revăzut și ne-am zâmbit unul altuia. Acum vrem să ne recăsătorim. Poate că Dumnezeu ne va mai dărui măcar câțiva ani de fericire împreună.“

Amărăciunea, manifestată prin iuțime, mânie, strigare și clevetire poate distruge cele mai bune Biserici, familii sau prietenii.

Apostolul Pavel ne dă trei motive pentru care trebuie să evităm „amărăciunea“. În primul rând, pentru că-L întristează pe Duhul Sfânt“. Amărăciunea este contrariul stării pe care dorește El să o așeze în inima celui credincios. Roada Duhului Sfânt este dragostea, bucuria, pacea, ... Mulți credincioși sunt triști pentru că poartă în inima lor un Duh Sfânt trist. Dacă cel care ne poate da bucuria este întristat, atunci de unde ne mai poate veni fericirea ?

În al doilea rând, amărăciunea Îl întristează pe Isus Christos, Cel care

a murit pentru iertarea tuturor oamenilor. În al treilea rând, amărăciunea Îl întristează pe Dumnezeu Tatăl, care ne-a iertat pe toți, pentru că a fost bun cu toți și plin de milă.

Pavel pune degetul pe rană. Noi trăim în amărăciune pentru că nu putem ierta. Ne-a greșit cineva și nu putem să uităm nedreptatea care ni s-a făcut. O inimă care nu iartă este terenul pe care se joacă diavolul. Lipsa de iertare ne face repede să-i privim pe ceilalți cu ochii cu care-i vede Satan. Dacă ajungem într-o asemenea stare, umblăm printre sfinții lui Dumnezeu ca o bombă gată oricând să explodeze, ca un buboi plin de puroi gată să infecteze toate mădularele din jur.

Ar trebui să ne dăm seama că noi nu-i iertăm pe ceilalți „pentru că suntem noi buni“ sau „pentru că ei ne-au promis că se vor face mai buni“, ci pentru ceea ce a făcut deja Domnul Isus Christos. Iertarea creștină este unul din secretele care ne pot deschide poarta spre fericire.

Umblarea în armonie

Lămurirea unei terminologii

Evangelhia a fost dăruită de Dumnezeu oamenilor care au gândit-o și au exprimat-o verbal și în scris în terminologia primului secol. Lumea modernă a schimbat paradigma discuțiilor social filosofice. Termenii pe care-i folosim astăzi sunt mult mai abstracți, robi ai concretului imediat și miopi față de dimensiunea destinului nostru etern. Ca să înțelegem mesajul epistolei lui Pavel trebuie să ne refamiliarizăm cu terminologia societății din secolul întâi. Departe de a fi o lume ignorantă în analizele ei, lumea de atunci vorbea în termenii în care renumiții filosofii greci descriau realitatea. Astfel, pentru cei din secolul întâi, omnia se afla la o alunecoasă intersecție între două lumi, lumea superioară a divinității și lumea inferioară a materiei și a instinetelor animalice. Acest concept a dat naștere unor terminologii specifice. Omul putea să „se înalțe” sau „să coboare”, putea să fie iluminat cu adevăr sau să rămână un prizonier al minciunii, putea trăi neprihănirea spirituală a moralității divine sau putea rămâne în lanțurile instinetelor din lumea cărnii.

Intersecția era definită ca locul de întâlnire între tendințe contradictorii și adversative. Omul putea să fie „în lumină” sau „în întuneric”, „în adevăr” sau „în minciună”, „în dragoste” sau „în ură”, „în înțelepciune” sau „în neștiință.” Apostolul Pavel, ca om al vremii sale, precia toată această terminologie și o folosește pentru a explica realități spirituale legate de transformările și traectoria omului care a fost scos prin Evanghelie din lumea căzută în păcat și dus în lumea prezenței divine.

În capitolul 4 din epistola către Efeseni, apostolul Pavel vorbește

despre transformările petrecute în viața celui credincios. El vorbește despre „dezbrăcarea de omul cel vechi“ și despre „îmbrăcarea cu omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu“ (Efes. 4:20-24).

Caracteristicile vieții noi în care a intrat cel credincios sunt: „adevărul“ (4:24b-32), „dragostea“ (5:1-7), „lumina“ (5:8-14), „înțelepciunea“ (5:15-20), „supunerea“ (5:21-6:9) și „biruința“ (6:10-20).

Umblarea în dragoste

„Urmați, deci, pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți“ (Efeseni 5:1).

În original, expresia „urmați dar pilda lui Dumnezeu“ este „imitați pe Dumnezeu“, faceți ceea ce-L vedeți pe El făcând. Apostolul stabilește astfel tema secțiunii care urmează. Copiii calcă de obicei pe urmele părinților lor. Asta este o încurajare, dar și un avertisment. Sunt sigur că ați văzut copii stând la volan și făcându-se că fac și ei ceea ce l-au văzut pe tata făcând. Dar tot așa de sigur sunt și că ați văzut copii făcându-se că trag din țigară „ca tata“ sau dând paharul pe gât cum l-au văzut pe tata făcând. Pe copii îi învățăm cu mult mai multă putere prin fapte decât prin cuvinte.

Dacă suntem copii ai lui Dumnezeu trebuie să căutăm și noi să facem ceea ce-L vedem pe Dumnezeu făcând. Apostolul Pavel aplică acest adevăr în trei domenii diferite. Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4:8); prin urmare noi trebuie să umblăm în dragoste (Efeseni 5:1-2). Dumnezeu este lumină (1 Ioan 1:5), deci noi trebuie să umblăm ca și copiii ai luminii (Efeseni 5:3-14). Dumnezeu este adevăr (1 Ioan 5:6), deci noi trebuie să umblăm cu înțelepciune (Efeseni 5:15-17). Toate aceste îndemnuri sunt grupate în îndemnul generic: Umblați în curăția vieții noi (4:17-5:17).

Cum se manifestă puterea învierii într-o viață trăită în dragoste?

„Trăiți în dragoste, după cum și Christos ne-a iubit și s-a dat pe Sine pentru noi „ca un prinos și ca o jertfă de bun miros“ lui Dumnezeu. Curvia sau orice altfel de necurăție sau lăcomia de avere, nici să nu fie pomenite între voi, așa cum se cuvine unor sfinți. Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste, care nu sunt cuviincioase; ci mai degrabă cuvinte de mulțumire. Căci știți bine că nici un curvar, nici un stricat, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în împărăția lui Christos și a lui Dumnezeu. Nimeni să nu vă înșele cu vorbe deșarte; căci din pricina acestor

lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste oamenii neascultători. Să nu vă întovărășiți, deci, deloc cu ei“ (Efeseni 5:2-7).

Iată un exemplu:

„Am fost ținut singur în celulă în următorii doi ani. N-am avut nimic de citit și nici cele trebuincioase scrisului; nu mi-au ținut tovărășie decât gândurile mele, iar eu nu fusesem o natură meditativă, ci un suflet care rareori a cunoscut liniștea.

Am pus la punct un procedeu de care m-am ținut în următorii doi ani. Rămâneam treaz toată noaptea. La zece seara, când se dădea semnalul stingerii, eu îmi începeam programul. Uneori eram trist, uneori vesel, dar nopțile nu erau destul de lungi pentru tot ceea ce aveam de făcut.

Mai întâi spuneam o rugăciune, în care adesea nu lipseau lacrimile de recunoștință. Rugăciunile, ca și semnalele radio, sunt auzite mai clar în timpul nopții: atunci se dau marile bătălii spirituale. Apoi, ca și cum aș fi fost în biserică, țineam o predică, începând cu „Iubiți frați întru credință“, într-o șoptă pe care nici un gardian n-ar fi putut să o audă, și sfârșind cu „Amin.“

Comuniștii cred că fericirea se întemeiază pe satisfacții materiale; dar eu, singur în celula mea, înghețat, înfometat și îmbrăcat în zdrențe, dansam de bucurie în fiecare noapte.

Cuvintele singure n-au fost în stare niciodată să exprime ce simte omul când se apropie de Dumnezeu. Uneori eram atât de plin de bucurie, că n-aș fi rezistat dacă n-o exprimam prin dans. Îmi amintesc cuvintele lui Isus: „Ferice de voi când oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei, vă vor ocări și vor lepăda numele vostru ca pe ceva rău din pricina Fiului Omului! Bucurați-vă în ziua aceea și săltați de veselie!“ Mi-am spus: „Am îndeplinit altădată această poruncă numai pe jumătate. M-am bucurat, dar asta nu e destul. Isus spune că trebuie să și săltăm.“

Tocmai atunci gardianul s-a uitat prin vizor și m-a văzut țopăind prin celulă. Trebuie că i se poruncise să-i liniștească pe deținuții care dădeau semne de început de nebunie, fiindcă s-a retras tiptil și s-a întors curând cu ceva de-ale gurii: o bucată de pâine, niște brânză și zahăr. Pe când le luam, mi-am reamintit versetul din Sfântul Luca: „Bucurați-vă în ziua aceea și săltați de veselie pentru că răsplata voastră este mare în cer.“ Era o bucată de pâine foarte mare: mai mult decât rația pe o săptămână.

De atunci, rareori lăsam să treacă o noapte fără să dansez. Cu toate că niciodată n-am mai fost răsplătit pentru asta, am compus melodii, le-am cântat încetișor și am dansat pe propria mea muzică. Gardienii s-au obișnuit. Eu nu tulburam tăcerea, iar ei văzuseră multe alte lucruri stranii.

Interogatoriul meu a fost reluat. De obicei mă chestiona locotenentul Grecu, un tânăr dur, inteligent și sigur de sine, care fusese îndoctrinat cu convingerea că în felul acesta contribuia la făurirea unei lumi mai bune. „Uite niște hârtie. Știm că ai comunicat codificat cu alți deținuți, inclusiv

cu Mihalache. Acum vrem să știm exact ce-a spus fiecare din ei. Vrem să mai știm și ce alte încălcări ale regulamentului închisorii ai comis. Și spune adevărul. Dacă nu...“ Și a lovit cu matracă pe birou. „Ai o jumătate de oră“, a zis el și a ieșit din cameră.

M-am așezat să scriu. Primul cuvânt trebuia să fie „Declarație!“ Am început greu. Trecuseră doi ani de când nu mai ținusem un toc în mână. Am recunoscut că încălcasem regulamentul. Trimisesem pasaje din Evanghelic prin ziduri. Adunasem niște pilule cu gândul să mă sinucid. Făcusem un cuțit dintr-o bucată de tnichea, ascuțind-o pe piatră, modelasem piese de șah din pâine și cretă, comunicasem cu alți deținuți, dar nu le cunoșteam numele. (N-am menționat că promisem spovedanii și chiar adusesem pe unii la credință prin alfabetul Morse.) Am mai scris: „N-am vorbit niciodată împotriva comuniștilor. Eu sunt un ucenic al lui Cristos, care m-a învățat să-i iubim și pe dușmanii noștri. Pe dușmani îi înțeleg și mă rog pentru convertirea lor, ca să devină frații mei întru credință. Mă hărțuiesc cu comunismul, fiindcă-i ateu, nu cu comuniștii. Nu pot să dau nici o declarație referitor la ceea ce mi-au transmis alții prin pereți, pentru că un pastor nu poate fi niciodată un martor al acuzării. Vocația mea este să apăr, nu să acuz.“

Greco a revenit la vremea hotărâtă, legănându-și matracă. Bătuse niște deținuți.

A luat declarația mea și a început să citească. După un timp, a pus matracă deoparte. Când a ajuns la sfârșit, m-a privit cu ochi tulburi. A spus: „Domnule Wurmbrand (în Securitate, nu mi se mai adresase nimeni, niciodată, cu „domnul“), de ce ziceți că mă iubiți? Asta e una dintre poruncile voastre creștinești, pe care nu o poate respecta nimeni. Eu, unul, n-aș putea iubi pe cineva care m-a închis singur în celulă ani de zile, m-a înfometat și m-a bătut.“

I-am răspuns: „Aici nu e vorba de respectarea unei porunci. Când am devenit creștin, a fost ca și cum aș fi fost renăscut, înzestrat cu o fire plină de iubire. Așa cum dintr-un izvor nu poate curge decât apă, tot așa numai iubire poate izvorî dintr-o inimă iubitoare.“

Timp de două ore am vorbit despre creștinism și despre legătura lui cu doctrina marxistă, în care se formase el. Greco a fost surprins când i-am spus că prima lucrare a lui Marx a fost un comentariu asupra Evanghelicii lui Ioan. Nici nu știa că Marx, în prefața la *Capitalul*, a afirmat că creștinismul – în special în forma sa protestantă – este „religia ideală pentru regenerarea unor vieți ruinate de păcat.“ Deoarece și viața mea fusese tulburată de păcat, am zis, devenind un creștin protestant nu făceam decât să urmez sfatul lui Marx.

După această întâlnire, Greco ceru să fiu adus în biroul său aproape în fiecare zi pentru o oră sau două. Citatele îi fuseseră confirmate. Acestea au devenit punctul de pornire al unor lungi discuții despre creștinism, în

care am apelat insistent la spiritul democratic și revoluționar al bisericii la începuturile ei.

După două săptămâni, în uniforma lui kaki și cu insignele Securității pe guler, Grecu s-a spovedit în fața mea, care eram în zdrențele peticite de pușcăriaș. Am devenit frați întru credință.“

(Richard Wurmbrand, *Cu Dumnezeu în subterană*, Editura Casa Școalelor, București, 1993 / *In God's Underground*, 1968)

Experiența lui Richard Wurmbrand nu este unică. Ea poate fi înmulțită la nesfârșit și aplicată tuturor aceluia care au trăit minunea învierii prin nașterea din nou și au primit dragostea cea adevărată.

Apostolul Pavel continuă să ne vorbească despre umblarea în dragoste amintindu-ne de primejdia „curviei, a avariției și a imoralității.“ În relațiile dintre noi, Dumnezeu ne-a dat lucruri pe care să le folosim și oameni pe care să-i iubim. Păcatul a inversat ordinea normală a acestei realități, ne-a pervertit în egoism și am ajuns să iubim lucrurile și să-i folosim pe oameni pentru obținerea lor.

În confuzia actuală din societate, trebuie ca să lăsam Cuvântul lui Dumnezeu să facă lumină. Așa că Pavel continuă prin a ne vorbi despre umblarea în lumină.

Umblarea în lumină

„Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste, care nu sunt cuviincioase; ci mai degrabă cuvinte de mulțumire. Căci știți bine că nici un curvar, nici un stricat, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în împărăția lui Christos și a lui Dumnezeu. Nimeni să nu vă înșele cu vorbe deșarte; căci din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste oamenii neascultători. Să nu vă întovărășiți, deci, deloc cu ei. Odinioară erați întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați, deci, ca niște copii ai luminii. Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr. Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului, și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le. Căci e rușine numai să spunem ce fac ei în ascuns. Dar toate aceste lucruri, când sunt osândite de lumină, sunt date la iveală; pentru că ceea ce scoate totul la iveală, este lumina. De aceea zice: „Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți și Christos te va lumina“ (Efesenii 5:4-14).

„Vestea pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim este că Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric“ (1 Ioan

1:5).

Spre deosebire de Vechiul Testament, care vorbește despre un neam pământesc (Israel) și despre lucruri legate de destinul lui terestru, Noul Testament ne vorbește despre un neam cu „cetățenie cerească“ (Biserica), un popor aflat la intersecția divinului cu umanul. Din această cauză, limbajul Noului Testament este uneori abstract, simbolic și purtător de duble sau chiar triple semnificații.

Unul dintre acești termeni folosiți simbolic în Noul Testament este „lumina.“ Ea este folosită pentru a ilustra natura divină împreună cu tot ceea ce o caracterizează. Din punct de vedere fizic, lumina scapă de sub puterea noastră de cercetare. Natura ei a fost definită când „materială“, când „energie“, când o formă particulară a undelor „câmpului electromagnetic.“ Indispensabilă vieții, lumina ne fascinează și ne copleșește totodată.

Noțiunile de „lumină“ și „întuneric“ aparțin limbajului universal al simbolisticii religioase fiind, în general, folosite cu aceleași corespondențe semantice. În Biblie, ele sunt folosite de câteva ori și în sens metaforic (Exod. 40:34-38, Ps. 104:2, 1 Tim. 6:16, 1 Petru 2:9, Iacov 1:17, Apoc. 21:23, cf. Apoc. 22:5, Matei 8:12, 22:13, 25:30). Simbolismele acestor două noțiuni sunt de o dublă importanță:

Din punct de vedere intelectual, lumina corespunde adevărului și cunoașterii, iar întunericul, ignoranței sau erorii. Revelația lui Dumnezeu prin Lege și prin profeți este caracterizată în termeni care fac parte din sfera „luminii“:

„... sfatul Tău este o candelă, învățătura Ta este o lumină.“
(Proverbe 6:23)

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.“ (Psalm 119:105)

„Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină.“ (Psalm 119:130)

„... cuvântul proorociei făcut și mai tare ... este „o lumină care strălucește într-un loc întunecos.“ (2 Petru 1:19)

În Noul Testament, Dumnezeu declară că îl va face pe Fiul Său să fie: „lumina neamurilor“ și „să ducă mântuirea până la marginile pământului“, iar aceste fraze sunt aplicate de bătrânul Simeon pruncului Isus (Luca 2:30,32; cf. Luca 1:79).

În Faptele Apostolilor, Pavel și Barnaba folosesc simbolul luminii pentru a numi propria lor slujire Fapte 13:46,47; cf. Fapte 26:18,23).

Apostolul Pavel le scrie corintenilor despre „lumina Evangheliei slavei lui Christos, care este chipul lui Dumnezeu“ și despre „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Christos“ care trebuie să „le lumineze

inimile“ (2 Cor. 4:4,6).

Din punct de vedere moral, lumina este puritate și sfințenie, iar întunericul corespunde răului și nelegiuirii. Iată câteva exemple:

Isaia 5:20 ne spune că locuitorii lui Iuda erau așa de perversități moral încât ajunseseră să numească „răul bine și binele rău.“ Apostolul Pavel folosește acest simbolism în sfaturile pe care le dă pentru păstrarea unei etici cu adevărat creștine:

„Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii“ (Rom. 13:12).

„Să trăim frumos ca în timpul zilei...“ (Rom. 13:13).

„Odinioară erați în întuneric; dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii. Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr“ (Efes. 5:8,9).

„... nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului“ (Efes. 5:11).

Dintre toți scriitorii cărților Noului Testament, Ioan este cel mai bogat în limbaj simbolic. Vocabularul scrierilor lui pare foarte sărac. Comentatorii au ajuns la concluzia că Ioan se exprima cu vocabularul unui copil de treisprezece ani. Din cauza aceasta, scrierile lui sunt ușor accesibile și plăcute la citit. Totuși, în spatele aparentei simplități se ascunde o extraordinară bogăție de idei, plasată în semnificații și mesaje simbolice. Dublul simbolism al luminii și întunericului este folosit de Ioan de patru ori în Evanghelia sa. În trei dintre ele, fără nici o îndoială este folosită drept simbol al revelației adevărului: „În El era viața și viața era lumina oamenilor“, „Lumina luminează în întuneric și întunericul n-a biruit-o“, „Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om venind în lume“ (Ioan 1:4,5-9).

În cel de al patrulea pasaj, Ioan folosește lumina drept simbol al purității și neprihănirii:

„Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul urăște lumina, și nu vine la lumină ca să nu i se vadăască faptele. Dar cine lucrează în adevăr, vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu“ (Ioan 3:19-21).

Aici omul neprihănit este prezentat ca unul „care lucrează adevăr“, căci adevărul, ca și lumina are în Biblie un profund caracter moral. Nu numai că omul trebuie să cunoască adevărul, dar el trebuie să lucreze

conform adevărului, tot așa cum în Ioan 12:35 ucenicii trebuiau nu numai să primească lumina, ci să și „umblă în ea.“ Iată de ce nu este de mirare că uneori, în Biblie „adevărul“ este folosit nu numai ca antiteză pentru „eroare“, ci și pentru „nelegiuire“:

„Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor, care înădușă adevărul în nelegiuirea lor“ (Romani 1:18).

„... pentru ca cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți“ (2 Tesalonicieni 2:12).

Același limbaj plin de simbolisme apare și în epistolele lui Ioan. În cea dintâi dintre ele, simbolul moral al luminii apare în capitoul 2:8-11:

„Totuși vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât și cu privire la voi: căci întunericul se împrăștie, și lumina adevărată și răsare chiar.

Cine zice că este în lumină și urăște pe fratele său, este încă în întuneric până acum. Cine iubește pe fratele său, rămâne în lumină, și în el nu este nici un prilej de poticnire. Dar cine urăște pe fratele său este în întuneric, umblă în întuneric, și nu știe încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii.“

În acest text, porunca este dată pentru că „lumina adevărată răsare chiar“, iar această lumină radiază neprihănire și, în particular, dragoste. Dumnezeu ne-a așezat să fim „lumina lumii“ (Mat. 5:14-16).

Un om care pretinde a se afla „în lumină“ poate fi verificat. Faptele exterioare, atitudinea față de fratele său și umblarea printre ceilalți vor atesta sau vor contrazice afirmațiile sale. Este evident că Ioan asociază peste tot lumina cu natura dumnezeiască și cu manifestările vieții celor „născuți din Dumnezeu“ (1 Ioan 3:9; 5:18) Pentru Ioan, lumina este caracteristica dumnezeirii, și trebuie să devină izvorul, mediul și rezultatul trăirii creștine.

Pasajul din Efeseni 5:1-14 ne dă trei motivații pentru separarea noastră de întunericul păcatului:

Noi suntem sfinți (Efes. 5:3-4). Suntem separați de lume, recuperați din întinărirea ei:

„Curvia sau orice altfel de necurăție sau lăcomia de avere, nici să nu fie pomenite între voi, așa cum se cuvine unor sfinți“ (Efes. 5:3-4).

Noi suntem împărați (Efes. 5:5-6). Credincioșii sunt parte integrantă din Împărăția pe care o va instaura Christos. Apostolul spune foarte clar și răspicat că acela care trăiește deliberat și sistematic în păcat nu va intra în

împărăția viitoare (Gal. 5:21).

Noi suntem lumină (Efes. 5:7-14). Apostolul Pavel așază umblarea în lumină pe temelia învierii. Prin nașterea din nou, noi am fost făcuți părtași naturii divine. Notați că apostolul trece dincolo de expresia „voi sunteți în lumină“, la afirmația extraordinară: „... acum sunteți lumină în Domnul“ (Efesenii 5:8). Mărturia noastră izvorăște astăzi din natura noastră de copii ai lui Dumnezeu: „Umblați deci ca niște copii ai luminii“ (Efesenii 5:8).

„Căci roada luminii stă în orice bunătațe, în neprihănire și în adevăr. Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului, și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le. Căci e rușine numai să spunem ce fac ei în ascuns. Dar toate aceste lucruri, când sunt osândite de lumină, sunt date la iveală; pentru că ceea ce scoate totul la iveală, este lumina. De aceea zice: „Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți și Christos te va lumina“ (Efesenii 5:9-14).

Apariția luminii marchează sfârșitul nopții și începutul unei zile noi. Apostolul Pavel citează aici din Isaia 60:1. Aceași imagine mai apare și în Rom. 13:11-13 și 1 Tesal. 5:1-10. În glorioasa dimineață a învierii lui Christos au început zorii unei zile noi pentru întreaga omenire. Creștinii nu mai trăiesc în noaptea păcatului și a morții. Am fost aduși la viață prin credința în El. Bezna mormântului a rămas în urmă și umblăm acum în lumina mântuirii. „Lazăre, vino afară!“

Umblarea în înțelepciune (Efesenii 5:15-20)

Înțelepciunea este inteligență aplicată. Fără o coborâre în viața de fiecare zi, inteligența rămâne o sclipire sterilă și ineficientă. Adevărata înțelepciune este mult mai mult decât o acumulare de cunoștințe. Ea este măsurată în felul creator în care poate folosi cunoștințele acumulate. Unul care gândește încet, dar care știe să ajungă la niște concluzii proprii folositoare este cu mult mai inteligent decât acele „enciclopedii ambulante“ care plutesc în derivă pe marea vieții.

„Luați seama, deci, să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele“ (Efes. 5:15-16).

Necazul cu o sumedenie de oameni este că sunt interesați mai mult de viteza cu care înaintează, decât cu direcția în care se duc.

„De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului“ (Efes. 5:17)

Înțelepciunea este capacitatea de a anticipa consecințele.

„Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh“ (Efes. 5:18)

Înțelepciunea adevărată este să ajungi să privești viața din punctul de vedere a lui Dumnezeu.

„Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului. Mulțumiți întotdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Christos“ (Efes. 5:19-20).

Adevărata înțelepciune înseamnă a ști ce să faci, cum să faci, când să faci și, mai ales, ce să nu faci!

Pentru că știm să Dumnezeu are o anumită „voie“ pentru viața noastră, fiecare dintre noi vrea să o cunoască. Firese ar fi ca El să ne-o descopere în revelația Sa către noi, în Cuvântul Său, Biblia. Și așa și este! Iată ce citim în ea ...

Voia lui Dumnezeu este ca noi să fim ...

1. Salvați - „Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului“ (1 Tim. 2:3-4) „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință“ (2 Petru 3:9).

2. Plini de Duhul Sfânt - „De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului. Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh“ (Efes. 5:17-18).

3. Sfințiți - „Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră ...“ (1 Tesal. 4:3a).

4. Supuși - „Fiți supuși oricărei stăpâniri omenești, pentru Domnul: atât împăratului, ca înalt stăpânitor, cât și dregătorilor, ca unii cari sunt trimiși de el să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe cei ce fac bine. Căci voia lui Dumnezeu este...“ (1 Petru 2:13-15a).

5. Gata să suferim pentru Numele Lui - „Căci este mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să suferiți pentru că faceți binele decât pentru că faceți răul!“ (1 Petru 3:17).

6. Mulțumitori - „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Christos Isus, cu privire la voi“ (1 Tesal. 5:18).

Poate că zici: „Textele acestea sunt bune și frumoase în principiu, dar ele nu-mi spun nimic despre cum să aleg la ce școală să merg sau cu ce persoană să mă căsătoresc.“ Am o veste bună pentru tine: „Dacă ești mântuit, dacă ești plin de Duhul Sfânt, dacă ești sfințit pentru Dumnezeu, dacă ești supus, gata să suferi și dacă știi să fi mulțumitor pentru toate lucrurile, poți să faci apoi absolut orice vrei.

Poate că nu-ți vine să crezi: „Cum orice? Chiar orice vreau?“

Am să-ți răspund: „Chiar orice vrei. Căci acest „orice pe care-l vei dori“ va fi exact ceea ce dorește și Dumnezeu pentru tine: Psalmistul spune: „Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va da tot ce-ți dorește inima“ (Ps. 34:7). Dacă te încadrezi în cele șase condiții de mai sus, ai ajuns să-ți găsești plăcerea în Domnul și El îți va împlini dorințele noi pe care le ai în inima ta. Dacă îmi vei spune: „Dar acelea vor fi de fapt dorințele Lui, nu ale mele“ am să-ți spun că aici ai dreptate. Dumnezeu este suveran în toate lucrurile și atunci când ne aliniem cu evlavia, El ne așează în inimă anumite dorințe pe care apoi ... le și împlinește.

Umblarea în supunere (Efes. 5:21 - 6:9)

Acesta este un pasaj obișnuit pentru nunți. Totuși, la o privire mai atentă, el ne vorbește despre o realitate care transcende nunta și se reflectă asupra întregii lumi a „relațiilor“ dintre credincioși: soț și soție, părinți și copii, robi și stăpâni. Pavel ne introduce într-o altă realitate a umblării vrednice de chemarea cerească: viața de supunere reciprocă. Ea este opusul egoismului și se manifestă în capacitatea de a ne dărui unul altuia și de a ne sluji unul pe celălalt.

Este bine să subliniem că atunci când ajunge la „umblarea în supunere“, Pavel spune că ea trebuie aplicată fiecăruia dintre noi. Toți trebuie să trăim o viață de supunere. Aici nu este vorba de supunerea pe care o datorăm Domnului (Iacov 4:7), ci de supunerea reciprocă, pe care ne-o datorăm unul altuia: „Supuneți-vă unii altora“ (Efes. 6:21). Să zăbovim puțin asupra acestei realități în care vrea să ne ducă Domnul. Stăpânirea ne dă iluzia unei lumi în care totul este mai puțin valoros decât noi înșine.

Viața de supunere înobilează caracterul și-i dăltuiește devenirea. Supunerea ne înfrățește cu toți și ne scoate la iveală diamantele inimii. Ea ne transformă pe toți în samariteni milostivi care și atunci când trec prin „valea plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare“ (Ps. 84:6).

DEFINIȚIA SUPUNERII

„A te supune“ înseamnă a-l considera pe altul mai presus decât tine însuși și a te subordona lui. În limbajul folosit de Pavel: „Fiecare din voi

să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora“ (Fil.2:4). În pasajul din care a fost luată această definiție, Pavel continuă dându-ne un exemplu suprem de supunere în persoana Domnului Isus: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a dezbrăcat de Sine însuși și a luat un chip de rob, ...“ (Fil. 2:6-7)

Supunerea în structurile tradiționale

Dumnezeu este un Dumnezeu al „rânduiei“ (1 Cor. 14:33) și El a rânduit în lume structuri care să garanteze pacea și stabilitatea. În cadrul acestor structuri rânduite de Dumnezeu, ni se cere tuturor o viață de supunere: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte, căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu“ (Rom. 13:1). Ca structuri tradiționale rânduite de Dumnezeu putem enumera: statul, dregătoriile, familia și Biserica.

Caracterul general al supunerii

Spre deosebire de părerea celor ce cred că supunerea este o fațetă negativă a vieții de exploatare, Biblia ne spune că supunerea este o constantă a vieții divine și că cine intră în părtășia lui Dumnezeu intră într-o viață de supunere. Dumnezeu vrea ca toți oamenii să trăiască o viață de supunere. „Supuneți-vă unii altora“ este norma cerului. Dacă pe pământ visul firii pământeste este să stăpânească, în cer dorința celorlalte ajunși acolo este să se supună. Într-un sens pe care-l vom vedea imediat, acolo nu se mai poate vorbi despre cine stăpânește și cine se supune, căci toți copiii lui Dumnezeu se supun „unui altora“. În Biserică, noi trebuie să ne familiarizăm încă de pe acum cu o astfel de viață. Fiecare din noi trebuie să învățăm să ne supunem.

Dublul caracter al supunerii: supunerea ÎN ASCULTARE și supunerea ÎN SLUJIRE

În toate structurile rânduite de Dumnezeu există două poziții caracteristice: poziția dominantă, care se supune celorlalți printr-o viață de slujire, și poziția dominată, chemată să se supună celei dintâi printr-o viață de ascultare.

EXEMPLUL STATULUI

Prin vot, cetățenii Statului aleg un președinte pe care fâgăduiesc să-l asculte. Cu prilejul instalării în funcție, prima declarație pe care o face cel ales este că „se va consacra slujirii poporului și că nu va da odihnă ochilor

lui până ce ... etc., etc.“

Poporul îl consideră pe președinte „important“ și-l ascultă, și reciproc, președintele consideră poporul „important“ și se jertfește pe altarul slujirii. Nimeni nu a auzit despre un președinte care să slujească doar 8 ore pe zi. El nici nu este plătit cu ora. În mod paradoxal, cu cât este înălțat mai mult cineva în autoritate, cu atât i se pretinde o măsură mai mare de renunțare de sine și de consacrare.

Dublul caracter al supunerii nu alterează cu nimic egalitatea dintre cel ales, în fața Legii. Din acest punct de vedere, și președintele și cetățenii sunt egali. Nimeni nu are statut de excepție. Valoarea lor este aceeași chiar dacă poziția și responsabilitățile lor sunt deosebite.

EXEMPLUL FAMILIEI

Pașajul din Efesenii 5:21 până la 6:9 ne vorbește despre supunerea din cadrul vieții de familie. El începe cu declarația: „Supuneți-vă unii altora în frica lui Christos“ (5:21) și continuă cu lămurirea vieții de supunere dintre soț și soție și dintre părinți și copii.

În căsnicie, soțul are poziția dominantă și este chemat la o viață de slujire în timp ce soția are poziția dominată și este chemată la o viață de ascultare. Pentru a transmite mai bine aceste realități, Pavel folosește exemplul lucrării lui Christos cu Biserica. Ca și cap al Bisericii și Domn al ei, Christos, din poziția dominantă, S-a aplecat să slujească și „S-a dat pe Sine pentru ea“ (5:25). Din poziția ei, ca parte dominată, Biserica este chemată să-L „asculte“ pe Christos în totul.

La fel este în viața de familie: deși între cei doi soți nu există deosebiri valorice, Dumnezeu i-a așezat în poziții diferite în cadrul tiparului vieții de familie. Întrebarea clasică: „Cine se supune și cui?“ trebuie eliminată. În sensul biblic, și soțul și soția sunt chemați la umblarea în supunere. Soția trebuie să se supună în ascultare, iar soțul trebuie să se supună în slujire.

Această exprimare sună mult mai corect decât ceea ce se predică de obicei la nunți, și anume că „soția trebuie să se supună, iar soțul trebuie să iubească“. Lucrurile nu stau chiar așa. Amândoi sunt chemați la iubire și tot amândoi sunt chemați la supunere. Iubirea trebuie arătată însă prin fapte. Christos a iubit așa de mult Biserica încât „S-a dat pe Sine pentru ea.“

Un soț creștin este chemat să se dedice 24 de ore pe zi slujirii soției sale, iar ea este chemată să-l asculte „în toate lucrurile“ (5:24). Necazul este că Diavolul ne-a învățat să inversăm tiparul așezat de Dumnezeu și am ajuns astăzi ca soția să pretindă să fie ascultată, iar soțul să pretindă să i se slujească (!!!)

Teoretic însă, niciodată n-a fost vorba despre așa ceva! Legământul solemn depus cu ocazia cununiei i-a spus soției să se supună și soțului să slujească. Chiar și declarațiile de dragoste, atunci când sunt izvorâte dintr-o

inimă curată, îi așează intuitiv pe cei doi în ordinea stabilită de Dumnezeu. Când iubește, fata este gata să asculte și să meargă oriunde cu iubitul ei, în timp ce băiatul este gata, într-o atitudine de slujire, să-i aducă până și ... luna de pe cer (!)

Cine și-ar putea închipui un schimb de cuvinte în care băiatul să se angajeze că va fi ascultător toată viața, iar fata că îi va purta de grijă în toate lucrurile ?!

Femeia nu-și pierde din valoare atunci când ascultă. Ea se împlinește pe sine, urmându-și destinul pe care i l-a fixat Dumnezeu. Nici bărbatul nu se dezonorează atunci când își slujește nevasta. Dumnezeu i-a arătat în Christos cât de frumoasă și înălțătoare este o astfel de misiune.

Tot în familie se manifestă și cealaltă formă de supunere reciprocă: aceea dintre părinți și copii. Pavel spune: „Copii ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept“ (6:1). De data aceasta poziția dominantă este ocupată de părinți, iar cea dominată de copii. În acest tipar, copiii sunt chemați la o viață de supunere prin ascultare, iar părinții la una de supunere prin slujire și sacrificii. Probabil că cele mai mari exemple de sacrificiu personal sunt prezente în viața de creștere a copiilor. Noaptea nedormite, oboseala, renunțările nenumărate și adesea nemăsurate sunt tot atâtea fapte eroice săvârșite din dragoste.

„Meseria“ de părinte se întinde pe întreaga durată a zilei. Este adevărat că mai există și „tată de duminică“, dar aceasta este o încălcare a tiparului lui Dumnezeu pentru viața de familie. De multe ori, rebeliunea copiilor nu este altceva decât deghizarea unui strigăt disperat după un drept acordat de Dumnezeu prin creație: dreptul de a fi ținta preocupărilor majore ale părinților. Prin-o foarte naturală reacție, când preocuparea părinților pentru copii scade, se micșorează și ușurința cu care copiii acceptă să li se supună.

„Și voi, părinților, nu întărați la mână pe copiii voștri“ (6:4) spune Pavel. Supunerea copiilor față de părinți rămâne însă o împlinire a datoriei lor față de Domnul: „Copii ascultați în Domnul de părinții voștri.“

EXEMPLUL BISERICII

Același tipar al dublei supuneri există și în viața Bisericii. Deși toți suntem egali în valoare și deși toți suntem chemați în aceeași lucrare de slujire a lui Christos, există poziții diferite pe care suntem chemați să le ocupăm în Biserică. Pavel spune că: „sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe“, ...și „sunt felurite lucrări“ (1 Cor. 12:4,5).

Unora li s-a încredințat slujba „privegherii“ peste turma lui Christos. Aceștia sunt cei ce „se ostenește între voi“, „care vă cârmuiesc în Domnul și care vă sfătuiesc“ (1 Tes. 5:12). Petru se consideră un astfel de slujitor (1 Petru 5:1-4). Credincioșii din categoria celor chemați la astfel de slujiri devin pentru Biserică „mai marii voștri care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu“ și

cei „care priveghează peste sufletele voastre“ (Evrei 13:7,17). Putem numi poziția lor dominantă. Față de ei, cei din adunare sunt îndemnați să accepte poziția dominată, adică să asculte, „să le fie supuși“ și „să-i prețuiască nespuse de mult, în dragoste, din pricina lucrării lor“ (Evrei 13:17, 1 Tes. 5:13).

Bineînțeles că și în Biserică, ca și în familie sau societate, tiparul stabilit de Dumnezeu poate fi pervertit și transformat în ocazii de ceartă. Deosebirile poziționale pot fi interpretate fals drept deosebiri valorice. Christos nu a hotărât însă așa. Când ucenicii se certau pentru întâietate, Domnul Isus le-a spus: „știți că cei priviți drept cărmuitori ai neamurilor, domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricine va vrea să fie cel dintâi între voi, să fie robul tuturor. Căci Fiul omului n-a venit ca să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți“ (Marcu 10:43-45).

Ordinea așezată de Christos în Biserică este diferită de dezordinea existentă în lume. Păcatul a făcut ca „domnitorii“ neamurilor să-și uite menirea și să trăiască mai mult pentru ei înșiși. În Biserică nu trebuie să se întâmple așa ceva. Cei din poziția dominantă n-au voie să uite că ei sunt chemați să se supună celorlalți printr-o viață de slujire. Apostolul Pavel a fost o ilustrare a slujirii în Biserică. El „s-a făcut robul tuturor“ ca să-i poată conduce la Christos (1 Cor. 9:19-23). Osteneala și necazurile slujirii lui îl îndreptățesc să fie considerat un „slujitor cu autoritate“ (2 Cor. 11:23-31).

Caracterul dublu al supunerii îi face pe „presbiterii“ să nu „stăpânească peste frați“, ci mai degrabă să îi slujească cu tot devotamentul. Slujitorii Bisericii sunt chemați să-și subordoneze interesele lor intereselor Bisericii. Păstorul adevărat este acela care-și paște turma, nu acela care se paște pe sine însuși. Grăsimea oilor, nu grăsimea lui îi va aduce lauda înaintea Domnului!

La rândul lor, credincioșii sunt îndemnați să-și arate supunerea printr-o viață de ascultare față de „presbiterii“. Nimeni n-are voie să trăiască în Biserică „cum vrea el“. Supunerea față de Dumnezeu nu trebuie să fie folosită ca scuză pentru o viață scoasă de sub controlul celor din Biserică. „Presbiterii“ trebuie să se consacre slujirii, iar credincioșii trebuie să accepte autoritatea „presbiterilor“. Împreună, ei trebuie „să vegheze unii asupra altora“ (Evrei 10:24) și să „se supună unii altora“.

NECESITATEA SUPUNERII

Deși pare paradoxal și invers decât am vrea noi, viața trăită în supunere este superioară tuturor celorlalte feluri de viețuire. Ca să dovedim această afirmație ar fi suficient să spunem că Dumnezeu însuși a ales-o ca formă de conviețuire în Împărăția Lui cerească. Totuși, la o analiză mai atentă, chiar și pentru pământul acesta păcătos viața trăită în supunere este singura variantă

care se merită trăită.

Supunerea este o formă a dăruirii de sine motivată de dragoste. Stăpânirea este pornită din ură și din dispreț. Ea ne așează într-o lume în care tot ceea ce ne înconjoară are valoare. „În cinste, fiecare să dea întâietate celuilalt“ (Rom. 12:10).

Cele trei arii de conflict alese de Pavel în această epistolă sunt: conflictul dintre soț și soție, dintre părinți și copiii și dintre robi și stăpânii lor. Din punct de vedere uman, aceste conflicte sunt inevitabile. Câtă vreme vom trăi în firea pământească vom avea parte de ele; fără excepție și fără posibilitate de rezolvare. Numai nașterea din nou și strămutarea în împărăția dragostei divine pot rezolva astfel de conflicte.

Supunere între copiii și părinți

După ce au văzut la televizor un reportaj despre „tânăra generație rebelă“, bărbatul și-a întrebat soția: „Oare unde am greșit noi că s-a ajuns aici?“ Soția i-a răspuns calmă: „Am făcut copii.“

Scena aceasta este un exemplu de „conflict între generații.“ Într-o formă sau alta, el a existat și s-a manifestat de când e lumea. El poartă în sine niște realități intrinsece și inevitabile. Conflictul se naște din dorința fiecărei părți de a o nedreptăți pe cealaltă. Pe de o parte, părinții ajung uneori să-i privească pe copiii lor doar ca pe niște „bunuri“ pe care și le-au achiziționat de-a lungul vremii și își exersează asupra lor „dreptul de proprietate“. Pe de altă parte, copiii se manifestă câteodată de parcă lumea a început odată cu ei și-și privesc părinții doar ca pe un obstacol în calea propriei lor dezvoltări. În felul acesta, părinții își consideră copiii ca pe un „rău inevitabil“ în logica căminului și a perpetuării rasei umane, în timp ce copiii își privesc părinții ca pe „un rău necesar“ doar până la pragul mult doritei lor independențe.

Oare nu se poate să fie și ... „altfel“? Apostolul Pavel ne propune pentru fiecare generație o ... regenerare. Numai nașterea din nou ne poate scoate din acest cerc vicios al conflictelor egoiste și ne poate muta în lumea dragostei și a slujirii reciproce. Iată cum arată „normalul“ descris de apostolul Pavel.

Copiii creștini ascultă de părinții lor pentru că ... sunt creștini: „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri“ (Efes. 6:1a). Copiii trebuie crescuți în atmosfera unei familii care, în totalitatea ei, ascultă „de Domnul“. Până la vârsta la care pot înțelege și pot deveni ei înșiși creștini, copiii trebuie „ținuți în supunere cu toată cuviința“ (1 Tim. 3:4). Orice copil nevârstnic trebuie să crească sub autoritatea și protecția părinților. După maturitate, copiii deveniți creștini înțeleg în mintea lor înnoită că familia este o rânduială de la Dumnezeu și că ea are reguli și presupune disciplină. În felul acesta, copiii creștini ascultă de părinți „pentru că este drept“ (Efes. 6:1b). Plantele au nevoie de grija grădinarului, iar copiii au nevoie de îngrijirea părinților. Acestea sunt lucruri „normale“ înscrise în felul în care a rânduit Dumnezeu

lumea. Neascultarea de părinți riscă să tulbure ordinea creației și complică mecanismul pe care l-a rânduit Dumnezeu în viața familiei.

Copiii creștini trebuie să asculte de părinții lor pentru că „este o poruncă” și încă una „însoțită de o făgăduință: ca să fii fericit și să trăiești multă vreme pe pământ” (Efes. 6:2-3). Pavel citează cea de a cincea poruncă din Decalog (Ex. 20:12; Deut. 5:16). Neprihănirea cerută în Vechiul Testament ca o ilustrare a caracterului divin nu este desființată în Noul Testament. De fapt, toate cele zece porunci sunt repetate într-o formă sau alta în Noul Testament, cu excepția celei de a patra: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești”.

„Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta” înseamnă mult mai mult decât să îi ascuți. Termenul vorbește de o anumită atitudine a inimii, de un anumit caracter al tuturor acțiunilor noastre. Absența acestui tip de relații dintre membrii unei familii pune în pericol nu numai bunăstarea individuală, ci pe cea a societății. Dumnezeu știe cel mai bine lucrul acesta și de aceea există această poruncă. Importanța ei este subliniată în contextul judecății divine:

„El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!” (Mal. 4:6).

Doi tineri au venit la păstorul bisericii ca să facă pregătirile pentru căsătoria lor. „Ce spun părinții voștri despre planurile voastre”, i-a întrebat păstorul. După ce s-au privit unul pe celălalt, tinerii au răspuns: „Am sperat că nu ne veți pune această întrebare”. Păstorul a petrecut atunci câteva ore bune ca să le vorbească despre „ordinea binecuvântării în viața de familie”. El le-a spus: „Chiar și când părinții nu sunt creștini, copiii creștini tot au datoria să-i consulte și să se supună sfaturilor lor pentru căsătorie. Cât sunteți acasă la părinți, trebuie să-i ascultați, iar după ce veți pleca de la ei de acasă, va trebui să-i cinștiți toată viața. Ca adulți, s-ar putea să aveți familia voastră și să nu mai faceți tot ce vă vor spune părinții voștri, dar va trebui să găsiți și atunci o cale să le arătați că-i respectați și că-i iubiți.”

Nunta a trebuit să fie amânată, dar atunci când s-a făcut, toată familia a fost invitată și toată lumea a fost mulțumită. Dacă n-ar fi făcut așa, tinerii ar fi făcut rudelor lor răni foarte greu de vindecat și ar fi fracturat poate pentru toată viața armonia familiei lor. Neascultarea de părinți este o împotrivire față de Dumnezeu.

Copiii creștini ascultă de părinți pentru că știu că aceasta este calea binecuvântării. Aduceți-vă aminte ce important era în Vechiul Testament să primești „binecuvântarea părinților”. Iacov nu l-a păgubit pe Esau doar atunci când i-a cumpărat „dreptul de întâi născut”, ci și atunci când i-a furat binecuvântarea (Gen. 27:36). Pavel scrie: „ca să fii fericit și să trăiești multe zile pe pământ”. Inițial, această promisiune a fost făcută evreilor și menționa

fericirea „în țara Canaan“. Pavel o extinde aici la toți copiii lui Dumnezeu și schimbă domeniul de aplicație: „pe pământ“.

Promisiunea vorbește atât despre cantitatea vieții, cât și despre calitatea ei: „să trăiești mult și să fii fericit“. Întotdeauna, păcatul săvârșit ne păgubește, dar ascultarea ne îmbogățește. Fieca pământească este egoistă, dar Duhul Sfânt ne poate da puterea să ascultăm și să ne supunem unii altora.

Dacă aceasta este partea copiilor, care este datoria părinților?

„Și voi, părinților, nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i, în muștrarea și învățătura Domnului“ (Efes. 6:4).

În primul rând, datoria lor este să nu se enerveze. Un american extenuat a spus: „Pe lumea aceasta s-au inventat tot felul de întrerupătoare, dar nimeni nu s-a gândit să inventeze unul și pentru copii. Ar trebui să existe un buton de unde să-i putem opri și porni după voce“.

Biblia ne pune înainte tristele urmări ale părinților care n-au știut cum să-și crească copiii. Ei, sau i-au alintat prea mult, sau nu le-au fost exemple demne de urmat. David l-a răsfățat prea mult pe Absalom și nu i-a dat un exemplu bun. Rezultatele au fost tragice. Eli nu și-a muștrat așa cum trebuia copiii și asta nu numai că le-a cauzat moartea, dar a adus rușine peste toată familia lui și înfrângere peste toată națiunea. La bătrânețe, chiar și Isaac l-a răsfățat pe Esau, iar soția lui l-a răsfățat pe Iacov. Rezultatul a fost o familie dezbinată și urmași care nu s-au mai înțeles niciodată. Iacov a arătat favoritism pentru Iosif și numai Dumnezeu a făcut ca mezinul să nu fie ucis și să ajungă un om adevărat în Egipt. Apostolul Pavel ne spune că părinții au câteva responsabilități foarte serioase față de copiii lor.

Părinții creștini nu trebuie să-și „întărâte“ copiii la mânie“ (Efes. 6:4a).

În zilele lui Pavel, un tată avea autoritate deplină asupra familiei sale. Când se năștea un copil într-o familie romană, de exemplu, el era dus înaintea tatălui său. Dacă tatăl lua în brațe copilul însemna că îl primea în familie. Dacă nu-l lua în brațe, copilul era socotit o lepădătură; putea fi crescut ca sclav sau putea fi vândut altora. Probabil că dragostea părintească făcea astfel de cazuri foarte rare, dar exista și această posibilitate legală. Nu este de mirare că Pavel le spune părinților: „Nu faceți abuz de autoritatea pe care o aveți. Folosiți-o doar spre binele copilului“. Celor din Colose le-a scris:

„Părinților, nu întărâtați pe copiii voștri, ca să nu-și piardă nădejdea“ (Col. 3:21).

Fiește că părinții pot și trebuie să fie „prieteni“ cu copiii lor, să știe să se joace cu ei și să se „copilărească“ cu ei din când în când. Asta nu înseamnă însă că un copil poate să-l trateze pe părintele său ca pe orice „puști“ cu care se joacă pe maidan. Copiii trebuie învățați să-și „cinstească părinții“, adică

să-i trateze cu ascultare și respect. Părinții sunt „învățătorii” copiilor lor, învățători pentru toată viața. În poporul lui Dumnezeu, relația copil-părinte este foarte clară și teribil de importantă. Responsabilitatea părintelui este să învețe, să educe. Cuvântul ebraic pentru părinte „horim” vine din aceeași rădăcină cu acela pentru profesor „moreh”. Mama și tata rămân primii și cei mai importanți învățători din viața copiilor. Un părinte nu trebuie să uite nici o clipă că responsabilitatea lui este să învețe, să călăuzească, să fie o pildă demnă de urmat.

Spre deosebire de învățătorul de la școală, al cărui scop este să transmită informații, fapte, și date, părinții au datoria să formeze caracterul, să imprime o anumită scară de valori, să transmită idealuri și să dea copilului un etalon moral care-l va călăuzi ori de câte ori se va confrunta cu probleme în viață. Acest fel de educație are loc, în cuvintele Bibliei, oricând și oriunde: „Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deut. 6:7).

Copiii nu sunt niște mecanisme ușor de manevrat, dar faptul că nu avem un control total asupra lor nu este o scuză ca să abandonăm responsabilitatea de părinte. Același Pavel care-i îndeamnă pe copii să-și cinstească părinții, le spune părinților să se străduiască să fie „vrednici de cinste”. Cel mai bun lucru pe care-l poți face pentru copiii tăi este să fi felul de om care vrei ca ei să ajungă. Dacă vrei ca ei să facă un anumit lucru în viitor, fă-l tu astăzi. Există o poveste evreiască despre un evreu care a venit la rabin cu copilul său ca să-l înscrie la un curs de „Tora” (Biblie). Rabinul l-a întrebat: „De ce vrei tu ca el să învețe Tora?” Tatăl a răspuns: „Ca să o știe și ca atunci când va crește mare să-și aducă și copilul lui să o învețe”. Rabinul i-a spus: „Atunci, cel mai bun lucru pe care-l poți face este să te înscrii tu la cursurile de Tora și când te va vedea pe tine studiind, va dori și el s-o facă”.

Supunere între stăpâni și robi

Accasta este o a treia relație în care conflictele se pot rezolva numai prin binecuvântările disciplinei nașterii din nou. În mod firesc, relația dintre stăpân și rob, actualizată azi în relația dintre patron și angajat, este una de conflict total.

Stăpânul (patronul) vrea să scoată șapte piei de pe robul (angajatul) său, iar robul (angajatul) ar vrea să ducă o viață bună muncind cât se poate mai puțin. Pe patron îl interesează „profitul”, pe angajat îl interesează „salariul”.

Apostolul Pavel scrie că și robii (angajații) și stăpânii (patronii) trebuie să-și schimbe optica odată intrați în marea familie a copiilor lui Dumnezeu.

Trăind în America, am avut de multe ori ocazia să vizitez companii în care și patronul și angajații erau membrii bisericii Bethel. Și unii și alții mi-au mărturisit că tensiunile menționate de apostolul Pavel în acest text există. La una din companii, patronul a ales să institue o disciplină a relațiilor.

El le-a cerut angajaților să respecte următoarea regulă: „La Biserică nu discutăm lucruri de la companie, iar la companie nu discutăm lucruri de la Biserică“. Nu-i de mirare că, între asemenea „frați“ tensiunile au continuat să mocnească. La o altă companie, patronul a ales o altă variantă: el a hotărât ca să aibe un timp de rugăciune în fiecare zi cu frații lui din companie. Cât timp au reușit să facă asta, tensiunile dintre ei au fost ținute sub control. Când s-a răcit rugăciunea, tensiunile au apărut din nou. Cheia rezolvării tensiunilor inerente relației dintre stăpâni (patroni) și robi (angajați) este dată de Pavel și constă în introducerea unei a treia entități care să mijlocească această relație, Dumnezeu.

Robii (angajații) sunt sfătuiți de Pavel să lucreze cu râvnă și să se supună cu smerenie:

„Robilor, ascultați de stăpânii voștri pământești, cu frică și cutremur în curăție de inimă, ca de Christos. Slujiți-le nu numai când sunteți sub ochii lor, ca și cum ați vrea să plăceți oamenilor, ci ca niște robi ai lui Christos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu. Slujiți-le cu bucurie, ca Domnului, iar nu oamenilor, căci știți că fiecare, fie rob, fie slobod, va primi răsplată de la Domnul, după binele pe care-l va fi făcut“ (Efes. 6:5-8).

Un rob al lui Christos este deprins cu ascultarea și cu supunerea, spune Pavel, așa că ascultarea lui de stăpân va fi cu atât mai bună cu cât relația lui cu Christos este mai corectă!

Pentru stăpâni, apariția lui Dumnezeu în ecuația relației cu robii lui, dă naștere la o realitate nouă:

„Și voi, stăpânilor, purtați-vă la fel cu ei; feriți-vă de amenințări, ca unii care știți că Stăpânul lor și al vostru este în cer, și că înaintea Lui nu se are în vedere fața omului“ (Efes. 6:9).

Pavel le atrage stăpânilor atenția că vor fi judecați de Stăpânul ceresc cu aceeași măsură cu care se poartă ei față de robii lor. Iată un argument în stare să facă pe oricine să fie ... foarte îngăduitor și atent.

4. Ceea ce știi îți poate da biruința

Umblarea în biruință

B. Strategia lui Christos în luptă

6. „Umblarea în biruință“ (6:10-20)

După ce a tratat câteva arii de conflicte „evitabile“, Pavel trece la cele „inevitabile“. Cine s-a dat de partea lui Dumnezeu va avea de acum de înfruntat dușmanii Lui. Ultima dimensiune a umblării vrednice de chemarea primită de creștini prin Christos este „umblarea în biruință“. Noi nu suntem chemați să luptăm ca să biruim, ci luptăm de pe poziția de biruitori. Lupta a fost deja câștigată de Christos. El ne poartă acum în „carul Său de biruință“. Iată de ce îndemnul lui Pavel este să ne ancorăm strașnic în Persoana și lucrarea lui Christos:

„Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui“
(Efes. 6:10).

În pasajul din Efesenii 6:10-12, apostolul Pavel ne spune câteva lucruri despre umblarea în biruință. În primul rând, victoria începe printr-o bună identificare a inamicului. În al doilea rând, victoria se pregătește corespunzător. Pavel folosește expresii sugestive: „întăriți-vă“, „îmbrăcați-vă“, nu vă lăsați amăgiți de „uneltirile diavolului“.

Apariția și evoluția Bisericii născute prin puterea învierii lui Christos a fost o lecție pentru îngerii buni (Efes. 3:10-11) și un motiv de dușmănie pentru îngerii căzuți în neascultare (Efes. 6:10). Adevărata luptă a creștinilor nu este cu prigonitorii în carne și sânge care nu sunt decât niște pioni, niște instrumente ale dușmanului. Pavel identifică pentru creștini cine este

adevăratul dușman, care este poziția și care îi este lucrarea, în contextul larg al eternității:

„Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești“ (Efes. 6:11-12).

Despre „armura“ în care este sfătuit să se îmbrace creștinul s-au scris nenumărate cărți. Iată o schiță a unuia dintre ele:

Pregătit pentru luptă - de James R. Davis

Motto: Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământesti, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu, ca să surpe întăriturile (să dărâme fortărețele“ (2 Corinteni 10:4)

I. Centura adevărului

- Menționată prima deoarece prezența ei semnalează că soldatul este gata echipat și de ea sunt fixate alte piese ale armurii.

- Puterea vine de la Dumnezeu. Dă încredere - 1 Cor. 16:13; Efes. 4:14-15; 1 Sam. 17:48

- Adevărul trebuie să locuiască în inimă - 1 Cor. 5:8; Ps. 51:6

II. Platoșa neprihănirii

- Protejează organele vitale - Ga. 5:22, 23; Mat. 5:8; Evrei 12:14

- Protejează de mânia divină - 1 Tesal. 5:9

- Protejează inima - Iacov 4:7

III. Încălțați cu râvna Evangheliei păcii

- Protecție de aramă împotriva capcanelor - 1 Petru 5:8; 2 Cor. 11:14; Luca 10:19

- Talpă pentru rezistența la drum - Rom. 8:35-39

IV. Scutul credinței

- Absolut necesar - Evrei 11:6

- Împotriva săgeților arzătoare - 1 Cor. 10:13

- Uns cu ulei ca să-l facă alunecos - 1 Ioan 2:20

V. Coiful Mântuirii

- Pe măsura capului - Apoc. 3:11
- Nădejdea mântuirii - 1 Tesal. 5:8
- Asigură o gândire duhovnicească - Isaia 26:3

VI. Sabia Duhului

- Biblia și credința biruiesc ispitele - Mat. 4:1-11
- Biruiește păcatul - Ps. 119:11
- Omoară gândurile și poftele firii pământești - Rom. 8:13; Evrei 4:12

În spațiul acestui studiu este suficient să spunem că fiecare element este necesar datorită unei anumite caracteristici a dușmanului cu care avem de luptat. Astfel, coiful Mântuirii este îndreptat împotriva lui Satan ca înșelător, platoșa neprihănirii este îndreptată împotriva lui Satan ca acuzator, scutul credinței este îndreptat împotriva lui Satan ca ispititor, trebuie să fim încreși cu adevărul pentru că Satan este mincinos, din același motiv trebuie să purtăm și sabia Duhului. Trebuie să fim încălțați cu râvna Evangheliei deoarece Satan ne atacă asemenea unui șarpe viclean care se târăște pe pământ.

Stott își intitulează comentariul său asupra epistolei către Efesenii „Noua societate a lui Dumnezeu”. Wachman Nee vede în această epistolă dinamica vieții creștine și își intitulează comentariul „Vezi, umblă și luptă” marcând astfel cele trei etape ale maturizării sfinților lui Dumnezeu.

Imaginarea luptătorului îmbrăcat cu „toată armura lui Dumnezeu” din finalul epistolei este un tablou cum nu se poate mai nimerit pentru încheierea epistolei. În fața a tot ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi credincioșii, nu trebuie să ne culcăm pe perna moale a delăsării, ci trebuie să veghem și să ne apărăm împotriva atacurilor Diavolului.

După ce amintește echipamentul de luptă, Pavel zăbovește puțin asupra „tacticii de luptă” a creștinilor: propovăduirea Cuvântului și rugăciunea.

„Faceți în toată vremea prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții ...” (Efes. 6:18).

Cum de a rezistat timp de două mii de ani Biserica împotriva atacurilor teribile ale lui Satan? Care a fost secretul biruinței ei? Oricât aș vrea, nu pot să vă răspund că secretul a fost în calitatea și caracterul slujitorilor pe care i-a avut Biserica. Nici papii, nici patriarhii, nici episcopii, nici preoții, nici păstorii și nici predicatorii nu sunt secretul biruinței Bisericii. Taina biruinței din fiecare veac a fost Cuvântul propovăduit și rugăciunea sinceră și fierbinte. Oriunde au existat acestea două, Biserica a fost victorioasă.

Oriunde acestea două au fost ignorate, Biserica, împreună cu toți papii, patriarhii, mitropoliții și păstorii ei a fost înfrântă.

Singura autoritate din Biserică este Cuvântul lui Dumnezeu. Părerile oamenilor, oricâte ar fi ele și oricâți ar fi ei, n-au nici o autoritate în afară de ceea ce spune Scriptura.

Această putere îi este caracteristică Scripturii este evidențiată de faptul că, dintre operele oamenilor, oricât de artistic alcătuite, nu este nici una care să se compare cu ea în ce privește capacitatea ei de a ne influența. Citiți-l pe Demostene sau pe Cicero, citiți-l pe Platon, pe Aristotel sau pe alții din aceeași pleiadă. Vă vor atrage, sunt de acord, vă vor delecta, vă vor mișca, vă vor fermeca într-un mod minunat. Însă întoarceți-vă de la ei la aceste scrieri sfinte. În ciuda propriei voastre voințe, ele vă vor cerceta atât de profund, vă vor penetra inima atât de tare, vă vor pătrunde până în măduvă, încât, comparat cu impresia puternică a acestora, vigoarea oratorilor și a filozofilor aproape că se va risipi. Scripturile Sfinte, care de departe depășesc toate darurile și toate harurile spre care năzuiesc oamenii, respiră un aer divin.

Cuvântul este sabia iar metoda de luptă este rugăciunea.

Trebuie să spunem acest lucru cu toată tăria! Biserica va sta în picioare și va birui numai în măsura în care știe să se roage!

Pe alocuri, există astăzi biserici evanghelice în care rugăciunea a fost scoasă din viața colectivă de închinare. Ea nu mai este „la modă” pentru că oamenii de azi „se plictisesc” la rugăciune. Duminica avem numai „laudă” și „propovăduire”. Serviciile religioase s-au transformat în spectacole de divertisment ieftin în care firea pământească se simte bine și se vrea „gâdilată” ... De aici nu mai este decât un pas până la decadența finală. Multe mișcări numite „de trezire” din Biserici alunecă în bezmetice scâlâmbăieli care transformă casele de rugăciune în spectacole pentru mass-media. Este vremea ca cineva să se ridice, să pună mâna pe un bici și să spună răspicat: „Casa Mea se va chema o casă de rugăciune pentru toate popoarele, dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.” Noi am uitat că atunci când Christos a declarat că „Își va zidi Biserica Sa”, El avea în minte o casă de rugăciune.

Apostolul Pavel ne spune cât de importantă este rugăciunea în tactica de luptă a Bisericii. Remarcați termenii în care a pus Pavel problema: Faceți în TOATĂ vremea prin Duhul, TOT felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu TOATĂ stăruința, și rugăciune pentru TOȚI sfinții”.

Nimic și nimeni nu poate sta în picioare fără rugăciune! Orice om care este prea ocupat ca să se roage, este mai ocupat decât îl vrea Dumnezeu. Cei care neglijează astăzi rugăciunea fac o mare greșală. Faptul că rugăciunea nu se face așa cum ar trebui nu este o motivație serioasă. Lipsa de intensitate nu trebuie să ducă la abandonare, ci la o trezire spirituală.

Ce-ar fi dacă și sportivii ar face ca noi? Ce-ar fi dacă fotbaliștii n-ar

mai trage la poartă pentru că unul din ei a tras în bară? Ce-ar fi dacă baschetbaliștii ar refuza să mai arunce mingea la coș pentru că unii din ei au cam dat-o pe alături? Lipsa de eficiență a sportivilor se rezolvă prin antrenamente și perseverență. La fel este și cu viața de rugăciune a creștinilor. Trebuie să ne rugăm când avem o stare bună pentru rugăciune, căci ar fi păcat să pierdem o astfel de ocazie, dar trebuie să ne rugăm și când nu avem chef de rugăciune, căci ar fi prea periculos să acceptăm să rămânem într-o astfel de stare.

Rugăciunea este locul de muncă al sufletului. Ea este cea mai intensă formă de eliberare a energiei vitale de care este capabil spiritul uman.

Dacă Diavolul te poate înfrânge în problema rugăciunii zilnice, atunci te poate birui în oricare altă problemă. Dacă tu îl învingi acolo, îl vei învinge probabil și în oricare altă problemă.

S-a spus adeseori că Reforma s-a născut în cămăruța de rugăciune a lui Luther. De fapt, orice reformă, colectivă sau individuală, trebuie să înceapă mai întâi în cămăruța de rugăciune. Puterea rugăciunilor lui Luther și a tovarășilor lui a frânt lanțul tradițiilor seculare și a eliberat națiunile de sub blestemul formalismului, ducându-le la picioarele crucii lui Isus.

Iată ce au declarat câțiva din creștinii care au trăit înaintea noastră:

„Rugăciunile noastre așează șinele pe care va veni spre noi puterea lui Dumnezeu. Asemenea unei locomotive, puterea divină este irezistibilă, dar nu poate veni decât dacă au fost așezate mai întâi șinele“ - Watchman Nee

John Knox era așa de celebru pentru puterea rugăciunilor lui, că până și regina Angliei a ajuns să spună că se teme de rugăciunile lui mai mult decât de toate armatele Europei. Whitefield, după un îndelungat timp de rugăciune înfocată în ascuns, a ieșit în arena socială a timpului și a smuls „din ghiara leului“ mai mult de o sută de suflete într-o singură zi.

Unele biserici de astăzi sunt prea mândre ca să se mai proștearnă înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, prea încrezute pentru a mai agoniza în ceasuri de stăruință.

Una din cele mai bune ilustrații ale acestei tragedii este o epopee din Evul Mediu, cunoscută sub numele de „Cântecul lui Roland“:

„Chanson de Roland“ vorbește despre un eveniment din viața lui Carol cel Mare, marele împărat european. Acesta avea în slujba sa o seamă de cavaleri vestiți, printre care era și Roland. Cântecul povestește cum oastea lui Carol cel Mare se întorcea din Spania în Franța, printr-un foarte îngust defileu din Munții Pirinei. Împăratul și-a lăsat ariergarda sub comanda lui Roland. Maurii (arabii) l-au atacat însă pe Roland și pe oamenii săi. În lupta crâncenă care a urmat, Roland și alți cavaleri, împreună cu o sumedenie de ostași au căzut pe câmpul de luptă.

Ceea ce este tragic în această întâmplare, făcând din ea o epopee plină de învățăminte, este că motivul înfrângerii a fost mândria lui Roland. El avea

la brâu un corn mare, numit olifant și dacă ar fi sunat din corn, Carol cel Mare ar fi avut timp să se întoarcă și să-i vină în ajutor. Roland a fost însă prea mândru ca să facă lucrul acesta. Când era deja prea târziu, când aproape toți din jurul său fuseseră masacrați fără milă, Roland a sunat din corn și întoarcerea lui Carol i-a pus pe mauri pe fugă. Este foarte ușor să aplicăm această poveste la experiența de luptă a multor biserici din ziua de azi. Fie că este vorba de mândrie, fie că este vorba de indiferență, multe biserici nu mai sună din cornul rugăciunii și ajutorul întârzie să vină. Nu-L chemăm pe Dumnezeu în ajutor în toate problemele pe care le întâmpinăm. Apostolul Iacov a spus: „Nu aveți pentru că nu cereți.“

Oricât de mare și de priceput era apostolul Pavel, nici el n-ar fi conceput că se poate descurca și fără rugăciune. Lui nu i-a fost rușine să ceară suport în rugăciune:

„(Rugați-vă) și pentru mine, ca ori de câte ori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscută cu îndrăzneală taina Evangheliei“ (Efes. 6:19).

Cinci studenți la teologie au petrecut un sfârșit de săptămână în Londra și erau foarte curioși să asculte câțiva predicatori care se bucurau de popularitate în vremea aceea. În drumurile lor, au ajuns într-o dimineață călduroasă și la clădirea în care predica Charles Spurgeon. Cum așteptau afară să se deschidă ușile bisericii, s-a apropiat de ei un necunoscut și i-a întrebat: „N-ați vrea să vedeți sistemul de încălzire a Bisericii noastre?“ Deși nu erau prea curioși să afle despre așa ceva în Duminica aceea de Iulie, din politete, au acceptat invitația. Străinul i-a călăuzit pe treptele care coborau spre o sală de la subsol, a deschis ușurel o ușă și le-a zis șoptit, emoționat: „Iată domnilor, sistemul nostru de încălzire!“ Cu uimire, cei cinci studenți au privit o mulțime de peste 700 de suflete care erau îngenunchiate la rugăciune, cerând binecuvântare și har pentru serviciul care avea să urmeze. Necunoscutul care-i invitase să vadă minunea nu era altul decât Spurgeon însuși. Să ne mai mirăm că predicile lui mai sunt în circulație și astăzi?

Dispoziții finale

O epistolă măreață ca aceasta merită o încheiere pe măsură și apostolul Pavel i-o dă. Fiecare cuvânt din această încheiere este cântărit, măsurat și așezat cu grijă.

Din versetul 21 aflăm despre grija reciprocă ce exista între Pavel și cei din Efes. Ca să-i liniștească în privința situației sale din închisoarea de la Roma, apostolul li-l trimite pe Tihic:

„Acum, ca să știți și voi despre mine, Tihic, preaiubitul frate și slujitor credincios în Domnul vă va face cunoscut totul. Vi l-am

trimis înadins, ca să luați cunoștință despre starea noastră și să vă îmbărbăteze inimile“ (Efes. 6:21-22).

Necazurile nu trebuie privite ca obstacole, ci ca oportunități pe care le folosește Dumnezeu pentru a ne face și mai eficienți în lucrarea noastră (Filip. 1:12-19). Apostolul vrea „să le îmbărbăteze inimile“. Iată un mesaj în care cel din închisoare este mai curajos și mai liniștit decât cei aflați în libertate!

Cele patru dimensiuni cardinale ale creștinismului

Ultimele două versete sunt o capodoperă de conținut și simplitate:

„Pace, fraților, și dragoste împreună cu credința, din partea lui Dumnezeu Tatăl, și din partea Domnului Isus Christos! Harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul nostru Isus Christos în curăție. Amin.“ (Efes. 6:23-24).

Pace, dragoste și credință, iar peste toate o porție nemăsurată de har! Pacea măsoară calitatea relației noastre cu Dumnezeu (Efes. 2:14, 17-18; și pacea lui Dumnezeu care întrece ...“ (Fil 4:7). „Vă las pacea Mea...“ (Ioan 14:27)

Dragostea măsoară calitatea relației noastre cu ceilalți din Biserică. Dragostea este semnul prin care sunt identificați urmașii lui Christos în lume: „Prin aceasta vor cunoaște că sunteți ucenicii Mei“ (Ioan 13:35).

Credința măsoară calitatea luptei noastre împotriva dușmanilor lui Dumnezeu și ai noștri. „Ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră“ (1 Ioan 5:4).

Peste acestea trei, apostolul Pavel așează magistral caracterul unic al creștinismului, elementul suprem care ne ajută să fim ceea ce suntem și să ajungem aceea ce vom fi: harul divin. Nici o altă religie din lume nu cunoaște acest termen și nu are o asemenea doctrină.

Ce este harul?

Cuvântul este prea plin de semnificații ca să le expunem mulțumitor aici. Ne vom limita să menționăm doar trei din ele.

Harul este bunăvoința divină față de noi. Mila lui Dumnezeu îl determină să nu ne dea ceea ce merităm, adică pedeapsa. Harul lui Dumnezeu îl face să ne dea ceea ce nu merităm. Harul este deci bunăvoința lui Dumnezeu care dincolo de milă, este activă într-o abundentă dărnicie față de noi.

O altă componentă a harului a fost exprimată de Bill Gothard în felul următor: „Harul este dorința și puterea de a face voia lui Dumnezeu cu ... bucurie!“

Într-adevăr, apostolul Pavel le scrie creștinilor de atunci despre acest „har care lucra în el“:

„Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți; totuși, nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine“ (1 Cor. 15:10).

Din harul acesta s-a născut râvna lui și neobosita lui activitate apostolică. Apostolul vrea să ne convingă de faptul că suntem și noi părtași aceluiași har. Puterea învierii face ca harul să se poată manifesta din plin și în viața noastră. În înțelepciunea Lui nemărginită, Dumnezeu a plănuțit de la început partea pe care trebuie să o luăm fiecare la lucrarea Bisericii.

„El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Christos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Christos Isus. Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Christos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“ (Efes. 2:6-10).

„Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea“ (Filipeni 2:13).

Și pentru noi este tot cum era la el: „De la Domnul vine și dorința și înfăptuirea“.

Această epistolă de excepție se începe și se termină simetric cu „harul“ (Efes. 1:2; 6:24).

Acceptă harul lui Dumnezeu prin credință și dovedește harul lui prin fapte.

Dumnezeu este un Tată căruia îi pasă, cu mult mai mult decât un Creator care a întors universul la început cu cheia și-l lasă acum să se desfășoare. Harul și intervențiile Lui miraculoase sunt prezente în orice circumstanță a vieții noastre cotidiene.

Ce mare har!

Anexe

1. Tainele Noului Testament	155
2. „Viață“ și „Moarte“ în Biblie	157
3. John Wesley	161
4. Jonathan Edwards	169
5. Schiță alternativă	171
6. Bibliografie	179

Tainele Noului Testament

Totuși ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți, este o înțelepciune; dar nu a veacului acestuia, nici a fruntașilor veacului acestuia, care vor fi nimicți. Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă pe care o rânduise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci, și pe care n-a cunoscut-o nici unul din fruntașii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei. Dar, după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc“ (1 Corinteni 2:6-9).

„Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Christos, și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu“ (1 Corinteni 4:1).

Pentru unii, o taină este un secret, învăluit într-un mister, o enigmă. În Biblie, când ni se vorbește despre o „taină“ este vorba de obicei de o ofertă pentru lărgirea ariei de cunoaștere, o informație ținută până atunci ascunsă, dar oferită acum celor care au devenit prin credință cetățeni ai împărăției lui Dumnezeu. În textul Noului Testament, o „taină“ este în general o „ușă deschisă“, nu una „închisă.“ (vezi anexa: „Tainele Bisericii.“)

Deși descoperită, conținutul unei taine poate fi primit doar prin credință. Iată câteva taine din Noul Testament: întruparea Fiului lui Dumnezeu (1 Timotei 3:16), prezența împărăției în lume (Matei 13:11), lepădarea parțială și temporară a Israelului (Romani 11:25), prezența lui Christos în credincioșii Bisericii (Coloseni 1:27), semnificația și scopul Bisericii (Efeseni 3:9), învierea viitoare (1 Corinteni 15:51) și poziția eternă a Bisericii în raport cu Christos (Efeseni 5:28), judecata de la urmă (Apocalipsa 14:7).

Iată o culegerea locurilor în care apare termenul „taină“ în textul Noului Testament:

Marcu 4:11 „Vouă“ le-a zis El „v-a fost dat să cunoașteți taina Împărăției lui Dumnezeu; dar pentru cei ce sunt afară din numărul vostru, toate lucrurile sunt înfățișate în pilde“.

Romani 11:25 „Fraților, ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor“.

1 Corinteni 2:1 „Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită“.

Efesenii 1:9 „Căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuisese în Sine însuși“.

Efesenii 3:3 „Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta, despre care vă scrisese în puține cuvinte“.

Efesenii 3:4 „Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Christos“.

Efesenii 5:32 „Taina aceasta este mare (vorbesc despre Christos și despre Biserică)“.

Efesenii 6:19 „...și pentru mine, ca, ori de câte ori îmi deschid gura, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei“.

Colosenii 1:26 „Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșniciei și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui“.

1 Corinteni 15: 51 „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați“.

„Viață” și „Moarte” în Biblie

Pentru a pătrunde semnificația unor concepte biblice foarte importante ca: învierea, nașterea din nou, moartea a doua, este strict necesar să înțelegem cum sunt definite, în terminologia Biblicii, „Viața” și „Moartea”.

În limbajul Biblicii, moarte nu înseamnă primordial desființare, anihilare, dispariție, ci, departe de a numi o stare, ea descrie o situație, un raport.

În lumea lui Dumnezeu, oamenii nu încetează niciodată să existe. În rai sau în iad, ei vor continua să dăinuie veșnic. În sens cantitativ, toți oamenii au viața veșnică. Calitativ însă, este și va fi o mare diferență între situația celor care sunt destinați raiului și celor care sunt destinați iadului. În terminologia Scripturii, „Viața” și „Moartea” poartă o semnificație aparte: Viața desemnează starea de părtășie, de comuniune, de trăire împreună, în timp ce „Moartea” descrie condiția de despărțire, de separare, de absență.

Să luăm ca punct de plecare în studiul nostru pasajul din Luca 15:11- 32. Ne vom opri doar la câteva versete care ne vor ajuta să înțelegem cu ce sens a folosit Domnul Isus cuvintele „moarte” și „viață”.

Toată întâmplarea descrie modificarea unor raporturi între un tată și fiul lui mai mic. Plecarea fiului risipitor și starea de despărțire față de tatăl său este numită de Domnul Isus: moarte, în timp ce întoarcerea acasă este numită „înviere”: „Să mâncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit”. (Luca 15:23-24) Această corespondență între moarte (despărțire) și viață (trăire împreună, părtășie) se vede și mai clar din succesiunea versetelor 31 și 32: „Fiule”, i-a zis tatăl, „tu întotdeauna ești cu mine, și tot ce am eu este al tău. Dar trebuia să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit”. Fiul cel mare nu „murise” pentru că rămăsese acasă cu tatăl său („tu întotdeauna ești cu mine”) în timp ce mezinul fusese mort, nu pentru că își încetase existența, ci pentru că fusese „pierdut”. Găsirea, echivalentă cu întoarcerea lui acasă în părtășia căminului, este numită „întoarcere la viață” sau „înviere”.

Cuvintele viață și moarte sunt folosite în Biblie în trei sensuri diferite. Altfel spus, Scripturile ne vorbesc despre trei tipuri de viață și, corespunzător, trei tipuri de moarte.

Să le luăm pe rând:

1. Viață și Moarte în sens fizic. În Geneza 2:7 ni se descrie facerea omului prin contopire a două elemente distincte: trup din țărâna pământului și suflet sau suflare divină. „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu“. (Geneza 2:7) Atât timp cât aceste două elemente stau împreună, se poate spune că omul este viu, are viață. Moartea apare atunci când intervine despărțirea, separarea între suflet și trup. O astfel de eventualitate este descrisă în Ecclésiastul 12:7: „... până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat“. Notați că nu ni se spune că duhul omului este desființat sau că-și încetează în vreun fel existența.

Dacă sufletul rămâne în trup, se poate spune despre un om că, fizic, este încă în viață. Cazul cel mai elocvent este cazul tânărului Eutih, relatat în Faptele Apostolilor 20:7-12: „În ziua dintâi a săptămânii, eram adunați laolaltă ca să frângem pâinea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea ucenicilor, și și-a lungit vorbirea până la miezul nopții. În odaia de sus, unde eram adunați, erau multe lumini. Și un tânăr, numit Eutih, care ședea pe fereastră, a adormit de-a binelea în timpul lungii vorbiri a lui Pavel; biruit de somn, a căzut jos din catul al treilea și a fost ridicat mort. Dar Pavel s-a pogorât, s-a repezit spre el, l-a luat în brațe, și a zis: „Nu vă tulburați, căci sufletul lui este în el“... Flăcăul a fost adus viu, și lucrul acesta a fost pricina unei mari mângâieri“.

2. Viață și Moarte în sens spiritual. În Geneza 2:17 ni se spune că pedeapsa pentru cel ce mănca din pomul cunoștinței binelui și răului trebuia să fie moartea („...căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit“.) Mulți cititori ai Bibliei și-au pus întrebarea: „Ei bine, a murit sau nu a murit Adam atunci când a mâncat din pomul oprit?“

Unii comentatori au încercat să spună că, într-un sens, Adam a murit, sau mai bine zis, atunci a început să moară, pentru că atunci a intrat pentru prima dată în lume moartea (Vezi Romani 5:12). Alți comentatori spun că pentru Dumnezeu, care locuiește în afara timpului și spațiului,

ului, Adam a murit chiar în clipa în care a călcat porunca pe care o primise.

Părerea noastră este că, într-adevăr, Adam și Eva au murit chiar „în ziua“ în care au mâncat din fructul oprit. Știm, ei au continuat să existe din punct de vedere fizic încă multe sute de ani, dar în momentul neascultării ei au trăit o altfel de moarte, Moartea Spirituală. Păcatul lor a distrus părtășia minunată care domnise până atunci între Creator și Creatură. În „răcoarea zilei“ (Geneza 3:8), Dumnezeu nu s-a mai întâlnit ca de obicei cu omul. „Unde ești Adame?“ a chemat Dumnezeu, iar omul a răspuns: „Mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns“ (Geneza 3:10). Păcatul l-a despărțit pe primul om de Dumnezeu și a adus în lume o moarte mult mai teribilă decât moartea fizică:

moartea spirituală. De atunci, toți urmașii lui Adam se nasc morți din punct de vedere spiritual. David spune în Psalmul 51:5: „Iată că sunt născut în nelegiure și în păcat m-a zămislit mama mea“.

Isaia descrie această existență în moarte spirituală astfel: „...nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să vă asculte“. „...Bâjbăim ca niște orbi de-a lungul unui zid, bâjbăim ca cei ce n-au ochi, ne poticnim ziua namiaza mare, ca noaptea, în mijlocul celor sănătoși, suntem ca niște morți“ (Isaia 59:2,10).

Miliarde de oameni care trăiesc azi pe pământ sunt spiritual morți în păcat. Singura lor nădejde rămâne lucrarea răscumpărătoare a lui Christos. Cum o spune tot Isaia: „Totuși întunericul nu va împărăți veșnic pe pământul în care acum este necaz, ... Poporul care umbla în întuneric, vede o mare lumină; peste cei care locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină“ (Isaia 9:1,2).

Venirea Domnului Isus în lumea noastră a însemnat o ofensivă a vieții. „Am venit să caut și să mântuiesc ce era pierdut“ (Luca 19:10). Primirea Domnului Isus prin credință este echivalentă cu trecerea din moartea spirituală la viața spirituală. „Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care Îl voi da pentru viața lumii“. (Ioan 6:51) „În adevăr, după cum Tatăl înviază morții, și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea“. „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“ (Ioan 5:21,24). Apostolul Pavel ne explică procesul acestei treceri din moarte la viață în Efesenii 2:13,19: „Dar acum, în Christos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Christos“. „Așadar voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu“.

În Adam, noi toți am murit spiritual, dar în Christos ne putem întoarce la Dumnezeu, ca să căpătăm iarăși viața.

3. Viața și Moartea în sens veșnic. Cât timp trăim fizic, există posibilitatea mântuirii, adică se poate trece din moarte spirituală la viața spirituală. După despărțirea sufletului de trup starea spirituală a celui mort nu mai poate fi schimbată. Ea primește un caracter veșnic. Când vom sta cu toții în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu, vom auzi vocea divină care va pecetlui destinul nostru veșnic. Încă o dată, limbajul Scripturii este foarte semnificativ, vorbind despre Viață și despre Moarte veșnică ca despre o Apropiere, respectiv Depărtare definitivă între om și Creatorul său. „Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii“. „Apoi va zice celor de la stânga Lui: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!“ (Matei 25:34,41) „Atunci le va zice curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege“ (Matei 7:23).

De data aceasta, între Viața veșnică și Moartea veșnică nu mai există nici

o punte de trecere. În istoria cu bogatul și Lazăr, Domnul Isus ne descrie această realitate astfel: „... Cu vremea săracul a murit; și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și l-au îngropat. Pe când era el în Locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui și a strigat: Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și moaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta. „Fiule“, i-a răspuns Avraam, „adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit. Pe lângă toate acestea, între noi și voi este o prăpastie mare, așa că cei ce ar vrea să treacă de aici la voi, sau de acolo la noi, să nu poată“ (Luca 16:22-26).

Este bine să ne reamintim că la crucea Golgotei, Domnul Isus a fost între viață și moarte în toate cele trei aspecte ale lor, descrise în Scriptură. El a ales să poarte păcatele noastre asupra Lui și să fie pedepsit de Dumnezeu în locul nostru (Isaia 53:4-6). Din cauza aceasta, El a fost despărțit de Dumnezeu pentru o clipă, trăind moartea spirituală. Din această situație, el a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ (Matei 27:46).

Despărțirea aceasta de Tatăl, L-a făcut să simtă și ceva din chinurile morții veșnice. Atârând de lemn, El s-a perpelit în flăcările iadului strigând: „Mi-e sete!“ (Ioan 19:28).

În finalul suferinței, El a trecut și prin moartea fizică. „Isus a strigat cu glas tare: Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul ! Și când a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul“ (Luca 23:46).

Domnul Isus a înfruntat moartea în toată complexitatea și hidoșenia ei. Biruința Lui de la cruce, ne-a adus nouă viața.

„Și pe muntele acesta, nimicește moartea pe vecie.“ (Isaia 25:7,8)
„Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința moarte? Unde îți este boldul moarte? Boldul morții este păcatul... Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Christos!“ (1 Corinteni 15:54-57) „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor“ (Evrei 2:14,15).

Neascultarea lui Adam în grădina Edenului a adus oamenilor moartea și a făcut necesară jertfiera lui Christos în locul nostru pentru a ne împăca cu Tatăl, și pentru a ne aduce Viața.

„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...“ „Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit peste toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața“ (Romani 5:12-18). „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în

El și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui“ (Coloseni 1:19,20).

Noi cântăm cu toții în ziua de Paști:

„Christos a înviat din morți,
Cu Moartea pe Moarte călcând
Și celor din morminte
Viață dăruindu-le.“

John Wesley

John Wesley a fost fondatorul „Metodismului“. Biserica oficială a Angliei (Biserica Anglicană) l-a dat afară pentru că era „prea entuziast.“ Atunci, el a început să predice la diverse întruniri ale societăților de literatură ale vremii. La sugestia lui George Whitefield, a început să predice în aer liber în locurile unde se adunau oamenii. În călătoriile lui, a mers pe cal adesea 25-35 de kilometri, predicând de câte patru ori pe zi. Într-unele locuri, mulțimi de 10.000 până la 30.000 de oameni erau adunate și-l așteptau să vină să predice. Se spune că ar fi călătorit peste 400.000 de kilometri în drumurile prin insulele britanice, predicând între 40.000 și 50.000 de predici.

Metodiștii americani au început prin 1784, iar prin 1850 deveniseră cea mai numeroasă biserică protestantă din America. În ceasul morții, Wesley avea peste 120.000 de urmași în Anglia. Textul său favorit a fost: „Isus Christos a venit în lume ca să-i mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cei dintâi sunt eu“ (1 Timotei 1:15).

John Wesley a fost unul din factorii determinanți în istoria Angliei. „Nu-l poți scoate din viața națiunii noastre“, a spus Augustine Berrell. „Dacă l-ai scoate, lipsa dureroasă s-ar resimți la fel de gigantic ca atunci când ai răsturna statuia amiralului Nelson din piața Trafalgar Square sau ca atunci când ai scoate vârful Everest din munții Himalaiei“. Pentru Lecky, care este un specialist în analiza marilor curente sociale și ale obârșiilor lor, convertirea lui John Wesley a produs una din cele mai importante epoci din istoria Angliei. Remarcați că Lecky pomenește despre „convertirea“ lui John Wesley! Acesta a fost momentul cheie care a produs în Anglia o revoluție mai mare decât toate victoriile ei navale luate la un loc. Lecky nu spune că „nașterea“ lui Wesley a fost importantă, ci „renașterea“ lui. Nașterea lui din nou este ceea ce contează!

Ca să aflăm cum s-a petrecut acel eveniment epocal, vom arunca o

privire în paginile jurnalului lui personal. Era 24 Mai 1738. Pe atunci, Wesley era angajat într-o pasionantă căutare dincolo de Atlantic. Ajunsesse acolo ca misionar, dar avusese surpriză să descopere că propria sa inimă era deznădăjduit de rea și de înșelătoare. „Ce am aflat?“ se întreabă el retoric în paginile jurnalului după ce s-a întors pe pământul Angliei. „Ce am aflat? Ei, am aflat ceea ce n-aș fi crezut niciodată că voi afla și anume, că eu, care am plecat în America ca să-i convertesc pe indieni n-am avut niciodată parte de o adevărată întoarcere la Dumnezeu!“

Într-o zi, cam pe la începutul anului 1738, John stătea de vorbă cu trei prieteni. Discuția a alunecat fără ca ei să-și dea seama către problema credinței, acea credință care duce la primirea iertării, credința care-l face pe cineva să se întâlnească în mod personal cu Dumnezeu, credința care are ca rezultat imediat bucuria și pacea. Wesley simte că și-ar da până și cea din urmă picătură de sânge ca să dobândească și el o asemenea nemaipomenită comoară.

Sincer, Wesley și-a întrebat prietenii cum ar putea dobândi și el o astfel de credință. Ei i-au răspuns într-un glas că o asemenea credință este un dar, un dar gratuit de Dumnezeu, care o dă cu bucurie oricărui suflet care o caută din toată inima. Wesley și-a propus atunci să nu se dea bătut până ce nu o va afla și a căutat-o cu toată ființa sa, scrie el în jurnalul său „până pe 24 Mai 1738.“ În ziua aceea a primit-o! În dimineața aceea de miercuri, înainte de a pleca de acasă, a deschis Biblia la întâmplare și un text i-a sărit imediat în ochi: „*Tu nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu!*“ În mod ciudat, asigurarea aceea părea acum o promisiune pentru el.

„Împărăția lui Dumnezeu!“

„Departee de împărăția lui Dumnezeu!“

Nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu!“

Cât de departe? Nu prea departe, căci în seara aceleiași zile el a găsit-o și a intrat în ea!

„*Seara*“, scrie el într-o însemnare de jurnal care a devenit celebră în literatura engleză, „*seara m-am dus cam fără să vreau la întrunirea Societății literare din strada Aldersgate, unde era programată o lectură din prefața lui Luther la epistola către Romani. Cam un sfert de oră înainte de ora nouă, în timp ce era descrisă schimbarea pe care o face Dumnezeu prin Isus Christos în inima omului, am simțit o căldură ciudată cuprinzându-mi inima. Am simțit că am încredere în Christos, numai în Christos, pentru mântuire. Am primit chiar în clipa aceea siguranța că El a luat asupra Lui toate păcatele mele, chiar și pe ale mele, salvându-mă astfel de sub legea păcatului și a morții.*“

Iată un marinar! El se trezește dintr-o dată departe de port, fără hartă, fără

compas, fără busolă, fără nădejde să poată ajunge în cerul pe care-l dorește așa de mult! După o vreme, el pune mâna streășină la ochi și privește în zare și întrezărește promotoriul care marchează intrarea în port. Își dă seama că nu este departe de mult dorita sa țintă. Înaintează cu curaj și iată-l trecând dincolo de promotoriu și aruncând ancora la mult visatul mal.

Așa s-a întâmplat cu John Wesley. Când s-a întors din Georgia, era încă departe, foarte departe de împărăția lui Dumnezeu. Când a deschis Biblia în dimineața aceea, el nu era departe de împărăția lui Dumnezeu. Și în aceeași zi, seara, el a pășit pe porți în lumina și libertatea împărăției.

Așa departe de împărăție!

Nu departe de împărăție!

Împărăția! Împărăția! Împărăția lui Dumnezeu!

Este minunat să fii adus aproape de împărăția lui Dumnezeu. Au existat multe influențe care l-au împins pe Wesley într-acolo. Cea dintâi a fost aceea a mamei lui, una din cele mai extraordinare femei ale Angliei. Suzana Wesley a fost o minunăție de femeie, un adevărat miracol al harului. Mai întâi, ea a fost unul din cei douăzeci și șapte de copii ai tatălui ei. Apoi, ea a fost cea care a dat naștere la rândul ei altor nouăsprezece copii. Minune a fost și faptul că a știut să găsească timp ca să se ocupe de fiecare dintre ei. Într-una din scrisorile ei, ea mărturisește cât de impresionată a fost de istoria misionarilor olandezi în India. „M-am gândit imediat“, mărturisește ea, „că și eu aș putea face mai mult decât fac și m-am hotărât să încep cu proprii mei copii. Pun deoparte, în măsura în care pot, câte un anumit timp pe care-l petrec separat în discuții personale cu câte unul din copiii mei.“ Peste ani, oamenii s-au minunat cum de a reușit ea să aibă o influență așa de puternică asupra copiilor ei. „Nu-i nici un secret la mijloc“, a răspuns ea. „În fiecare luni seară am luat-o în camera mea pe Molly ca să stăm de vorbă, pe Hetty am luat-o marțea, pe Nancy am luat-o miercură, pe Jacky joia și așa mai departe; asta a fost tot!“ Da, asta a fost tot, dar vedeți ce rezultate extraordinare au urmat? „Nu-mi amintesc,“ spune John Wesley, „nu-mi amintesc să fi ascuns vreodată vreun gând față de mama mea; ea a fost inima spre care m-am îndreptat întotdeauna cu o încredere absolută și totală din cei dintâi ani ai copilăriei și până în ziua în care ea a murit.“

Suzana Wesley, mamă a nouăsprezece copii, n-a făcut școală de pedagogie, dar a educat pe unii din cei mai de seamă oameni ai Americii. Deși vechi de două sute de ani, regulile ei sunt la fel de valabile pentru creșterea copiilor din ziua de azi și pentru a-i face să „plângă fără gălăgie“:

1. Nu îngădui să se mănânce între mesele zilnice.
2. Pune copiii la culcare la ora opt seara.
3. Cere-le să ia medicamentele fără mofturi.

4. Frânge încăpățânarea capriciilor și vei lucra împreună cu Dumnezeu la mântuirea sufletului.

5. Învăță-i să se roage de îndată ce învață să vorbească.

6. Cere-le tuturor să stea cuminți la închinăciune.

7. Nu le da nimic când plâng isteric, dă-le doar atunci când vorbesc frumos și politicos.

8. Ca să nu încurajezi minciuna, nu pedepsi o greșeală recunoscută însoțită de părere de rău.

9. Nu lăsa niciodată nepedepsit un păcat.

10. Nu pedepsi niciodată un copil de două ori pentru aceeași greșeală.

11. Laudă și încurajează buna purtare.

12. Orice încercare de a face ceva bun, oricât de nereușită ar fi, trebuie lăudată.

13. Respectă dreptul la proprietate, chiar și în cele mai mici amănunte.

14. Ține-te întotdeauna de cuvânt.

15. Nu cere nici unei fete să muncească, înainte ca ea să știe să citească bine.

16. Învăță-i pe copii să se teamă de nuia.

Regulile bune dau naștere unor obiceiuri bune, iar obiceiurile bune sunt secretul unui caracter sănătos. Este firesc ca o asemenea influență să fi reușit să-și aducă fiul *aproape de împărăția lui Dumnezeu*.

Apoi a fost focul! John n-a putut uita niciodată noaptea aceea teribilă. Avea numai șase ani. S-a trezit buimac și a văzut casa în flăcări. Printr-o inexplicabilă neglijență, uitaseră de el când i-au luat și i-au târât pe toți ceilalți afară din clădirea cuprinsă de incendiu. În ultima clipă, chiar înaintea momentului în care acoperișul s-a prăbușit cu zgomot în interiorul clădirii, un vecin urcat pe umerii altui vecin l-a smuls pe copilul îngrozit care urla la una din ferestre. John a păstrat până la capătul zilelor sale un desen mai mult schițat al acelei scene sub care a așezat inscripția: „Nu este el un tăciune scos din foc?” (Zaharia 3:2).

Întâmplarea l-a marcat adânc, așa cum o scăpare asemănătoare l-a marcat și pe Clive. „Cu siguranță, Dumnezeu avea ceva mareț pregătit pentru mine că m-a izbăvit prin minunea aceea”, a spus omul care avea să adauge apoi India la imperiul britanic. Pe când era un adolescent de optsprezece ani, Richard Baxter a fost aruncat de un cal năraș chiar sub roțile caleșii. Fără nici o explicație rațională, calul s-a oprit apoi parcă înghețat și roțile n-au trecut peste Richard. „Am scăpat ca prin minune”, avea să povestească el mai târziu, „și m-am hotărât să-mi dedic viața în slujirea altora.” În cartea sa, „Grace Abounding”, John Bunyan povestește cât de mult la afectat moartea unui coleg care i-a luat locul în patrulare și a fost ucis instantaneu de un glonte rătăcit. Astfel de experiențe au darul de a-i aduce pe oameni aproape de împărăția lui Dumnezeu. Wesley n-a putut să uite niciodată focul acela.

Este foarte important să spunem că și atunci când cineva este foarte aproape de împărăție el este totuși încă „afară“.

Sir James Simpson, descoperitorul cloroformului, obișnuia să spună că cea mai mare descoperire pe care a făcut-o el a fost să descopere că Domnul Isus este Salvatorul de care avea nevoie. Și John Wesley ar fi putut să spună la fel. Deosebirea este că în timp ce James Spencer a putut să spună cu certitudine când i s-a întâmplat aceasta, cu John Wesley lucrurile nu sunt chiar așa de clare. El povestește că se afla în Georgia când a început să-și dea seama că, plecat să-i întoarcă pe alții la Dumnezeu, n-avusese el însuși parte de o așa experiență. Există chiar și o scrisoare adresată unui prieten înainte de a fi plecat din Anglia spre America, în care mărturisește că principalul scop al călătoriei era salvarea propriului său suflet. De îndată ce a ajuns pe celălalt mal al Atlanticului, el a făcut cunoștință cu August Spangenberg, un pastor moravian. Una din conversațiile avute cu acesta l-a impresionat destul de mult ca să o noteze în jurnalul său de călătorie.

„Fratele meu“, i-a spus omul acela simplu și nesofisticat căruia venise să-i ceară o părere, „fratele meu, trebuie să-ți pun mai întâi o întrebare sau două. Îl cunoști pe Domnul Isus Christos?“

„Știu“, i-a răspuns John după câteva clipe de stânjenitoare tăcere, „știu că El este Salvatorul lumii întregi.“

„Adevărat“, i-a răspuns moravianul, „dar ești convins că te-a salvat și pe tine?“

„Nădăjduiesc că moartea Lui mă va salva și pe mine“, a răspuns Wesley.

Total nemulțumit de aceste răspunsuri vage, moravianul i-a mai pus încă o întrebare.

„Dar pe tine te cunoști?“

„M-am grăbit atunci să-i spun că mă știu,“ avea să noteze John în jurnal, „dar tare mă tem că au fost doar cuvinte goale.“

Îi văzuse pe alții bucuroși, neînfricați chiar în fața morții, întăriți de o credință care părea că le transformase întreaga viață. Ce aveau ei și nu avea el încă? „Știu ei filosofie?“, întreba el retoric. „Filosofie știu și eu. Știu ei limbile vechi. Le știu și eu. Au studiat ei teologie? Am studiat-o și eu ani de zile. Pot ei să vorbească competent despre lucruri spirituale? Și eu pot face la fel. Au dat ei la săraci? Iată eu mi-am dat totul la săraci! Am lucrat mai mult ca ei. Sunt ei gata să sufere pentru ceilalți? Eu am renunțat la prietenii mei, la reputația mea, la confortul meu și chiar la patria mea și am plecat aiurea spre ținuturi necunoscute; am riscat să pier într-un naufragiu, să pier în arșiță sau să mă prăpădesc de osteneală și lipsuri. Toate acestea nu mă pot face oare să fiu acceptat și eu de Dumnezeu? Nu mă fac ele să fiu și eu creștin? Nicidecum! Despre mine nu pot spune decât că am păcătuit și sunt lipsit de slava lui Dumnezeu. Sunt străin de viața lui Dumnezeu. Sunt un copil al

mâncii. N-am nici o nădejde. “Este mare lucru pentru cineva să-și dea seama că deși este atât de aproape de împărăția lui Dumnezeu este totuși încă „în afara“ ei.

Este și mai bine pentru cel care-și dă seama că este afară din împărăția lui Dumnezeu să intre în ea.

În cartea „Ceapside to Arcady“, Arthur Scammell descrie figura tragică a unui bătrân pe care l-a zărit adesea în cartierul cerșetorilor din Londra. „Leșise probabil dintr-o pivniță mizerabilă și, târându-se într-o cârjă stătea lângă un zid al unui gang murdar și întunecos în timp ce, la numai câțiva pași se afla un parc însoțit, cu iarbă și cu flori, cu un râuleț și cu aer curat și, mai ales, cu bănci atât de confortabile ... Nenorocitul nu se uita însă niciodată în direcția aceea. L-am văzut adesea de atunci, mereu așezat în același colț și de fiecare dată mi-a venit să mă duc la el și să-l întreb de ce alesese să stea în aerul acela pestilenc, când așa o lume înmiresmată îl aștepta la numai cinsprezece metri distanță.“

*Așa de aproape de lumea înmiresmată!
Așa de aproape de împărăția lui Dumnezeu!*

Spre deosebire de bătrânul lui Scammell, John Wesley a făcut marea mutare din întunecet la lumină, de la groapa de gunoi la gura raiului.

„Crezi tu“, întreba, Staupitz, bătrânul călugăr, „crezi tu în iertarea păcatelor?“

„Cred“, răspundea Luther, recitând cu familiaritate una din strofele credeului oficial al Bisericii, „cred în iertarea păcatelor!“

„Ah“, exclama bătrânul, „Nu este suficient să crezi că doar păcatele lui David și ale lui Petru au fost iertate. Asta și dracii știu. Porunca lui Dumnezeu este să credem că *și păcatele noastre* au fost iertate! Crezi tu asta?“

„Din clipa aceea“, spune D’Aubigne, „din clipa aceea s-a făcut lumină în inima tânărului călugăr din Erfurt.“

„Cred“, a strigat Luther, „cred că *păcatele mele, chiar și păcatele mele*, au fost iertate!“

„Mi-am pus toată încrederea în Christos, numai și numai în Christos, pentru mântuire“, spune și Wesley în istoricul lui jurnal. „Când am înțeles că El a murit *și pentru mine, pentru păcatele mele* am primit în sfârșit siguranța mântuirii!“

Providența a făcut ca tocmai introducerea lui Luther la epistola către Romani să fie citită atunci cu voce tare în adunarea de seară din strada Aldersgate.

„Păcatele mele, chiar și păcatele mele“ a spus Luther.

„Păcatele mele, chiar și păcatele mele“ a spus Wesley.

Peste patruzeci și cinci de ani, Wesley s-a îmbolnăvit și era în pericol să moară. Chemându-l pe Bradford la patul său, el i-a zis: „M-am gândit bine la trecutul meu. Am rătăcit într-o parte și în alta, în sus și în jos, toți anii aceștia, încercând, pe cât am putut eu, să fac puțin bine oamenilor din jurul meu. Acum sunt la numai câțiva pași de moarte. Pe ce îmi bazez salvarea sufletului meu? Nu găsește nimic ce aș fi făcut sau ce aș fi suferit vrednic de luat în considerație. Nu pot decât să spun împreună cu Pavel: „Sunt cel dintâi dintre cei păcătoși, dar Christos a murit și pentru mine.“

Opt ani mai târziu, la cincizeci și trei de ani de la schimbarea petrecută în strada Aldergate, Wesley era chiar în pragul morții. Prietenilor care erau adunați în jurul patului său le-a zis: „N-am nimic de adăugat. Am spus ce am avut de spus atunci, la Bristol.“ Și murmurând doar cu glasul său slab a repetat: „Sunt cel dintâi dintre cei păcătoși, dar Christos a murit și pentru mine.“

„Poate inima ta să spună aceste cuvinte tot atât de sincer ca atunci?“ l-a întrebat unul din cei prezenți.

„Da“, a spus bătrânul muribund.

Aceasta a fost temelia extraordinarei lui lucrări timp de cincizeci și trei de ani. Ea i-a fost mângâiere în viață și în moarte. Ea i-a fost primul gând de dimineață și ultimul înainte de culcare. Ea i-a fost suflarea din nări, lumina din ochi și cântecul din inimă. Ea a fost „vestea cea bună“ care i-a schimbat întreaga existență, „vestea cea bună“ care a schimbat apoi fața întregii Anglii. „John Weslew“, scrie Birrell, „a schimbat mai multe potcoave decât oricare om care a călărit vreodată pe cai. Timp de ani de zile, el a făcut anual cam doisprezece mii de kilometri. Nici un om n-a fost mai echilibrat ca el. Nici un altul n-a influențat mai multe minți și nici o altă voce n-a atins mai multe inimi. Nici un alt om n-a înfăptuit mai mult în timpul vieții lui pentru Anglia. „Secolul optsprezece“, a spus președintele Wilson, „striga cu glas tare după libertate și lumină. Dumnezeu l-a pregătit pe John Wesley ca să arate lumii puterea și măreția mântuirii oferită de El.“

Ce păcat că John Wesley a așteptat până la vârsta de treizeci și cinci de ani ca să intre în împărăția lui Dumnezeu! Anii de vigoare și de elan de până atunci au fost iroșiți zadarnic. A venit târziu la Christos. Treizeci și cinci de ani! Înainte de a ajunge la treizeci și cinci de ani, oameni mari ai vremii își scriseseră deja lucrările, își terminaseră slujirea și erau deja în mormânt.

De ce s-a convertit Wesley așa de târziu? Toată vina, a fost el de părere, a fost numai a sa. A băjbăit prin întuneric timp de ani de zile și nici un om al lui Dumnezeu, nici chiar preoții, n-au fost preocupați de starea lui. Unul din

acești neglijenți preoți a fost William Law. Peste ani, John Wesley avea să-i scrie:

„Cum Îi vei explica dumneata Domnului nostru că timp de ani de zile n-ai făcut nimic ca să mă aduci la lumină? Nu te-am auzit aproape niciodată să *rostești măcar numele Isus Christos*? De ce nu m-ai îndemnat niciodată să-mi pun credința în sângele Lui? Nu este Christos Cel dintâi și Cel de pe urmă? Dacă vei spune că ai crezut că sunt deja credincios, vei da pe față, domnule, că într-adevăr, n-ai știut nimic despre mine. Te implor domnule, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să verifici dacă nu cumva adevăratul motiv pentru care nu m-ai împins niciodată spre mântuire a fost că *niciodată n-ați avut-o nici dumneavoastră!*“

Iată o scrisoare de la un om ca Wesley pentru un om ca Law! Mulți alți preoți au citit această scrisoare pe genunchi și s-au rugat ca nu cumva să ajungă și ei să primească o asemenea mustrare.

Jonathan Edwards

Oricine cunoaște cât de cât istoria trezirilor religioase din America a auzit de numele lui Jonathan Edwards. A fost un mare predicator, un om folosit de Dumnezeu într-un mod cu totul extraordinar. Ca rezultat al vizitelor și predicilor sale, în multe locuri s-au închis cărciumile și pușcăriile din ... lipsă de clienți. Aceasta nu a fost însă la întâmplare. Jonathan Edwards a fost gata să plătească prețul mare al uceniciei. A existat un ceas în care acest copil al lui Dumnezeu și-a făcut bine socotelile și ... s-a predat în întregime Domnului. Jonathan s-a pus singur ca jertfă pe altarul consacării, devenind astfel unul din acei puțini care nu și-au dorit pentru ei înșiși nimic altceva decât ceea ce le-a hărăzit Dumnezeu. Iată ce a însemnat el în jurnalul său personal după momentul crucial al predării:

„Renunț la orice drept de posesiune asupra mea - nu-mi mai aparțin nici înțelepciunea, nici voința, nici sentimentele care sunt în mine; am încetat să mai fiu cel ce are drept asupra acestui trup al meu cu mădulele lui - nu-mi mai aparține limba, nu mai sunt ale mele nici mâinile, nici picioarele, nici urechile și nici ochii.“

„M-am dăruit Domnului în întregime și am renunțat de bunăvoie la toate. Azi dimineață m-am predat lui Dumnezeu și I-am declarat solemn că sunt în întregime al Său. Mi-am pus în slujba Lui toate energiile, așa că de-acum înainte nu-mi mai aparțin în nici un fel mie însumi. M-am promis Lui și, prin harul Său, doresc să-mi duc până la capăt predarea. Fac din Dumnezeu moștenirea și bucuria mea, renunțând la orice alt lucru care m-ar putea face fericit. Legea Lui va fi de-acum măsura ascultării mele.“

„Cât voi trăi, mă voi împotrivi cu toată ardoarea împotriva lumii, a cărnii și a diavolului. Voi fi de partea credinței din Evanghelic, oricât de periculoasă și dificilă ar putea deveni proclamarea și practicarea ei ...“

„Îl rog pe Dumnezeu ca, de dragul celor din jur, să primească aceasta auto-dedicare a mea și să mă ia în totul în stăpânirea Lui. De acum înainte, nu voi mai face nimic de capul meu. Voi refuza sistematic să îndeplinesc

orice lucru care nu este spre slava lui Dumnezeu și mă voi strădui să fac din proslăvirea Lui scopul central al tuturor activităților mele.“

„Cel mai mic murmur în suferință, cea mai mică lipsă de milă față de alții, orice dorință de a mă răzbuna singur, orice mică încercare de a face ceea ce-mi place sau orice refuz de a face ceva ce mi-ar cere sacrificiu; orice încredere în mine însumi, orice acceptare a laudei pentru un bine pe care Christos Îl va face prin mine, orice urmă de mândrie va dovedi de acum înainte că încă îmi mai aparțin mie însumi, nu Domnului. Eu m-am hotărât însă să fiu în mod absolut al Său.“

Schiță alternativă la Efeseni

J. Vernon McGee

EPISTOLELE DIN ÎNCHISOARE

Patru bărbați au părăsit Roma în anul 62 d. Hr. îndreptându-se spre provincia romană a Asiei care era localizată în ceea ce pe atunci se numea Asia Minor (Turcia de astăzi). Acești patru bărbați luaseră cu ei patru din cele mai frumoase compoziții despre credința creștină. Dacă ar mai exista astăzi aceste documente, în original, ar avea o valoare inestimabilă. Roma nu a înțeles la vremea aceea semnificația scrierilor unui prizonier oarecare. Dacă le-ar fi știut valoarea, acești patru bărbați ar fi fost reținuți și documentele le-ar fi fost confiscate.

Fiecare dintre acești patru bărbați primise o scrisoare din partea apostolului Pavel către o anumită comunitate. Aceste patru scrisori se găsesc în Cuvântul lui Dumnezeu și sunt numite „Epistolele din închisoare ale apostolului Pavel“. Au fost reunite sub acest titlu pentru că au fost scrise în timp ce Pavel era închis în Roma. El aștepta să fie judecat de Nero, care era Cezar în vremea aceea. În calitate de cetățean roman, Pavel ceruse să fie judecat de împărat și aștepta să fie primit de acesta.

Cine sunt cei patru bărbați și de unde erau ei? Iată de unde putem afla aceste detalii:

- (1) Epafrodit era din Filipi și lui i-a fost încredințată Epistola către Filipeni (vezi Filipeni 4:18).
- (2) Tihic era din Efes și el avea Epistola către Efeseni (vezi Efes. 6:21);
- (3) Epafra era din Colose și avea Epistola către Coloseni (vezi Col. 4:12).
- (4) Onisim era un sclav fugăr din Colose; el avea Epistola către Filimon, care era stăpânul lui (vezi Fil. 10).

Aceste epistole prezintă o imagine completă a lui Christos, a bisericii, a vieții creștine și a relației dintre acestea. Prin toate aceste aspecte, viața creștină este prezentată la nivelul cel mai înalt.

Epistola către Efeseni prezintă Biserica – trupul lui Christos. Aceasta este Biserica adevărată al cărei Cap este Christos.

Epistola către Coloseni îl prezintă pe Christos drept Cap al trupului, care este Biserica. Accentul este pus pe Christos, nu pe Biserică. În Efeseni, accentul este pus pe trup, spre deosebire de Coloseni, unde accentul este pus pe Capul care este Christos.

Epistola către Filipeni prezintă viața și trăirea creștină cu Christos ca putere și sursă de putere. „Pot totul în Christos care mă întărește“ (Filip. 4:13).

Epistola către Filimon prezintă viața creștină în acțiune în mijlocul unei societăți păgâne. Pavel îi scria lui Filimon, un creștin, stăpânul sclavului Onisim: „Dacă mă socotești dar ca prieten al tău, primește-l ca pe mine însumi. Și dacă ți-a adus vreo vătămare sau îți este dator cu ceva, pune aceasta în socoteala mea.“ (Fil. 17, 18).

În EFESENI Christos este înălțat mai presus de toate lucrurile; „El I-a pus totul sub picioare“. Christos este centrul cercului iar la periferia acestui cerc este Biserica.

În COLOSENI Christos este plinătatea lui Dumnezeu (*pleroma*). El este periferia cercului în care trăirea creștină este centrul (Coloseni 2:9, 10).

În FILIPENI Christos este în centrul cercului, iar trăirea creștină este la periferie. Frumusețea imnului cristologic din 2.5-11.

În FILIMON Christos este atât centrul, cât și circumferința cercului: „pentru că am auzit despre credința pe care o ai în Domnul Isus și dragostea față de toți sfinții“ (v. 5).

AUTORUL: Pavel (1:1)

DATA: Probabil 62 d. Hr.

Pavel a sosit la Roma în anul 61 d. Hr. ca prizonier; timp de 2 ani a trăit într-o casă închiriată unde îi putea primi pe cei care veneau să-l viziteze (Fapte 28:16, 30).

TEMA:

În Epistola către Efeseni Biserica este descrisă ca fiind lucrarea mâinilor lui Dumnezeu (*poema*), vezi Efeseni 2:10; o taină ce nu este revelată în Vechiul Testament. Este cu mult mai minunată decât orice templu construit de mâna omului și este alcătuită din pietre vii și locuită de Duhul Sfânt. Biserica este trupul lui Christos pe pământ și ar trebui să aibă o viață așa cum a fost cea trăită de El aici, printre oameni, și să lupte împotriva

uneltirilor Diavolului. Va veni o zi în care Biserica v-a părăsi acest pământ și va fi înfățișată ca mireasă înaintea lui Christos.

Dr. Arthur T. Pierson a numit Epistola către Efeseni „Epistola lui Pavel din al treilea cer“! Altcineva i-a dat numele de „Alpii Noului Testament“. Aceasta este Epistola Bisericii.

TITLUL:

Precizarea „în Efes“ este omisă din unele manuscrise; se presupune că Epistola către Efeseni a fost o epistolă-circulară adresată mai multor comunități, printre care se număra și Efesul. Așa se explică inserarea precizării „în Efes“ în unele manuscrise. De asemenea, unii cercetători sunt de părere că această epistolă este cea adresată Bisericii laodicienilor, la care se face referire în Coloseni 4:16. Conținutul Epistolei către Efeseni corespunde mai degrabă stării în care se afla Biserica din Efes decât situației din Biserica din Laodicea, după cum este descrisă aceasta în Apocalipsa.

John Eadie trage concluzia că aceasta este epistola lui Pavel către Biserica din Efes. El citează mărturia bisericii primare care vine să sprijine această teză (Ireneu, Clement din Alexandria, Origen, Tertulian, Ciprian).

Epistola către Efeseni este o epistolă pentru Biserică, o epistolă pentru toate bisericile din toate colțurile lumii, pentru că Biserica este un trup și coordonatele sale se află în „locurile cerești“.

PAVEL ȘI EFESUL:

Duhul Sfânt nu i-a permis lui Pavel să intre în provincia Asia – unde Efesul era un centru de primă mărime – în cea de-a doua călătorie misionară.

„Fiindcă au fost opriiți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei.“ (Fapte 16:6).

Duhul Sfânt a pus un obstacol în calea lui Pavel și i-a spus: „Nu poți să te duci acolo acum.“ Atunci drumul său a continuat spre vest prin Macedonia, până la Filipi, la Berea, apoi la Atena, la Corint și pe drumul de întoarcere abia s-a oprit și în Efes. Acolo el a considerat că a găsit un prilej extraordinar de răspândire a Evangheliei.

„Au ajuns în Efes; și Pavel a lăsat acolo pe însoțitorii lui. A intrat în sinagogă și a stat de vorbă cu iudeii“ (Fapte 18:19).

Pavel a fost atât de impresionat de ocaziile extraordinare pentru lucrarea misionară încât a promis că se va întoarce, ceea ce a și făcut în cea de-a treia călătorie misionară. El a descoperit că un alt misionar, pe nume Apolo, fusese în Efes în timpul scurs între a doua și a treia călătorie misionară a

apostolului. Apolo predicase numai botezul lui Ioan, nu și Evanghelia harului Domnului Isus Christos. La vremea aceea, Apolo nu-l cunoștea pe Domnul Isus Christos, dar ulterior el a devenit un mare predicator al Evangheliei.

Pavel a inițiat în Efes o lucrare cu implicații majore în zona respectivă. Vreme de doi ani el a predicat în școala lui Tiran. Evanghelia a pătruns astfel în fiecare centru al provinciei romane a Asiei. În perioada aceasta au fost întemeiate, prin lucrarea lui Pavel, bisericile la care se face referire în capitolele 2 și 3 din Apocalipsa.

„În urmă, Pavel a intrat în sinagogă, unde vorbea cu îndrăzneală. Timp de trei luni a vorbit cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu și căuta să înduplece pe cei ce-l ascultau. Dar fiindcă unii rămăneau împietriți și necredincioși, și vorbeau de rău Calea Domnului înaintea norodului, Pavel a plecat de la ei, a despărțit pe ucenici de ei, și a învățat în fiecare zi pe norod în școala unuia numit Tiran. Lucrul acesta a ținut doi ani, așa că toți cei ce locuiau în Asia, Iudei și Greci, au auzit Cuvântul Domnului.“ (Fapte 19:8-10)

Probabil că aceasta a fost cea mai mare lucrare misionară a apostolului Pavel. Aici el a fost ascultat de foarte mulți oameni în timp ce predica Evanghelia și tot aici a stat cel mai mult. Locuitorii Efesului au ascultat mai multe predici ale apostolului Pavel decât orice alt oraș vizitat de el. Acesta este și motivul pentru care Pavel le putea scrie adevărurile profunde conținute de această Epistolă.

Pavel le scria corintenilor:

„Voi mai rămâne totuși în Efes până la Cincizecime, căci mi s-a deschis aici o ușă mare și largă și sunt mulți potravnici.“ (1 Cor. 16:8-9).

Pavel s-a lovit de o mare împotrivire, dar Dumnezeu l-a ocrotit în chip miraculos, fapt care l-a încurajat și mai mult pe apostolul Pavel să continue lucrarea (vezi Fapte 19:23-41). Pavel a iubit foarte mult Biserica din Efes. Ultima sa întâlnire cu bătrânii Bisericii din Efes a fost una de o tandrețe ieșită din comun pentru că atunci Pavel își lua rămas-bun de la ei (vezi Fapte 20:17-38).

Efesul a fost orașul principal din Asia Minor (sau Asia Mică) și probabil chiar din întreaga secțiune răsăriteană a Imperiului Roman. Numai Roma îl întrecea. Cetatea Efes a fost întemeiată în jurul anului 2000 î.Cr. de către hitiți. A fost o cetate orientală, asiatică, până în anul 1000 î.Cr. când au venit grecii. Acesta era locul în care puteai găsi o combinație perfectă de orient și occident.

De-a lungul a 25 de secole, Efesul a fost unul din cele mai mari orașe ale lumii. Un drum impunător, lat de 11 m, având pe margini coloane,

trecea prin oraș până la portul care servea atât ca centru important de export aflat la capătul drumului de caravane din Asia, cât și ca un punct natural de debarcare în timpul călătoriilor de la Roma. În prezent, marea este la o depărtare de 10 km din cauza depunerilor aluvionare care au continuat în cursul secolelor.

Templul zeiței Diana din Efes a fost una din cele șapte minuni ale lumii antice. Era cel mai mare templu construit vreodată de greci, cu o bază de 125 x 78 m. A fost construit pe un teren mlăștinos, folosindu-se o fundație artificială din pici și cărbune de lemn astfel încât construcția nu era afectată de cutremure.

„Carierele din Muntele Prion furnizaseră marmura; arta și averea cetățenilor efeseni și bijuteriile doamnelor din Efes contribuiseră din belșug la înfrumusețarea templului: cele 127 de coloane grațioase, dintre care unele sculptate și colorate intens, erau daruri ale regilor; ușile, tavanul, scările erau făcute din lemn de chiparos și cedru; templul avea un altar realizat de Praxiteles și o pictură făcută de Apelles; în cuferele sale erau ținute mare parte din marile averi ale Asiei de Vest. Astfel, Xenofon își depozitase aici suma stabilită la Atena din vânzarea sclavilor la Cerasus... În acest templu era venerată o zeiță a cărei statuie din lemn înfățișa o femeie cu mai mulți sâni, un idol rudimentar ca un fetiș african. În acest idol de lemn era inserată, în unele porțiuni, o piatră meteorică despre care se spunea că este „imaginea care a căzut de pe Jupiter“. Pe lângă templu înflorise comerțul cu statuete din argint care înfățișau templul sau porțiuni din templu. La acestea fac referire foarte mulți autori antici și se pare că puțini erau străinii care să părăsească Efesul fără a lua cu ei o astfel de amintire. Această afacere așa-zis artistică aducea un câștig mare meșteșugarilor. Dar răspândirea creștinismului începea să distrugă superstițiile materiale și idolatria imorală, întrucât una din primele sale lecții era, așa cum declarase Dimitrie, aceea că „zeii făcuți de mâini nu sunt dumnezei“.

John Eadie – Comentariu asupra Epistolei către Efeseni

SCHIȚA CĂRȚII:

I. Secțiunea doctrinară

– Chemarea cerească a Bisericii (Enunțarea) – Cap. 1-3

A. **Biserica este un Trup** – capitolul 1

1. Introducere – cap. 1:1-2

2. Dumnezeu Tatăl a întocmit planul Bisericii – cap. 1:3-6

3. Dumnezeu Fiul a plătit prețul pentru Biserică – cap. 1:7-12

(Răscumpărarea prin sângele Lui)

4. Dumnezeu Duhul Sfânt ocrotește Biserica – cap. 1:13-14

(Printr-un singur Duh suntem toți botezați într-un singur trup)

5. Rugăciune pentru cunoaștere și putere – cap. 1:15-23

B. Biserica este un Templu – capitolul 2

1. Materialul pentru construcție – cap. 2:1-10
(*Cei morți în greșeli sunt preschimbați într-un templu viu*)
2. Metoda folosită la construcție – cap. 2:11-18
3. Semnificația construcției – cap. 2:19-22
(*„Crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul“*)

C. Biserica este o Taină – capitolul 3

1. Explicarea tainei – cap. 3:1-4
(*Nu este revelată în Vechiul Testament*)
2. Definirea tainei – cap. 3:5-13
(*Judeii și Neamurile fac parte din același Trup – Biserica*)
3. Rugăciune pentru putere și cunoaștere – cap. 3:14-21
(*„întăriți în putere“ și „să cunoașteți dragostea lui Christos“*)

II. Secțiunea practică, purtarea Bisericii pe pământ
(Menirea sau chemarea) – cap. 4-6

A. Biserica este un Om Nou – cap. 4

1. Prezentarea Omului Nou – cap. 4:1-6
(*„căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii“*)
2. Ce trebuie să facă Omul Nou – cap. 4:7-16
(*„să nu mai fim copii“, „să creștem în toate privințele“ până la „starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Christos“*)
3. Ce îi este interzis Omului Nou – cap. 4:17-32
(*„Să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii“; „fiți buni unii cu alții“*)

B. Biserica va fi Mireasă – capitolul 5

1. Logodna Bisericii – cap. 5:1-17
(*„căci v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Christos ca pe o fecioară curată“*)
2. Experiența Bisericii – cap. 5:18-24
(*„Fiți plini de Duh“*)
3. Așteptarea Bisericii – cap. 5:25-33
(*„ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică slăvită“*)

C. Biserica este un Ostaș – capitolul 6

1. Relațiile ostașului – cap. 6:1-9
(*„Nici un ostaș nu se încurcă cu treburile vieții“*)
2. Dușmanul ostașului – cap.6:10-12

(„*uneltirile Diavolului*“)

3. Protecția ostașului – cap. 6:13-18

(„*întreaga armură a lui Dumnezeu*“)

4. Exemplul ostașului – cap.6:19-22

– Pavel, un bun ostaș al lui Isus Christos

5. Binecuvântarea ostașului – cap. 6:23-24.

Bibliografie:

1. „The Bible Expositioan Comentary“, Warren W. Wirsbe
2. Abbott, T. K. A Critical and Exegetical Commentary on the Epistles to the Ephesians and to the Colossians. Edinburgh: T & T Clark, 1968
3. Barth, Marcus. Ephesians (The Anchor Bible Series). 2 volumes. Garden City: Doubleday & Company, 1974.
4. Best, Ernest. A Critical and Exegetical Commentary on Ephesians. Edinburgh: T & T Clară, 1998.
5. Bruce, F. F. The Epistle to the Ephesians. Old Tappan, NJ: Fleming H. Revell Company, 1974 & 1961
6. Caird, G. B. Paul's Letters from Prison: Ephesians, Philippians, Colossians, Philemon. Oxford: Oxford University Press, 1976.
7. Calvin, John. The Epistles of Paul the Apostle to the Galatians, Ephesians, Philippians and Colossians. Grand Rapids: Eerdmans, 1965.
8. Sermons on the Epistle to the Ephesians. Carlisle: Banner of Truth Trust, 1973
9. Eadie, John A. A Commentary on the Greek Text of the Epistle of Paul to the Ephesians. Grand Rapids
10. Foulkes, Francis. The Epistle of Paul to the Ephesians. Grand Rapids: Eerdmans (1989).
11. Hendriksen, William. Ephesians. Grand Rapids: Baker Book House, 1967.
12. Hodge, Charles. Commentary on the Epistle to the Ephesians. Old Tappan, NJ: Fleming H. Revell Company.
13. Hoehner, Harold. Ephesians. Grand Rapids: Baker Book House, 2002.
14. Hughes, R. Kent. Ephesians: The Mystery of the Body of Christ. Wheaton: Crossway Books, 1990.
15. Liefeld, Walter L. Ephesians. The IVP New Testament Commentary Series. Downers Grove: IVP, 1997.
16. Lincoln, Andrew T. Ephesians. Word Biblical Commentary. Dallas: Word Books, 1990.
17. Lloyd-Jones, Martyn. Exposition of Ephesians. 8 volumes. Grand Rapids: Baker Book House.
18. Mitton, C. L. Ephesians. New Century Bible. London: Oliphants, 1976.
19. Morris, Leon. Expository Reflections on the Letter to the Ephesians. Grand Rapids: Baker Book House, 1994.
20. O'Brien, Peter T. The Letter to the Ephesians. Grand Rapids: Eerdmans.
21. Robinson, J. Armitage. Commentary on Ephesians. Grand Rapids: Kregel Publications, 1979.
22. Schnackenburg, Rudolph. Ephesians: A Commentary. 1991.
23. Simpson, E. K., and Bruce, F. F. Commentary on the Epistles to the Ephesians and the Colossians. Grand Rapids: Eerdmans, 1973.
24. Snodgrass, Kl ne. Ephesians: The NIV Application Commentary. Grand Rapids: Zondervan, 1996.
25. Stott, John R. W. The Message of Ephesians: God's New Society. Downers Grove: InterVarsity Press, 1979.